

DE STILLE ZIEL, OF DE ZWIJGENDE CHRISTEN ONDER DE
SMARTELIJKE ROEDE

MET HET BESTE TEGENGIF IN DE SMARTELIJKSTE NODEN

OF

Een christen met een olijftak in zijn mond, als hij leeft onder de grootste benauwdheid, de scherpste en bitterste beproevingen en de droevigste en donkerste Voorzienigheden en omstandigheden met antwoorden op verscheiden vragen en tegenwerpingen van groot belang; alles daartoe strekkende om zielen te winnen en te bewerken tot stilheid, rust, kalmte en gelatenheid onder alle omstandigheden die zij hebben of moeten ondergaan in deze wereld, etc.

Door

THOMAS BROOKS

Laatst prediker van het Woord te St. Margaret New-Fish-street, Londen.

*De HEERE is in Zijn heilige tempel; zwijgt voor Hem, gij ganse aarde, Habakuk
2:20.*

Gecorrigeerde 8^e editie

Gedrukt bij John Hancock, Londen
En verkocht bij de "Drie Bijbels"
Tegenover de Koninklijke Beurs in Cornhill.

1684

De onderstaande vertaalde editie, is in het Engels gepubliceerd door
Sovereign grace Publicers
Grand Rapids, Michigan U.S.A.
1971

Korte levensschets van Thomas Brooks ca. 1608 -1680.

Thomas Brooks is rond 1608 geboren in Engeland, de plaats waar is onbekend. Op 7 juli 1625 werd hij ingeschreven als student aan het Emmanuël College te Cambridge. Thomas volgde onder meer de colleges van professor David Masson en dr. John Preston, de rector van Emmanuël College.

Het schijnt dat Brooks na het beëindigen van zijn studie eerst vlootpredikant is geweest, op het schip van admiraal Rainsborough, die het bevel voerde over de vloot van het parlement. In die tijd woedde de strijd tussen de troepen van het parlement, onder aanvoering van Olivier Cromwell en het leger van Koning Karel 1.

Vervolgens werd hij veldprediker bij de zoon van de admiraal, kolonel Thomas Rainsborough. Kolonel Rainsborough werd op 29 oktober 1648 vermoord. Op 14 november hield Brooks de rouwdienst in de kapel van Wapping, Londen.

In 1648 werd hij verbonden aan de kerk van St. Thomas Apostle, te Londen. Op 26 december 1648 preekt hij voor de leden van het Lagerhuis, op 8 oktober 1650 opnieuw. In 1653 ging hij naar de kerk van St. Margaret's, in Fish Street Hill te Londen. Daar ontmoette hij oppositie, wat leidde tot het schrijven van de brochure "Cases Considered And Resolved, Or Pills To Purge Malignants" Moeilijkheden overwogen en opgelost, of pillen om kwaadwilligen te zuiveren.

Brooks bleef verbonden aan St. Margaret's kapel tot augustus 1662. Op 24 augustus werd de "Eenheidswet" Act Of Uniformity van kracht. De regering verlangde dat ieder predikant het Algemeen Gebedenboek uit de Staatskerk moest gaan gebruiken. Verder moesten degenen die niet door een bisschop geordend waren alsnog die ceremonie ondergaan. Bovendien moest uitdrukkelijk het "Covenant", het Nationaal verbond, worden herroepen. De invoering van deze wet leidde er toe dat ongeveer tweeduizend predikanten hun ambt neerlegden en/of afgezet werden.

De laatste preek die Brooks hield voor hij zij ambt moest neerleggen, ging over "De nalatenschap van een prediker", A Pastor's Legacies. Een analyse ervan werd gepubliceerd in: "Preken over de Grote Uitwerping", *Sermons of the Great Ejection*. Brooks brengt de vraag naar voren: "Zou God het Evangelie weg nemen van Engeland, of niet? Het wordt door velen gevreesd, maar ik neem in alle nederigheid aan dat Hij dat niet doet". Hij bewijst zijn visie met 9 punten. Daarop volgen 27 raadgevingen. Daarna bleef hij zijn ambt uitoefenen in een gebouw in Moorfields-wijk te Londen. In 1665 woedde een vreselijke pest in Londen. Naar aanleiding daarvan schreef Brooks zijn *Hemelse hartversterking, Heavenly Cordial*, om de getroffen en te bemoedigen.

In 1666 brak de grote brand van Londen uit, die de stad grotendeels verwoestte. Ook over de grote brand schreef Brooks een boek: *Londens klachten. London's Lamentations*, dat pas in 1670 verscheen. Richard Baxter vermeld met respect voor Brooks, dat hij een van de weinige dienaars was die zijn openbare samenkomsten na de brand bleef houden.

Brooks is gehuwd geweest met Martha Burgess. Zij stierf in 1676. Een vriend van de familie Brooks, Dr. John Collinges uit Norwich, hield een rouwpredikatie. Brooks heeft deze preek uitgegeven, aangevuld met enkele gegevens over het bevindeljk leven van zijn vrouw.

In 1677 of 1678 hertrouwde Brooks met een veel jongere vrouw. Haar achternaam was Cartwright. Op 20 maart 1680 maakte hij zijn testament en op 27 september 1680 stierf hij. John Reeve deed een rouwpreek.

Ds. Thomas Brooks was een belangrijk puriteins Godgeleerde, die veel geschreven heeft. Vijf ervan zijn in het Nederlands verschenen:

Kostbare middelen tegen Satans bedriegerijen. Precious Remedies Against Satan's Devices, 1653. Dit boek werd in Nederland uitgegeven in 1665, 1688. Een nieuwe druk verscheen rond 1975.

Een tweede boek verscheen in 1667: *Gouden appelen in zilveren gebeelde schalen. Apples of gold; funeral sermon for Jo. Wood, 1657.* In Nederland uitgegeven in 1768 en 1771.

Bij Romijn en van der Hoff verscheen in diverse afleveringen tussen 1964-68: *De Hemel op aarde.*

Bij dezelfde uitgever verscheen in 1962: De bekering en het sterfbed van Suzanna Bell. Beschreven door Brooks waarin toegevoegd: 2 rouwpreken over Pred.7:1. *Legacy of a dying Mother, 1673.*

Tenslotte, verscheen in 1994, bij Uitgeverij J.J. Groen en Zoon, Leiden, 1994: *De zwijgende christen onder de slaande roede, The silent Soul or Mute Christian Under The Smarting Rod, 1659.* Het is een verhandeling over Psalm 39:10. "Ik ben verstomd, ik zal mijn mond niet opendoen, want Gij hebt het gedaan". De vertaling is heel mooi gedaan door dhr. F. van Holten.

De preek, zonder toepassing was reeds eerder verschenen bij Romijn en van der Hoff in 1961.

De gegevens van Brooks zijn ontleend aan: *The Dictionary of National Biography, Oxford University Press.*

Middelburg, 15 december 2000.

W. Westerbeke

INLEIDEND WOORD

Aan alle beproefde en bedroefde, teleurgestelde, onrustige en verontruste christenen in heel de wereld.

Geliefden,

Zelfs de voornaamste heiligen "worden tot moeite geboren, zoals de spranken van de vurige kolen zich verheffen tot vliegen", Job 5:7. *Vele zijn de tegenspoeden des rechtvaardigen.* Als het vele *dingen* waren maar *geen moeite: zoveel te beter*, zoals ons spreekwoord zegt. En als er moeite was, maar *niet veel*, dan kunnen we zeggen: hoe minder moeite hoe meer moed. Maar God, Die oneindig is in wijsheid en weergaloos in goedheid, heeft moeite, ja vele moeiten bestemd die als in slagorde van alle kanten op ons aankomen. Net zoals het met onze zegeningen het geval is, komen onze kruisen zelden alleen. Dikwijls komen ze vlak achter elkaar op ons aan. Ze zijn als regenbuien in april: de ene is nog niet voorbij, of de andere komt er al aan. En toch, christenen, het is barmhartigheid, rijke barmhartigheid dat alle *verdrukkingen* nog geen *terechtstellingen* zijn, dat alle *kastijding* nog geen *verdoemenis* is. Hoe hoger de wateren stegen, hoe hoger Noachs ark naar de hemel toe werd opgeheven. Hoe meer uw verdrukkingen toene men, hoe meer uw hart naar de hemel zal worden verhoogd.

Omdat ik u niet te lang in het voorportaal wil ophouden, zal ik trachten slechts twee dingen te doen.

Ten eerste, u de redenen geven waarom er opnieuw iets van mij gedrukt is; en ten tweede, een weinig raad en besturing geven waardoor de volgende verhandeling tot voordeel van uw ziel kan zijn. Dat is het doel dat ik voor ogen heb.

I.

De werkelijke redenen waarom ik dit geschrift de wereld inzend, zijn de volgende:

1.

In de eerste plaats is de kastijdende hand van God zwaar over mij geweest, over mijn dierbaarste betrekkingen in deze wereld en over vele van mijn dierbare christelijke vrienden, die ik zeer liefheb en eer in de Heere. Dit bracht mij ertoe Gods bedoeling in de bijbeltekst die ik het onderwerp van deze verhandeling gemaakt heb, te onderzoeken. Luther kon sommige psalmen niet verstaan vóór hij verdrukt werd. "Van het *kruis* van Christus staat geen letter in het boek der Psalmen maar toch", zegt hij, "heeft het *kruis* dragen me meer geleerd dan al de letters in het hele boek". Kastijdingen zijn een gouden sleutel, waarmee de Heere de rijke schatkamer van Zijn Woord ontsluit voor de zielen van Zijn volk. En dit heeft mijn ziel door genade enigermate ervaren. Toen Simson honing gevonden had, gaf hij er wat van aan zijn vader en moeder om te eten, Richteren 14:8-9. In mijn tekst, Psalm 39:10, heb ik wat honing gevonden, en daarom mag en kan ik niet zo laaghartig zijn dat ik aan hen die veel van mijn gal en alsem

soms in een droge tijd, soms in een natte tijd, soms in de vochtige klei en soms in de zanderige droge grond, Jesaja 28:23-29. Hij heeft hemels zaad bij zich voor alle gelegenheden en seizoenen, voor de lente en voor de herfst, voor alle soorten grond, hoofden en harten. Nu, of het zaad, dat in de volgende verhandeling gezaaid wordt, geschikt is voor de tijden en gelegenheden waarin wij nu verkeren, laat ik aan het oordeel van de verstandige lezer over. Als de schrijver er anders over gedacht had, zou dit kind in de buik gesmoord zijn.

5

In de vijfde plaats is er de goede ontvangst van mijn andere, zwakke werken. God heeft ze gezegend, niet alleen voor de overtuiging, de stichting, de bevestiging en de vertroosting van velen, maar ook tot de bekering van velen, Rom. 15:21. God is een vrijmachtig Werkmeester om te werken door de middelen die Hem behagen. En soms heeft Hij er behagen in grote dingen te doen door zwakke middelen, opdat geen vlees zou roemen voor Hem. God zal de dag der kleine dingen niet verachten, en wie of wat zijt gij, dat u die dag durft verachten? De Geest ademt op ons de prediking en de geschriften van wie het Hem behaagt, en alles gaat gelukkig voort, volgens het blazen van die wind, Joh. 3:8.

6

In de zesde plaats, opdat alle verdrukte en verontruste christenen een gepaste zalf hij de hand mogen hebben voor elke zweer, en een gepast geneesmiddel tegen elke kwaal. Zoals het is met iedere goede man, zo is ook elk goed boek niet geschikt om de metgezel te zijn van iemand die *zwaar beproefd is*. Maar dit boek is het wel. Hierin kan hij zijn gezicht, zijn hoofd, zijn hand, zijn hart, zijn wegen en zijn werken zien. Hierin kan hij zien hoe al zijn kwalen ontdekt worden en hoe de juiste geneesmiddelen worden voorgesteld en toegepast. Hier kan hij argumenten vinden om zichzelf tot zwijgen te brengen, en middelen om tot bedaren te brengen, wanneer het met hem op zijn slechtst is. In elke storm kan hij hier een boom vinden om onder te schuilen. En in elk gevaar kan hij hier een vrijstad vinden om hem te beschermen. In elke moeilijkheid kan hij hier een licht vinden om hem te geleiden. In elk gevaar kan hij hier een schild vinden om hem te verdedigen. In alle verdriet kan hij hier een hartversterking vinden om hem nieuwe kracht te geven. En in alle benauwdheid kan hij hier een staf vinden om hem te ondersteunen.

7

In de zevende plaats: om enkele trouwe boezemvrienden tevreden te stellen. De mens is gemaakt om een vriend te zijn, geschikt voor vriendendiensten. Wie niet vriendelijk is, is niet waard een vriend te hebben, en wie zich niet als een vriend vertoont, is niet waard als een man beschouwd te worden. Vriendschap is een soort leven en zonder vriendschap is er geen troost in een mensenleven. Christelijke vriendschap legt zo'n vaste knoop, dat zelfs de grote Alexander die niet kan doorhakken. Vrienden in de zomer schat ik niet hoog, maar vrienden in de winter zijn hun gewicht in goud waard. En wie kan aan zulke mensen iets afslaan, vooral in deze dagen waarin ware, trouwe, standvastige mensen zo moeilijk te vinden zijn? De vriendschap van de meeste mensen in deze dagen is als Jona's wonderboom, eerst veelbelovend en snel opgroeiend, maar die direct daarna sterft en verdort. Ze is als sommige waterplanten, die wel brede bladeren hebben aan de oppervlakte van het water, maar nauwelijks wortels. Hun vriendschap is als een meloen, warm van buiten, en koud van binnen. Hun uitdrukkingen gaan wel hoog, maar hun genegenheid is maar laag. Ze spreken veel, maar doen weinig. "Een vriend is een veranderlijk schepsel", zegt Plato. "O mijn vrienden, ik heb nooit een vriend", sprak Socrates. Zoals trommels, trompetten en vaandels in een veldslag veel herrie maken en een hele vertoning, maar niets doen, zo

vleien deze namaak-vrienden wel aardig, ze buigen op een indrukwekkende manier, ze spreken overtuigend, ze beloven veel en toch hebben ze hand noch hart om iets hartelijk of getrouw te doen. Het is genade om van zulke vrienden verlost te worden. En daarom was koning Antigonus gewend tot God te bidden dat Hij hem voor zijn vrienden wilde bewaren. En toen één van zijn raadsheren hem vroeg, waarom hij zo bad, gaf hij dit antwoord terug: "Iedereen vermijdt degenen die zijn verklaarde vijanden zijn en hij verdedigt zich tegen hen. Maar voor hen die voorwenden onze vrienden te zijn, van wie er maar weinigen getrouw zijn, kan niemand zich bewaren, dan die door de hemel beschermd wordt". Maar ondanks dit alles zijn er nog, die echte, getrouwe, actieve vrienden zijn; vrienden in de winter, boezemvrienden, vaste vrienden. En om hen, en vooral om diegenen onder hen die al lang, heel lang onder de slaande roede zijn en in de vurige oven, die dikwijls van vat in vat geledigd zijn, heb ik nogmaals iets door de drukpers aan de wereld prijsgegeven.

8

In de achtste en laatste plaats is mij niet het werk van enige schrijver onder ogen gekomen dat dit onderwerp behandelt zoals ik heb gedaan. En daarom kan ik niet anders denken, dan dat het voor de wereld aangenaam en aanvaardbaar zal zijn. En indien mogelijk anderen, die bekwaam zijn, door dit opstel er toe gebracht worden om beter over dit onderwerp te schrijven, zal ik mij daarin verheugen, 1 Thess. 1:7,8. Ik voeg er alleen aan toe, dat veel van wat hier volgt, gepreekt is naar aanleiding *van de bezoeking door de Heere van mijn geliefde echtgenote, mijzelf en enkele vrienden*. En toch zijn er vele dingen van bijzonder belang in de volgende verhandeling, die ik nog op geen enkele manier aan de buitenwereld heb meegedeeld.

En hiermee heb ik een waar en getrouw verslag gegeven van de redenen, die mij ertoe hebben gebracht om deze verhandeling uit te geven en ze aan u op te dragen.

II.

De tweede zaak die ik beloofd had, was u een weinig goede raad te geven, opdat u de volgende verhandeling zó mag lezen dat ze tot veel voordeel voor uw ziel mag strekken. Want, zoals er velen vissen en niets vangen, Luk. 5:5, zo lezen velen goede boeken en nemen er niets van mee, omdat zij ze maar vluchtig, gedeeltelijk en oppervlakkig doorlezen. Maar degene die wil lezen om er winst mee te doen, moet daartoe:

Ten eerste.

Lezen, en opzien voor een zegen. Paulus kan planten en Apollos kan natmaken, maar alles zal tevergeefs zijn tenzij de Heere de wasdom geeft, 1 Kor. 3:6,7. God moet het werkelijke doen, nadat alles gedaan is, of alles dat gedaan is zal u geen goed doen. Als u dit werk nuttig en met een goede uitslag bekroond wilt zien, moet u afzien van de mens en opzien tot God, Die het alleen voor u ten zegen kan stellen. Evenals zonder een zegen van de hemel uw kleren u niet kunnen verwarmen, noch uw voedsel u voeden, noch een medicijn u genezen, noch vrienden u vertroosten, zo kan zonder een zegen van de hemel, zonder de kostelijke beademing en invloeden van de Geest, wat hier geschreven is, u geen goed doen. Het zal u niet van nut zijn op de dag van Christus. Sla daarom het oog naar de hemel, Haggai 1:5. Het is een opmerking die Seneca doet, dat de landbouwers in Egypte nooit opzien naar de hemel om regen in de tijd van droogte, maar pas opzien ná de overstroming van de oevers van de Nijl, als de enige oorzaak van hun overvloed.

O, hoe velen zijn er in deze dagen die, wanneer ze een boek lezen, nooit eens opzien om die regen van Gods zegen, maar alleen acht slaan op de rivier de Nijl. Ze letten alleen

op de geestigheid, de geleerdheid, de kunst, het talent, de welsprekendheid etc. van de schrijver, maar nooit kijken ze omhoog naar de hemel. En daar komt het door dat, hoewel deze mensen veel lezen, ze er maar weinig winst mee doen.

Ten tweede.

Hij die met voordeel wil lezen, moet niet alleen lezen, maar ook *mediteren*. Meditatie is voedsel voor uw ziel, het is als het ware de maag en de natuurlijke warmte waardoor de geestelijke waarheden worden opgenomen. Iemand kan net zo min leven zonder hart, dan dat hij in staat zal zijn winst te doen met wat hij leest, zonder meditatie. *Het gebed*, zegt Bernardus, *is zonder meditatie droog en vormelijk, en lezen zonder meditatie is nutteloos en zonder profijt*. Wie een wijze, voorzichtige, bekwame en ervaren staatsman wil worden, moet niet haastig wat rondreizen door vele steden en landen en vluchtig de gewoonten, wetten en het gedrag van de mensen beschouwen, zonder ernstig te peinzen en na te denken over die dingen, die hem een deskundig staatsman kunnen maken. Zo moet hij, die met voordeel wil lezen van dingen die zijn kennis vergroten, niet haastig en vluchtig door verschillende boeken heenlopen. Maar hij moet nadenken over wat hij leest, zoals Maria in haar hart overlegde wat de engel haar gezegd had.

"Heere", zegt Augustinus, "hoe meer ik over U denk, hoe zoeter Gij voor mij zijt". Dus hoe meer u over de volgende zaken zult nadenken, des te zoeter zal het voor u zijn. Zij zijn doorgaans het voorspoedigst, die het meest nadenken. Het nadenken, de meditatie, is een plicht die de ziel vet maakt. Het is een genade-versterkende plicht, het kroont alle andere plichten. Gerson noemt het mediteren *de voedster van het gebed*. Hieronymus noemt het *zijn paradijs*. Basilius noemt het *een schathuis, waarin alle genade opgeslagen is*. Theophylactus noemt het *de poort en de voorhof, waardoor we de heerlijkheid binnengaan*. En Aristoteles, hoewel hij een heiden was, plaatst het wezenlijke geluk in de overdenking van het verstand. U kunt veel lezen en veel horen, maar toch zult u zonder meditatie nooit een uitstekend mens zijn, nooit zult u uitnemend christenen worden.

Ten derde.

Lees, en toets wat u leest. Neem niets in goed vertrouwen aan, maar beproef alles, zoals die edele Bereërs deden, Hand. 17: 10-11. U zult goudstukken toetsen en tellen en wegen, ook al worden ze u door uw vaders overhandigd. En zó behoort u te doen met al die hemelse waarheden die u door uw geestelijke vaders worden overgegeven. Ik hoop dat u bij het beproeven niets zult vinden dat zijn gewicht niet behoudt in de weegschaal van het heiligdom. En hoewel het niet alles goud is wat er blinkt, oordeel ik toch dat u hier niets zult vinden dat weliswaar blinkt, maar dat bij toetsing geen zuiver goud blijkt te zijn.

Ten vierde.

Lees en breng in de praktijk wat u leest, want anders zal al uw lezen u geen goed doen. Hij, die een goed boek in zijn hand heeft, maar niet de lessen ervan in zijn hart en leven opneemt, is als een ezel die zware lasten draagt, maar die zich voedt met distels. In Gods schatting weet iemand niets meer dan hij doet. Een belijdenis zonder de praktijk maakt iemand alleen maar tweemaal een kind der duisternis. "Goed te spreken is te klinken als een cymbaal, maar goed te doen is te handelen als een engel", zegt Isidorus. Als iemand in de praktijk brengt wat hij leest en begrijpt, zal God hem helpen te begrijpen wat hij niet verstaat. Er behoeft geen angst te zijn dat men teveel weet, hoewel we kunnen vrezen dat er te weinig in praktijk gebracht wordt. Degene, die het meest in praktijk brengt, zal degene zijn die het meeste weet. De machtigste man in de praktijk

zal in het einde blijken de machtigste man in de Schriften te zijn, Joh. 7:16-17, Psalm 119:98-100. Theorie is de gids van de praktijk en de praktijk is het leven van de theorie. Salvianus verhaalt hoe de heidenen sommige christenen bestraffen, die door hun wellustige leven het Evangelie van Christus te schande maakten. "Waar", vroegen zij, "is die goede wet waarin zij geloven? Waar zijn die regels van de godzaligheid die ze leren? Ze lezen het heilig Evangelie, en toch zijn ze onrein, ze lezen de geschriften van de apostelen, en toch leven ze in dronkenschap. Ze volgen Christus, en toch zijn ze Christus ongehoorzaam. Ze belijden een heilige wet, en toch leiden ze een onrein leven". O, hoe moeten in deze dagen vele predikers droeve klachten uiten tegen velen die lezen! Ze lezen onze boeken, en toch verloochenen ze in hun levens onze werken. Ze prijzen onze boeken, en toch smaden ze door hun gesprekken onze werken. Met hun mond geven ze hoog op van onze werken, en toch halen zij ze in hun levenswandel omlaag. Toch hoop ik betere dingen van u, in wier handen deze verhandeling zal vallen. De Samaritaanse vrouw vulde haar kruik niet met water om erover te kunnen praten, maar om het te drinken. En Rachel begeerde niet de dudaïm in haar hand te houden, maar door deze dudaïm geschikter te zijn om moeder te worden, Gen. 30:14-15. De toepassing is gemakkelijk. Bovendien,

Ten vijfde

Lees, en pas het toe. Het lezen is het spannen van de boog, de toepassing is het raken van het doel. De kostelijkste waarheden zullen u slechts in zover nut doen, als ze door u worden toegepast. Het maakt niet uit, of u in het geheel niet leest, of dat u niet toepast wat u leest. Niemand wordt *gezond* door Galenus te lezen of Hippocrates te kennen of zijn spreuken over geneeskunde, maar wel door de praktische toepassing ervan. Al leest u de hele wereld, het zal nooit uw ziel gezond maken, tenzij u toepast wat u leest. De ware oorzaak dat velen zoveel lezen en zo weinig nut ermee doen, is omdat wat ze gelezen hebben geen indruk maakt en ze het niet aan hun eigen zielen toepassen.

Ten zesde

Lees en bid. Hij, die er geen consciëntie van maakt om te bidden over hetgeen hij leest, zal weinig zoetheid en nut in zijn lezen vinden. Niemand doet zoveel winst met zijn lezen, als hij die bidt over wat hij leest. Luther belijdt dat hij meer toenam in de kennis van de Schrift door het gebed in een *weinig* tijd, dan door een *langere* tijd te studeren. Zoals Johannes door te wenen het verzegelde boek open kreeg, zo zouden de mensen zeker veel meer winst doen door het lezen van de boeken van goede schrijvers, als ze maar meer wilden bidden omtrent hetgeen ze lezen. O christenen, bidt vóór u leest en bidt nadat u gelezen hebt, opdat alles aan u gezegend en geheiligd mag worden! En wanneer u klaar bent met lezen, eindig dan doorgaans zo:

*"Laat mij zó leven en sterven, bij dag,
Dat ik hierna eeuwig leven mag".*

En wanneer u zelf op deze berg verkeert, draag hem op uw hart mee, die gewillig is zichzelf te verteren en verteerd te worden om uw wil, voor uw zielen, 2 Kor. 12:15. O, bidt voor mij dat ik meer en meer onder de heilige invloeden en de heerlijke uitstortingen van de Geest mag zijn! Dat ik een bekwame dienaar mag zijn van het Nieuwe Testament, niet van de letter, maar van de Geest, 2 Kor. 3:6. Dat ik steeds in mij een altijd durende bron en een overvloedige fontein mag vinden, die me altijd getrouw, standvastig en overvloedig doe zijn in het werk des Heeren, En dat ik dagelijks moge leven onder het inwendig onderwijs van de Geest om van hart tot hart te kunnen spreken, van geweten tot geweten, van bevinding tot bevinding. *Dat ik een brandend en schijnend licht mag zijn* en dat de eeuwige armen nog onder mij mogen zijn. Dat terwijl

ik leef, ik dienstbaar mag zijn aan Zijn eer en het welzijn van Zijn volk. Dat geen ontmoedigen me mogen ontmoedigen in mijn werk. En dat, wanneer mijn werk gedaan is, ik rekenschap mag geven met vreugde en niet met verdriet. Ik zal dit geringe werk blijven volgen met mijn zwakke gebeden, opdat het veel mag bijdragen tot uw innerlijk en eeuwig welzijn.

En zo verblijft

Uwer zielen dienaar in onze dierbaarste Heere,

Thomas Brooks

PREEK

Ik ben verstomd, ik zal mijn mond niet opendoen, want Gij hebt het gedaan, Engelse vertaling: ...ik opende mijn mond niet... Psalm 39:10.

Ik wil u niet lastig vallen met een langdradige inleiding, die doorgaans een vloed van woorden bevat, en maar een druppel van de zaak.

Deze psalm bestaat uit twee gedeelten, waarvan het eerste leerstellend of verhalend is, en het tweede is bevindelijk of een smeekgebed. Het verhalend gedeelte en het gebed maken samen de gehele psalm uit. In het eerste deel wordt de kwaal van de profeet *ontdekt* en in het tweede deel wordt het geneesmiddel *toegepast*. Mijn tekst staat in het laatste deel, waar u de manier van Davids genezing vindt, of wel het middel waardoor zijn ziel werd gebracht tot een bedaarde en rustige gemoedsgestalte. Ik zal u enig licht over de woorden geven en dan tot het punt komen waarbij ik wil stilstaan.

Ik was verstomd. Het Hebreeuwse woord ' ' ' ' ' neehulaametië betekent ik was stom geworden, letterlijk betekent het: ik was gebonden. Het komt van het Hebreeuwse woord ' ' ' aalam, binden, want zij die verstomd zijn staan als het ware met hun tong gebonden. Hun lippen schijnen dichtgenaaid en dichtgebonden. O, het gezicht van Gods hand in de beproevingen die over hem kwamen maakte dat hij aan zijn hart en tong een spreekverbod oplegde. Sommigen vertalen: "Ik zou stom geweest zijn en mijn mond niet meer geopend hebben, zoals ik voorgenomen heb".

"Ik zal mijn mond niet opendoen, want Gij hebt het gedaan". Hij ziet door alle tweede oorzaken heen naar de eerste oorzaak en hij zwijgt. Hij ziet Gods hand in dit alles en zó zit hij verstomd en stil. Góð te zien in een verdrukking heeft een onweerstaanbare werkzaamheid om het hart tot zwijgen te brengen en de mond van iemand die genade kent te stoppen. In de woorden kunt u drie dingen opmerken:

De *persoon* die spreekt, en dat is David. David de koning, David een heilige, David een man naar Gods eigen hart, David een christen. En hier zullen we zien op David, niet als een koning, maar als een christen, als een man wiens hart recht was voor God.

Wat David *deed* en hoe hij zich gedroeg onder Gods hand, in deze woorden: "Ik was verstomd, ik zal mijn mond niet opendoen".

De *oorzaak* van zijn ootmoedige en nederige gedrag, in deze woorden "want Gij hebt het gedaan".

In deze woorden ligt de volgende leer:

"Dat het de grote plicht en zorg is van hen die genade kennen, in de grootste verdrukkingen, de verdrietigste leidingen van de Voorzienigheid, en de scherpste beproevingen die wij in de wereld ontmoeten, verstomd en stil te zijn".

Om deze grote en nuttige waarheid duidelijk te maken zal ik nagaan:

1. wat dit stilzwijgen niet is wat hier bedoeld wordt;
2. wat een heilig stilzwijgen door genade inhoudt;
3. wat dit heilig stilzwijgen óók insluit;
4. de redenen voor dit stilzwijgen, om daarna,
5. dit alles bij u thuis te brengen door toepassing aan onze eigen zielen.

1. *In de eerste plaats: welk stilzwijgen wordt hier niet bedoeld?* Ik antwoord: er zijn zes soorten van stilzwijgen.

Ten eerste is er een stoïcijns, onaangedaan stilzwijgen. De stoïcijnen uit de oudheid vonden het helemaal beneden de waardigheid van een mens die rede en verstand heeft, om zich te verheugen over iets goeds, of om te treuren om iets kwaads. Maar dit stoïcijns stilzwijgen is zo'n zondige ongevoeligheid dat ze een heilig God zeer tergt, Jesaja 26: 10-11. God zal de meest ongevoelige zondaar door Zijn hand óf hier gevoelig maken, óf door Zijn toorn in de hel. Het is een heidense en verschrikkelijke zonde om zonder natuurlijk gevoel te zijn, Rom. 1:31. Aan deze zonde schijnt Quintus Fabius Maximus zeer schuldig te zijn geweest. Toen hij hoorde dat zijn moeder en zijn vrouw, die hij zeer liefhad, waren omgekomen door het instorten van een huis, treurde hij niet. En toen zijn jongste zoon, een dappere, veelbelovende jongeman ongeveer in dezelfde tijd in Umbrië stierf, veranderde zijn gelaatsuitdrukking niet, maar hij ging door met de regeringszaken alsof hem geen ramp overkomen was. Dit gedrag toonde meer stompzinnigheid dan geduld, Job 36:13. Zo was ook Harpalus helemaal niet ontsteld toen hij twee van zijn zonen als voedsel op schalen zag opdienen, toen Astyages hem voor de maaltijd had uitgenodigd. Dat was een waanzinnige verharding. Als het verlies van een kind in uw huis niet meer voor u betekent dan het verlies van een kip op het erf, dan is uw hart zeker verachtelijk en laag. En dan kunt u wel zeker een verwoestend oordeel verwachten. Deze tijd is vol van monsters, die denken dat het beneden de grootheid en verhevenheid van hun geest is, om nog ergens door bewogen te worden, te worden aangedaan of getroffen te worden door het onheil dat hen overkomt. Ik ken geen soort mensen dat zó rijp en gereed voor de hel zijn dan dezen.

Aristoteles spreekt over vissen, die niet ontwaken, ook al worden er speren in hun zijde gestoken. God steekt heel wat scherpe speren door het hart van menig zondaar en toch gevoelt hij niets en hij beklagt zich over niets. De zielen van deze mensen bloeden dood. Seneca schrijft in zijn tiende brief over Senecio Cornelius, die meer om zijn lichaam gaf dan om zijn ziel en meer om zijn geld dan om de hemel. Toen hij een hele dag op een stervende vriend gepast had en deze vriend gestorven was, keerde hij terug naar zijn huis, at vrolijk, vertroostte zichzelf snel en ging opgewekt naar bed. Zijn verdriet was al voorbij en de rouwtijd verstreken éér zijn overleden vriend begraven was. Zulke stompzinnigheid is een vloek, waar velen onder liggen. Maar dit stoïcijns stilzwijgen, dat niet meer is dan een zondige somberheid, is niet het stilzwijgen dat hier bedoeld wordt.

Ten tweede is er een stilzwijgen uit berekening. Velen zijn stil uit berekening. Als ze niet stil zouden zijn, zouden ze zichzelf meer blootgeven aan de woede en de razernij van de mensen, of ook aan hun complotten en plannen. Om dat te voorkomen zijn ze stil en leggen ze hun hand op de *mond*, opdat anderen niet de hand zouden leggen op hun *bezittingen*, leven en vrijheden. 1 Sam. 10:27. Koning Saul was nog maar pas in zijn koninklijke heerschappij gesteld, en toen hij zag dat zijn positie nog maar zwak en weinig krachtig was, met weinig vrienden en vele en machtige vijanden, zonen van Belial, zweeg hij. Zonen van Belial, wat betekent: mannen zonder juk, zijn uitgesproken goddeloos, die reeds het merk van de hel dragen, ja vleesgeworden duivels, die zich niet willen onderwerpen aan de rede of aan de godsdienst, die niet geregeerd willen worden door de wetten van de natuur of van de volkeren, noch door de wetten van God. Zodat deze jonge vorst, om opruiing en oproer te voorkomen er wijselijk voor koos liever de hand op de mond te leggen, dan een wolf bij het oor, of een leeuw bij de manen te

vatten. Hem ontbrak noch het verstand, noch de moed om hier te spreken. Hij deed alsof hij niets hoorde van alles wat ze zeiden, omdat zijn wankele positie stilzwijgen vereiste. "Horen, zien en zwijgen doet u in vrede leven", zegt een Frans spreekwoord. Hendrik de Zesde, keizer van Duitsland, was gewoon te zeggen: "Wie niet weet te zwijgen, weet ook niet te spreken". Saul begreep dat dit een tijd was om te zwijgen; hij wist dat het veeleer zijn taak was om te luisteren dan om te spreken. Maar dat is niet het stilzwijgen dat hier wordt voorgesteld.

Ten derde is er een zwijgen uit onkunde. Sommigen zijn zo dwaas dat ze evenmin wèl kunnen *doen* als dat ze wèl kunnen *spreken*. En omdat ze niets kunnen verwoorden zoals ze zouden willen en zoals het zou moeten, hebben ze thans de wijsheid om te zwijgen. "Een dwaas zelfs die zwijgt zal wijs geacht worden en die zijn lippen toesluit verstandig", Spreuken 17:28. Zoals hij niet wijs kan zijn, die teveel spreekt, zo kan ook degene die niets zegt, niet als een dwaas geacht worden. Er zijn heel wat wijze dwazen in de wereld. En er zijn heel wat onverstandige dwazen, die door hun mond te houden, de achting en eer krijgen verstandige mensen te zijn. Hij die zijn gebrek aan wijsheid niet openbaart door dwaas gebabbel, wordt wijs gerekend, ook al is hij het overigens niet. Zwijgzaamheid is zo'n schaarse deugd, waar ze door de wijsheid bestuurd wordt, dat ze ook als een deugd aangerekend wordt, hoewel ze door de dwaasheid wordt opgelegd.

Zwijgzaamheid werd onder de oude Romeinen als zo'n grote deugd geëerd, dat ze er altaren voor oprichtten. Wie zichzelf althans zover kent dat hij zijn mond houdt, zal doorgaan voor een verstandig man. Want hoewel het een grote ellende is een dwaas te zijn, toch is het een nog grotere ellende wanneer een mens niet alleen een dwaas is, maar wanneer hij er ook op staat dat te tonen. Maar dit stilzwijgen uit dwaasheid is niet wat hier bedoeld wordt.

Ten vierde is er een somber stilzwijgen. Velen zwijgen uit somberheid, omdat dat overeenkomt met hun humeur en begeerten. Deze worden gekweld door een stomme duivel, die de ergste duivel was van al de duivelen waarover u in de Schriften leest, Markus 9:17-28. Plinius vermeldt in zijn *Natuurlijke Historie* een zeker volk in India bij de rivier de Ganges, dat de Astomy wordt genoemd. Ze zouden geen mond hebben, maar zich uitsluitend voeden met de geur van de kruiden en bloemen. Zeker is er een geslacht onder ons dat, wanneer ze onder Gods slaande hand verkeren, geen mond hebben om bij God te pleiten, noch lippen om God te prijzen, noch tongen om God te rechtvaardigen. Ze worden bezeten door een stomme duivel. En deze stomme duivel heeft voor een tijd Achab bezeten, 1 Kon. 21:4. Toen Achabs eerbzuchtige en hebzuchtige karakter werd tegengestaan besloot hij niets meer te eten en in somberheid te sterven. Een nors stilzwijgen is zowel een zonde als een straf. Geen duivel ergert en kwelt, verslijt en verteert zo de geestkracht van een mens als deze stomme duivel, dit norske stilzwijgen. Sommigen schrijven over een zekere boze geest die ze Hudgin noemen, die naar ze zeggen niemand kwaad doet, dan wanneer hij verongelijkt wordt. Zo gunstig kan ik niet spreken over een nors stilzwijgen, want dat verongelijkt velen tegelijk, God en Christus, lichamen en zielen. Maar dit is ook niet het stilzwijgen dat hier bedoeld wordt.

Ten vijfde is er een gedwongen stilzwijgen. Velen zwijgen uit noodzaak. Wie onder de macht van zijn vijand is, is stil onder zijn kwellingen, omdat hij weet dat het nóg slechter met hem zou kunnen worden. Wie hem zijn *rijkdom* ontnomen heeft, zou hem ook zijn *leven* kunnen benemen. Wie hem zijn geld ontnomen heeft, zou ook zijn hoofd

kunnen wegnemen. Die zijn voet deed bloeden, kan ook zijn keel doen bloeden als hij niet stil en rustig is. En dit bewerkt een gedwongen stilzwijgen. Zo is het met velen die onder Gods slaande hand zijn: hun geweten zegt hun dat ze onder de hand van een vijand zijn en onder de macht van die God Die ze onteerd hebben, Wiens Zoon ze gekruisigd hebben, Wiens Geest ze bedroefd hebben, Wiens rechtmatige wetten ze hebben overtreden, Wiens instellingen ze hebben veracht, en Wiens volk ze hebben beledigd en tegengestaan. En ze weten dat Hij, Die één kind heeft weggenomen, alle kinderen kan wegnemen. Dat Hij, Die de vrouw heeft weggenomen, ook de man kan wegnemen. En dat Hij, Die een deel van het bezit heeft weggenomen, heel het bezit had kunnen wegnemen. En dat Hij, Die lichamelijke ziekten oplegde, zowel het lichaam als de ziel voor eeuwig in het helse vuur had kunnen werpen. En Hij Die hem in zijn kamer *opsluit*, kan hem óók in de hemelse vreugde *uitsluiten*. De gedachten daaraan en het gevoel daarvan kunnen een zondaar stil maken onder Gods hand. Maar dat is maar een gedwongen stilzwijgen. "Het oog dat de zonde opsluit, opent de bezoeking", zegt Gregorius. Van dit soort was het stilzwijgen van Philips de Tweede, de koning van Spanje. Want toen zijn onoverwinnelijke vloot, *de Armada*, die gedurende drie jaar gebouwd en uitgerust was, verloren was, gaf hij bevel dat men in heel Spanje God en de heiligen zou danken dat het niet nóg erger was. Zoals de knuppel de hond dwingt om rustig en stil te zijn, brengt de vrees voor wat God gedaan heeft en wat Hij nog meer kan doen, vele zielen ertoe om te zwijgen, 1 Kon. 14:5-18. En dat gedwongen stilzwijgen is in Gods oog geen stilzwijgen.

Ten zesde is er een wanhopig stilzwijgen. Een wanhopige ziel is voor zichzelf een Magor-Missabib, een schrik van rondom. Zo iemand heeft de hel in het hart en verschrikking in het geweten. Hij ziet naar boven en daar ziet hij een vertoornd God en een bloedende Christus. Hij ziet naar binnen en daar vindt hij een geweten dat hem beschuldigt en veroordeelt. Hij ziet naar de éne kant en daar hoort hij al zijn zonden uitroepen: wij zijn uw zonden en we zullen u volgen. We gaan met u mee in het graf en naar het oordeel, en van het oordeel naar de hel met u. Hij ziet naar de andere kant, en daar ziet hij helse, boze geesten in afschuwelijke gedaanten, die hem verbijsteren en verschrikken en er op wachten zijn wanhopige ziel te ontvangen, zo spoedig als ze zijn ellendig lichaam verlaten zal. Hij ziet opnieuw naar boven, en daar ziet hij de hemelpoort voor hem gesloten. Hij ziet naar beneden, en daar ziet hij de hel wijd openstaan voor hem. En temidden van deze nare zaken die hij ziet, is hij vol van heimelijke conclusies tegen zijn eigen ziel. Er is genade voor anderen, zegt de wanhopige ziel, maar niet voor mij. Vergeving en vrede voor anderen, maar niet voor mij. Zaligheid en geluk voor anderen, maar niet voor mij. Er is geen hulp, er is geen hulp, neen! Dat is de toestand geweest van hem die stierf met die wanhopige uitdrukking op zijn lippen: vaarwel, leven en hoop!

Dit zei een stervende paus, die opmerkte dat het kruis hem geen goed meer kon doen, omdat bij het zo dikwijls had verkocht. Nu, onder deze troosteloze gevoelens en droeve gevolgtrekkingen over het heden en over de toekomst zit de wanhopige ziel stil, vol verbijstering en ontzetting. Maar ook dit is niet het stilzwijgen dat hier bedoeld wordt.

Maar ten zevende en ten laatste is er een verstandig, heilig stilzwijgen door genade. Een stilzwijgen, dat voortkomt uit verstandige en heilige beginselen, uit gronden en overleggingen die met genade verbonden zijn. En dit is het stilzwijgen dat hier bedoeld wordt. En dit zal ik ten volle duidelijk maken in mijn antwoord op de tweede vraag.

II.

De tweede vraag: wat houdt een verstandig, een heilig stilzwijgen door genade in?

Antwoord. Het houdt deze acht zaken in:

Ten eerste.

Het houdt een gezicht op God in, en een erkennen van God als de oorzaak van al de verdrukkingen die over ons komen. En dit vindt u duidelijk in de tekst: "Ik was verstomd, ik zal mijn mond niet opendoen, want Gij hebt het gedaan". De psalmist kijkt door de tweede oorzaken heen naar de Eerste Oorzaak en zit zó stilzwijgend voor God. Daar is geen ziekte zo licht, of God heeft er een vinger in, al is het maar pijn in uw pink. Zoals men meer het oog heeft op de schrijver, -want van hem wordt eigenlijk gezegd dat hij schrijft- dan op de pen. Van degene die een klok vervaardigt en gaande houdt, zegt men met meer recht dat hij de klok laat gaan en slaan, dan van de raderen en gewichten die erin en eraan hangen. En men heeft meer het oog op een werkmans die zijn arbeid verricht, dan op de gereedschappen die hij als zijn instrumenten gebruikt.

Zo moeten we meer het oog hebben op de Heere, Die alle dingen doet en beweegt, in al Zijn werkzaamheid, dan op alle lagere en ondergeschikte oorzaken. Zo dikwijls als christenen op de tweede oorzaken zien, zullen ze nijdig, hatelijk, boos en hoogmoedig worden. Maar zien ze op de Eerste Oorzaak dan zien ze niets dan genade en barmhartigheid en goedheid. Zo zag Job God in alles: "De Heere heeft gegeven en de Heere heeft genomen", Job 1:21. Als hij God niet had gezien in al die rampen, dan zou hij het uitgeroepen hebben: o, die ellendige Chaldeeën, ze hebben me geplunderd en geschaad. Die slechte Sabeeërs, ze hebben me beroofd en onrecht aangedaan! Maar Job ziet achter de handen van de Chaldeeën Gods opdracht, en dan legt hij de hand op de mond. Zo is Aäron stil, als hij Gods hand opmerkt in de vroegtijdige dood van zijn twee zonen. Lev. 10:3. Het gezicht op God in deze droevige kastijding is voor hem een breidel, zowel voor zijn verstand als voor zijn mond: hij moppert en murmureert niet. Zo zag Jozef de hand van God erin dat zijn broers hem naar Egypte verkochten, en dat brengt hem tot stilzwijgen.

Mensen, die God niet zien in onheil dat hen treft, worden gemakkelijk gebracht tot een koortsachtige aanval, ze zullen spoedig in vlam staan. En wanneer hun hartstochten zijn opgewekt en hun harten in brand staan, zullen ze beginnen brutaal te worden. Dan zullen ze er niet tegen opzien God in Zijn aangezicht tegen te spreken dat hun toorn billijk ontstoken is, Jona 4:9. Zij, die God niet willen erkennen als de Bewerker van al hun onheil zullen spoedig gereed zijn te komen tot dat dwaze beginsel van de Manicheeën die leerden dat de duivel de oorzaak is van alle rampen. Alsof er enig kwaad of onheil kan zijn in de stad, waar de Heere de hand niet in heeft, Amos 3:6. Zij, die de besturende hand van God kunnen zien in al hun onheil zullen met David de hand op de *mond* leggen wanneer Gods roede op hun *rug* is, 2 Sam. 16:11-12. Als Gods hand niet wordt gezien in de verdrukkingen dan zal het hart zich daaronder alleen maar ergeren en er tegen tekeer gaan.

Ten tweede.

Het houdt ook in een heilige en genadevolle vrees voor de majesteit, soevereiniteit, waardigheid, autoriteit en aanwezigheid van die God onder Wiens slaande hand we verkeren. Hab. 2:20: "Zwijg voor Zijn aangezicht, gij ganse aarde!" Of zoals het Hebreuws het zegt: "Wees stil, gehele aarde, voor Zijn aangezicht!" Als God wil dat alle mensen op de gehele aarde bedaard, rustig en stil zullen zijn voor Hem, dan wil Hij Zichzelf aan hen vertonen in Zijn tempel. Daar zit Hij in statie, majesteit en heerlijkheid, Zefanja 1:7. Bazel niet, murmureer niet, wees niet ontevreden, twist niet, zwijg, sta stil, spreek niet, leg uw hand op uw mond, wanneer Zijn hand op uw rug is

om te slaan. Hij is één en al oog om te zien, zoals Zijn hand is om te bestraffen. Zoals ogen in een goed vervaardigd schilderij op u gevestigd staan, welke kant u ook uitgaat, zo is het ook met de ogen des Heeren. En daarom hebt u reden om sprakeloos vóór Hem te staan.

Zo had Aäron het oog op de soevereiniteit van God, en dat brengt hem tot zwijgen. En Job had het oog op de majesteit van God, en dat stilt hem. En Eli had het oog op de autoriteit en de aanwezigheid van God, en dat maakt hem rustig. Een mens komt er nooit toe zichzelf te verootmoedigen, noch stil te zijn onder Gods hand, totdat hij ziet dat Gods hand een machtige hand is, 1 Petrus 5:6. Wanneer men de hand van God ziet als een zwakke hand, een krachteloze hand, een lage en gewone hand, dan rijst het hart op tegen Zijn hand. Wie is de Heere? Zegt Farao, dat ik Zijn stem gehoorzaam zou zijn? Ex. 5:2. En totdat Farao de hand van God kreeg te zien en te voelen als een machtige hand, wilde hij Israël niet laten gaan. Toen Tiribazus, een edel Perziaan, gevangen genomen werd trok hij aanvankelijk zijn zwaard en verdedigde zich daarmee. Maar toen ze hem toespraken in naam van de koning en hem meedeelden dat ze van de koning kwamen en opdracht hadden hem tot de koning te brengen, gaf hij zich gewillig over. Zo zullen ook wij als rampen ons arresteren, murmureren en mopperen, weerstreven en vechten tot de dood toe, voordat we zullen buigen voor de God Die slaat. Totdat we Zijn majesteit en autoriteit gaan zien. Totdat we Hem te zien krijgen als de Koning der koningen en de Heere der heren. Een zodanig gezicht op God doet het hart buigen onder Zijn almachtige hand, "En toen ik Hem zag, viel ik als dood aan Zijn voeten". Openb. 1:17. De Thraciërs waren onkundig van de waardigheid en de majesteit van God. Als het donderde en lichte waren ze gewoon hun waanzin en dwaasheid te uiten door, als een soort bedreiging, hun pijlen naar de hemel te schieten, volgens Herodotus. Zoals een gezicht op Zijn genade de ziel vervrolijkt, zo maakt een gezicht op Zijn grootheid en heerlijkheid de ziel stil. Nog meer,

Ten derde.

Een genadevol, verstandig stilzwijgen houdt ook in: een heilig stil zijn en een kalmte van het verstand en van de geest onder Gods slaande hand. Een genadevol stilzwijgen sluit alle innerlijke toorn, murmuring, ergernis, twist, wederstreven en zieden van het hart buiten, "Immers is mijn ziel stil tot God". Psalm 62:2. Dat is, mijn ziel is stil en onderworpen aan God. Alle murmuringen, ontevredenheid, hartstochten en ongeregelde gevoelens zijn teniet gebracht, getemd en ten ondergebracht. Dat is ook duidelijk in de tekst en in de gegeven voorbeelden van Aäron, Eli en Job. Ze zagen dat het een Vader was, Die hun deze bittere bekers in de handen gaf; en dat het Zijn liefde was die hun deze zware kruisen op de schouders legde; dat het genade was die hun deze jukken om de halzen hing. En dat veroorzaakte veel stilheid en kalmte in hun geest. Marius verbeet zijn pijn toen de chirurg zijn been afzaagde. Sommige mensen verbijten hun pijn en ze verbergen hun verdriet en moeite wanneer God deze of gene weldaad van hen wegneemt. Maar als u in hun hart zou kunnen kijken zou u alles in opstand vinden, alles in de war, alles in vlam tegen God!

En hoewel ze van buiten koel schijnen te zijn, heerst er toch van binnen een hete, verzengende koorts. Eens was David in zo'n koortsaanval, "Mijn hart werd heet in mijn binnenste". Psalm 39:4. Maar zeker brengt een heilig stilzwijgen alle tumult in de geest ten onder, en maakt dat een mens zijn ziel in lijdzaamheid bezit. En dat is, na het hebben van God tot zijn eigendom, de kostbaarste en zoetste bezitting in heel de wereld. De wet van het stilzwijgen geldt zowel voor iemands hart en verstand, als voor zijn tong die waarlijk en godvruchtig stil is onder de bestraffende hand Gods. Lippendienst, losgemaakt van de dienst van het hart, is in Gods ogen geen werkelijk stilzwijgen. Een

mens is pas dan door genade stil, wanneer alles van binnen en van buiten stil is, Jesaja 29:13, Matth. 15:8-9. Terpander, een harpspeler en dichter, kon door de zoetheid van zijn gedichten en muziek de wildste bewegingen in de verstanden van de mensen tot bedaren brengen, zoals David dit door zijn harp deed bij Saul. Als Gods kinderen onder de roede zijn, maakt Hij door Zijn Geest en Woord zulke liefelijke muziek in hun zielen, dat daardoor alle beroeringen, hartstochten en verwarringen worden gestild. Dan zitten ze, zoals Noach, rustig en stil en bezitten ze hun zielen in lijdzaamheid.

Ten vierde.

Een verstandig, heilig stilzwijgen houdt in: een ootmoedig rechtvaardigen en vrijspreken van God van alle smaad, hardheid en onrechtvaardigheid in alle verdrukkingen die Hij over ons brengt. "Opdat Gij rechtvaardig zijt in Uw spreken en rein zijt in Uw richten, Psalm 51:4. Dat is, wanneer Hij kastijdt en verbetert. Plato noemt God: de Hoorn van overvloed, de oceaan van schoonheid en zonder de minste vlek van onrecht. Gods richten van Zijn volk is Gods verbeteren en kastijden van Zijn volk. "Maar als wij geoordeeld worden, zo worden wij van de Heere getuchtigd", 1 Kor. 11:37. Davids grootste zorg, toen hij onder de kastijdende hand van God was, was de Heere vrij te spreken van onrechtvaardigheid. O Heere, zegt hij, er is niet de minste schijn, vlek, smet of bijvoeging van onrechtvaardigheid in al de verdrukkingen die U over mij gebracht hebt. Ik begeer de schande op mezelf te leggen en er mijn zegel op te zetten dat de Heere rechtvaardig is en dat er geen onrechtvaardigheid, noch wreedheid, noch ongerijmdheid is in alles wat de Heere over mij gebracht heeft.

En zo schrijft hij in Psalm 119:75 en 137 aangenaam en gewillig aan God gerechtigheid toe in de scherpe en gevoelige verdrukkingen waarin God hem gebracht had. "Ik weet, HEERE, dat Uw gericht de gerechtigheid zijn, en dat Gij mij uit getrouwheid verdrukt hebt". Hij verdrukt alleen maar in getrouwheid. Zijn wil is de maatstaf van rechtmatigheid. En daarom durft een begenadigde ziel Zijn doen niet te bedillen, of in twijfel te trekken. De verdrukte ziel weet dat een rechtvaardig God niets kan doen dat niet rechtvaardig is. Ze weet dat God niet na te rekenen valt, en daarom legt de verdrukte mens zijn mond in het stof, en hij zwijgt voor Hem. Wie durft te zeggen: wat doet Gij? "Want de HEERE toch heeft tot hem gezegd: Vloek David; wie zou dan zeggen: Waarom hebt gij alzo gedaan?" 2 Sam. 16:10.

De Turken, wanneer ze wreedaardig gegeseld worden, zijn verplicht naar de rechter terug te keren die het bevel tot de geseling gegeven heeft, zijn hand te kussen, hem te bedanken en de officier te betalen die hen gegeseld heeft, en zó de rechter en de officier vrij te spreken van onrecht. Stil de roede te kussen en de hand die ermee slaat, is de edelste manier om de Heere vrij te spreken van alle ongerechtigheid. De Babylonische gevangenschap was de pijnlijkste en zwaarste verdrukking die God ooit aan enig volk onder de hemel oplegde. Daarvan getuigen 1 Sam. 12 en Dan. 9. Maar toch wordt onder deze gevoelige verdrukkingen de wijsheid gerechtvaardigd van haar kinderen, "Doch Gij zijt rechtvaardig in alles wat ons overkomen is; want Gij hebt trouwelijk gehandeld, maar wij hebben goddelooslijk gehandeld". Neh. 9:33, Klaagl. 1:18. Een heilig stilzwijgen blinkt nergens meer in uit dan in een ootmoedig rechtvaardigen en vrijspreken van God, van alles waarvan een bedorven hart geneigd is God te beschuldigen in de dag der verdrukking. "God kan, omdat Hij goed is, niets geven of doen, dat niet goed is. Anderen doen dat dikwijls, maar voor Hem is dat onmogelijk", zei Luther over Psalm 120.

Ten vijfde.

Een heilig stilzwijgen houdt in: genadevolle en de ziel tot rust brengende gevolgtrekkingen over de uitkomst van de verdrukkingen die over ons zijn gekomen, Klaagl. 3:27-34. In dit kostelijke Schriftgedeelte kunt u deze vijf gevolgtrekkingen waarnemen die de ziel tot rust brengen:

1

Ten eerste, en dat meer in het algemeen, zullen ze voor hen ten goede werken, vers 27. Een begenadigde ziel besluit bij zichzelf dat, zoals de sterren het helderst blinken in de nacht, dat zó God mijn ziel zal doen schijnen en glimmen als goud terwijl ik in deze smeltkroes ben en wanneer ik uit de oven der verdrukking kom, "Doch Hij kent de weg die bij mij is; Hij beproeve mij; als goud zal ik uitkomen". Job. 23: 10.

Zeker zal, zoals de smaak van de honing Jonathans ogen verlichtte, dit kruis, deze verdrukking mijn ogen openen en verlichten. Door deze slag zal ik komen tot een duidelijker gezicht van mijn zonden, en ook tot een voller gezicht op mijn God, Job 33:28, 40:4-5, 42:1-7.

Zeker zal deze verdrukking uitlopen op de wegneming van mijn vuil en schuim, Jesaja 1:25.

Zeker zullen, zoals het ploegen van de grond het onkruid doodt, en het eggen de harde kluiten breekt, deze verdrukkingen mijn zonden doden en mijn hart vertederen, Hos. 5:15, 6:1-3.

Zeker zullen, zoals de pleister het binnenste van het gezwel naar buiten brengt, de verdrukkingen die op mij zijn het gezwel van de trots, het gezwel van de eigenliefde, het gezwel van de afgunst, het gezwel van de aardsgezindheid, het gezwel van de vormendienst en het gezwel van de huichelarij naar buiten brengen, Psalm 119:67, 71.

Zeker zal de Heere mijn hart meer en meer kruisigen aan de wereld, en de wereld aan mijn hart, Gal. 6:14, Psalm 131:1-3.

Zeker zal de Heere door deze verdrukkingen de trots van mijn ziel wegnemen, Job. 33:14-21. Zeker zijn deze verdrukkingen niets anders dan Gods snoeimessen, waardoor Hij mijn zonden laat doodbloeden, mijn hart besnoeid en het vruchtbaarder maakt, opdat het meer vruchten zal voortbrengen. Ze zijn niets anders dan het medicijn dat de Heere beschikt, waardoor Hij me zal zuiveren en me bevrijden van die geestelijke ziekten en kwalen die voor mijn ziel allerdodelijkst en gevaarlijk zijn. Verdrukking is zo'n drankje dat alle kwade lichaamsvochten zal wegnemen, beter dan alle gewone medicijnen, zoals de artsen zeggen, Zach. 13:8,9.

Zeker zullen ze mijn geestelijke ervaringen doen toenemen, Rom. 5:3,4.

Zeker zal ik erdoor meer een deelgenoot worden aan Gods heiligheid, Hebr. 12:10. Zoals zwarte zeep de kleren wit maakt, zo maken scherpe verdrukkingen de harten heilig.

Zeker zal de Heere hierdoor meer van Zijn gemeenschap aan mij geven, Hos. 2:14.

Zeker zal de Heere door deze verdrukkingen mijn hart meer en meer doen uitgaan om Hem te zoeken, Jesaja 26:16. Tatianus zei tot de heidense Grieken dat, wanneer ze ziek waren, ze hun goden lieten halen om bij hen te zijn, zoals Agamemnon tijdens het beleg van Troje zijn tien raadsheren liet halen. Hosea 5:15: "Als hun bange zal zijn, zullen zij Mij vroeg zoeken", of, zoals het eigenlijk in het Hebreeuws staat "ze zullen Mij morgen". In tijden van verdrukking zullen christenen ijverig, vaardig en vroeg de Heere zoeken.

Zeker zal de Heere door deze beproevingen en moeiten mijn ziel meer dan ooit richten op de grote belangen van een andere wereld, Joh. 14:1-3, Rom. 8:17,18, 2 Kor. 4:16-18. Zeker zal de Heere door deze verdrukkingen meer tederheid en medelijden in mij bewerken, ten aanzien van hen die verdrukt worden, Hebr. 10:34, 13:3. Zoals die Tyrische koningin zei:

*"Verdrukking heeft mij leren beklagen
Die klagend ellenden moeten dragen".*

De Romeinen legden iemand een straf op, die in een tijd van openbare rampen uit het raam van zijn woning keek met een krans van rozen op het hoofd. Bisschop Bonner was vol eigenliefde, maar miste medelijden. [Engels: Bonner was vol darmen, maar miste ingewanden, (van barmhartigheid)] Ik vrees dat deze tijd vol van zulke Bonners is.

Zeker zijn deze tekenen van Gods liefde, "Zo wie Ik liefheb, die bestraf en kastijd Ik". Openb. 3:19. Seneca haalde zijn vriend Polybius over zijn moeiten in stilte te dragen, omdat hij de gunsteling van de keizer was. Hij zei tegen hem, dat het hem niet toegestaan was zich ergens over te beklagen, daar de keizer toch zijn vriend was. Zo zegt de heilige christen: o mijn ziel, wees kalm en stil, dit alles is liefde, dit alles is de vrucht van de Goddelijke gunst. Ik zie honing aan de punt van iedere roede, ik zie dat de roede slechts een tak van een rozemarijn¹ is, ik krijg nog suiker bij mijn gal, en wijn bij mijn alsem. Daarom, o mijn ziel, wees stil.

Deze algemene gevolgtrekking, dat alles ten goede werkt, had deze gezegende uitwerking op de kerk, "Hij zitte eenzaam en zwijge stil, omdat Hij het hem opgelegd heeft". Klaagl. 3:28. Sommigen zeggen: als een mes of naald in aanraking met een ijzeren magneet blijft, zal het geen gevoel of pijn doen als men daarmee in iemands lichaam snijdt of prikt. Zo zullen de beproevingen zijn, als ze samengaan met Goddelijke liefde. Verdrukkingen verminderen de liefelijkheid van de wereld *buiten* ons, die ons zou kunnen verlokken. Ze verminderen de lusten van het vlees *in* ons, die ons zouden kunnen verstrikken. En ze versterken de geest in haar strijd tegen het vlees en de wereld. Waardoor het in alles blijkt dat ze een groot voordeel voor ons zijn.

2

De verdrukkingen zullen hen nederig en in de laagte houden. "Hij steke zijn mond in het stof, zeggende: misschien is er verwachting". Klaagl. 3:29. Sommigen zeggen dat deze woorden een toespeling zijn op hen, die nadat ze overwonnen en onderworpen zijn, hun nek neerleggen aan de voeten van de overwinnaar om vertreden te worden en zo het stof te likken dat onderaan de voeten van de overwinnaar is. Andere geleerden zien in deze woorden een toespeling op arme smekelingen, die zichzelf neerwerpen aan de voeten van een vorst, om zo zijn medelijden en erbarmen op te wekken. Zoals ik gelezen heb van Aristippus die op de grond neerviel voor Dionysius, en zijn voeten kuste toen hij hem een smeekschrift aanbood. En toen men hem de reden daarvan vroeg, antwoordde hij: hij heeft oren in zijn voeten. Men vatte het op hoe men ook wil, het zegt ons dit, dat geheiligde harten ootmoedig zullen zijn onder Gods slaande hand. Wanneer Gods roede op hun rug is, zal hun mond in het stof zijn. Een goed hart zal op de laagste plaats zijn, als Gods hand ten hoogste is opgeheven, Job. 42:1-7, Hand. 9:1-8.

3

De derde gevolgtrekking die de ziel tot rust brengt, vindt u in Klaagliederen 3:31, "Want de Heere zal niet verstoten in eeuwigheid". De roede zal niet altijd rusten op de rug der rechtvaardigen. "Ten tijde des avonds, zie, zo is er verschrikking; eer het morgen is, is hij er niet meer". Jesaja 17:14. Zoals Athanasius tot zijn vrienden sprak, toen ze bij hem kwamen om te treuren over zijn moeiten en verbanning: "Het is maar een kleine wolk, en hij zal spoedig voorbij zijn". Er is niemand van Gods beproefden, die niet zijn lichtende tussenpozen kent, zijn onderbrekingen, zijn tijden van uitstel, zijn adempauzes. Ja, zo kort rust soms de hand des Heeren op Zijn volk, dat Luther geen verkleinwoordjes genoeg kan vinden om dat aan te geven. Want hij noemt het *een zeer klein, klein kruis dat we dragen*. "Ga heen, Mijn volk, ga in uw binnenste kamers, en

¹ Geurige plant die geneeskrachtige kruiden produceert.

sluit uw deuren na u toe; verberg u als een klein ogenblik, totdat de gramschap overga". Jesaja 26:20. De gramschap gaat niet voorbij, maar ze gaat *over*. De hevigheid, de korthed en het plotselinge van de verdrukking der heiligen wordt voorgesteld door de barensweeën van een vrouw, die hevig en kort zijn, en die plotseling beginnen. Iemand zegt: *De onderdrukking van keizer Julianus is een korte storm, maar er volgt een eeuwige rust op.*

4

De vierde gevolgtrekking die de ziel tot stilzwijgen brengt vindt u in Klaagl. 3:32. "Maar als Hij bedroefd heeft, zo zal Hij Zich ontfermen naar de grootheid Zijner goedertierenheden". In de toorn gedenkt God des ontfermens, Hab. 3:2. Het geweest kan een hele nacht duren, maar des morgens is er gejuich, Psalm 30:6. Hun treuren zal maar tot aan de morgen duren. God zal hun winterse nacht in een zomerse dag veranderen, hun zuchten in zingen, hun verdriet in blijdschap, hun woestijn in een paradijs. Het leven van een christen is vol van overgangen van ziekte naar gezondheid, van zwakheid naar kracht, van gebrek naar overvloed, van verachting naar eer, van kruisen naar vertroosting, van ellende naar weldaden, van vreugde naar zorg, van vrolijkheid naar treuren. Als het allemaal honing was zou het ons schaden, en als het allemaal alsem was zou het ons teniet maken. Een mengsel van beide is de allerbeste manier om onze zielen in een gezonde staat te houden. Het is het beste en het voortreffelijkste voor de gezondheid van de ziel, dat de zuidenwind van de barmhartigheid en de noordenwind van de tegenspoeden beide waaien. En hoewel iedere wind die er waait de heiligen ten goede zal komen, zullen toch hun zonden het meeste sterven en hun genadegaven het beste gedijen wanneer ze onder de verdrogende, nijpende noordenwind van de rampen verkeren, maar ook onder de warme, koesterende zuidenwind van de barmhartigheid en voorspoed.

5

De vijfde gevolgtrekking die de ziel tot stilzwijgen brengt vindt u in Klaagliederen 3:33. "Want Hij plaagt en bedroeft des mensen kinderen niet van harte". De kerk maakt daaruit op, dat Gods *hart* niet in hun bestraffingen was, hoewel Zijn *hand* erin was. Hij heeft er geen vermaak in om Zijn kinderen te bestraffen. Het is voor Hem een verdriet hen verdriet aan te doen, het doet Hem pijn hen te straffen, het is smartelijk voor Hem hen te slaan. Hij heeft geen wil, geen innerlijke beweging, geen lust of gezindheid tot dat werk van het bestraffen van Zijn volk als zodanig. En daarom noemt Hij het "Zijn vreemde werk", Jesaja 28:21. Barmhartigheid en bestraffing vloeien beide voort uit God, zoals de honing en de angel uit de bij. De bij geeft haar honing krachtens haar eigen aard, maar ze steekt niet tenzij ze getergd wordt. Hij heeft er lust in om goedertieren te zijn. Micha 7:18. Hij heeft er geen behagen in Zijn volk over te geven aan tegenspoeden, Hos. 11:8. Barmhartigheid en vriendelijkheid vloeien krachtens Zijn natuur vrijelijk uit Hem voort. Hij is nooit overstreng en nooit hardvochtig. Hij steekt ons nooit, Hij beangstigt ons nooit, dan alleen wanneer Hij door ons hevig getergd wordt. Gods hand kan soms zeer zwaar op Zijn volk rusten, terwijl tegelijkertijd Zijn hart, Zijn ingewanden sterk naar hen uitgaan, Jer. 31:18-20. Niemand kan zeggen hoe Gods hart en hand verbonden zijn. De hand van Zijn barmhartigheid kan geopend zijn voor hen tegen wie Zijn hart is, zoals u kunt zien aan de rijke dwaas, en aan de rijke man uit de gelijkenis in het Evangelie. En Zijn strenge hand kan zwaar rusten op hen, op wie Hij Zijn hart gesteld heeft, zoals u kunt zien aan Job en aan Lazarus. En zo ziet u die genaderijke, gezegende en de ziel tot stilzwijgen brengende gevolgtrekkingen over de afloop van de verdrukkingen, die een heilig en verstandig stilzwijgen inhouden.

Ten zesde.

Een heilig en verstandig stilzwijgen houdt ook in, dat het geweten aan de ziel een strenge opdracht, een plechtig bevel oplegt om rustig en stil te zijn. Psalm 37:7 "Zwijg den Heere en verbeid Hem". Of, zoals het in 't Hebreeuws luidt: *zijt stil voor den Heere*. Ik gelast u, o mijn ziel, niet te mopperen, noch te murmureren. Ik beveel u, o mijn ziel, te zwijgen en stil te zijn onder de slaande hand van God. Zoals Christus een bevel gegeven heeft aan de loeiende winden en aan de onstuimige, woedende zeeën, "Zwijg, wees stil. En de wind ging liggen en er werd grote stilte". Mark. 4:39. Vrede, o mijn ziel, wees stil, houd op met mopperen, houd op met murmureren, houd op met klagen, houd ermee op u op te winden en te ergeren, leg uw hand op uw mond en zwijg. Seneca heeft gezegd: "Mensen mogen geen haarbreed wijken van hetgeen hun consciëntie oplegt". Het geweten vermindert en stilt al het tumult en het oproer die er in de ziel kunnen zijn, met argumenten waarmee de stadsschrijver van Efeze het oproer stilde, Hand. 19:40. O mijn ziel, wees stil, zwijg, anders zult u eens *ter verantwoording* geroepen worden voor al die innerlijke klachten, opstand en hartstochten die in u zijn. Want u kunt geen steekhoudende argumenten aanvoeren waarom u onder de rechtvaardige hand van God zou murmureren, twisten of ruzie maken.

Ten zevende.

Een heilig en verstandig stilzwijgen houdt in, dat we berusten en onszelf overgeven aan God, terwijl we onder Zijn slaande hand zijn. De zwijgende ziel geeft zich over aan God. De stille taal van de ziel is: Heere, hier ben ik. Doe met mij, wat U behaagt, ik geef me over aan Uw beschikking. Er was eens een goede vrouw, aan wie men, toen ze ziek was, vroeg of ze liever wilde blijven leven, of sterven. Ze antwoordde: "Wat God behaagt". "Maar", zei iemand die erbij stond, "als God het nu eens aan jezelf overliet, wat zou je dan kiezen?" "Waarlijk", zei ze, "als God het aan mij zou overlaten, zou ik het toch weer aan Hem overlaten!" Dat is een zielstoestand die goud waard is. Wel, zegt een begenadigde ziel, de eerezuchtige man geeft zichzelf over aan zijn eer, maar ik geef me over aan U. De wellustige man geeft zich over aan zijn genot, maar ik geef me over aan U. De gierige man geeft zich over aan zijn geldzakken, maar ik geef me over aan U. De wulpse man geeft zich over aan zijn gezellen, maar ik geef me over aan U. De dronkaard geeft zich over aan het glas, maar ik geef me over aan U. De roomsgezinde geeft zich over aan zijn afgoden, maar ik geef me over aan U. De Turk geeft zich over aan Mohammed, maar ik geef me over aan U. De ketter geeft zich over aan zijn ketterse meningen, maar ik geef me over aan U. *Heere, leg me elke last op die U wilt, als Uw eeuwige armen maar onder mij zijn.* Luther zei: "Sla, Heere, sla, en spaar niet, want ik lig neer in Uw wil, ik heb geleerd amen te zeggen op Uw amen. U hebt een groter belang bij mij dan ikzelf. En daarom geef ik me aan U over en ben ik gewillig om tot Uw beschikking te zijn. Ik ben bereid om elke afdruk te vertonen die U op me stempelt". O gezegende Heere, Hebt U niet steeds weer tegen me gezegd, zoals eens de koning van Israël zei tegen de koning van Syrië: "Ik ben uwe, en al wat ik heb", 1 Kon. 20:4. *Ik ben de uwe, o ziel, om u Mijn vergeving te schenken. Mijn bloed is er voor u om u te reinigen. Mijn verdiensten zijn er voor u om u te rechtvaardigen. Mijn gerechtigheid is er voor u om u ermee te bekleden. Mijn Geest is er voor u om u te leiden. Mijn genade is er voor u om u rijk te maken. En Mijn heerlijkheid is er voor u om u te belonen.*

En daarom, zegt een begenadigde ziel, kan ik niet anders doen dan volkomen in U rusten. Heere, hier ben ik, doe met mij zoals het goed is in Uw ogen. Ik weet, dat de beste manier om mijn wil te verkrijgen is mezelf over te geven aan Uw wil, en amen te zeggen op Uw amen.

Ik heb gelezen van een edelman die op een mistige ochtend een schaapherder ontmoette. Toen hij aan de schaapherder vroeg wat voor weer het zou worden, antwoordde deze: "Weer dat mij behaagt". En toen hem beleefd gevraagd werd zijn bedoeling daarmee wat te verduidelijken, zei hij: "Meneer, we krijgen het weer dat God behaagt, en het weer dat God behaagt, behaagt ook mij". Als de wil, de begeerte van een christen gevormd wordt door de wil van God, is hij zeker zijn begeerte te verkrijgen.

Ten achtste en ten laatste.

Een heilig en verstandig stilzwijgen houdt in, dat we geduldig wachten op de Heere in onze verdrukkingen, totdat de verlossing komt. Psalm 40:1-3, Psalm 62:6, Klaagl. 3:26. De landbouwer verwacht geduldig de kostelijke vruchten van de aarde, de zeeman wacht geduldig op een goede wind en gunstig getij, en zo ook de wachter die de dageraad verwacht. En zo is het ook met de zwijgende ziel in de nacht van de tegenspoed, ze wacht geduldig op het aanbreken van de dag der barmhartigheid. De weldadigheden van God worden niet de *snelle*, maar wel de *gewisse* weldadigheden van David genoemd en daarom verwacht een begenadigde ziel ze geduldig. En aldus ziet u wat een genadig en verstandig stilzwijgen inhoudt.

III.

De derde zaak is duidelijk te maken, *wat een heilig en verstandig stilzwijgen in de verdrukking niet uitsluit.*

Een heilig en verstandig stilzwijgen in de verdrukking sluit de bewustheid en het gevoel van onze verdrukkingen niet uit. David was zeer gevoelig onder zijn verdrukking, Psalm 39:9-11. "Neem Uw plage van op mij weg; ik ben bezweken van de bestrijding Uwer hand". Hij gevoelde zijn pijn zowel als zijn zonde. En nadat hij in de voorafgaande verzen gebeden heeft om de vergeving van zijn zonde, arbeidt hij nu in zijn gebed om de wegneming van zijn pijn.

Kwalen, pijnen, ziekte en moeite zijn allemaal dochters van de zonde, en hij die ze niet ziet als gevolgen van de zonde, vermeerdert alleen maar zijn zonde en tergt de Heere om nog meer tot zijn lijden toe te doen, Jesaja 26:9-11. Niemand zal er ooit door God van beschuldigd worden dat hij zijn lasten te veel gevoelt, als hij er zich maar niet onder verzet. De genade vernietigt de natuur niet, maar ze vervolmaakt ze veeleer. Genade is van edele afkomst. Ze verandert de mensen niet in stokken of ongevoelige stoïcijnen. Hoe meer genade, hoe gevoeliger men is voor de bestraffing, afkeuring, slagen en geselingen van een misnoegd Vader. Hoewel men Calvijn, in zijn hevigste pijnen, nooit heeft horen klagen of murmureren, heeft men hem dikwijls horen zeggen: "Hoe lang, Heere, hoe lang nog?" Een godvrezende officier werd in de slag gewond door een kogel. Toen de wond werd doorzocht en de kogel uitgesneden, hadden degenen die bij hem stonden medelijden met hem om zijn pijn. Maar hij antwoordde: "Hoewel ik kreun, zegen ik toch God dat ik niet opstandig ben". God staat Zijn volk niet toe te mopperen, maar wel te kreunen.

Het is een Godtergende zonde stompzinnig en gevoelloos te zijn onder Gods slaande hand. God zal iemands oven zevenmaal heter stoken, wanneer hij die in de oven is de hitte niet voelt, Jesaja 42:24-25. Stompzinnigheid stelt iemand bloot aan de grootste toorn en gestrengheid. Wanneer een arts merkt dat de drank die hij aan zijn patiënt gegeven heeft niet helpt, geeft hij daarna een sterkere drank. En als dát niet helpt, geeft hij er een die nog krachtiger is. Als een zachte pleister niet helpt, zal de chirurg een pleister aanleggen die veel krachtiger werkt. En als dát niet helpt, gebruikt hij zijn hete brandijzer. Wanneer de Heere verdrukt en de mensen voelen het niet; wanneer Hij slaat, en het bedroeft ze niet; wanneer Hij wondt, en ze ontwaken niet, dan wordt de oven

heter gestookt aan ooit tevoren. Dan brandt Zijn toorn, dan legt Hij boei op boei, grendel op grendel, keten op keten, totdat Hij hun levens tot een hel gemaakt heeft. Verdrukkingen zijn de bittere drank der heiligen; en waar leest u in de Schrift dat ooit één van de heiligen van deze bittere drank gedronken heeft en het niet pijnlijk gewaargeworden is?

2.

Een heilig en verstandig stilzwijgen sluit het gebed om verlossing uit de verdrukking niet uit. Hoewel de psalmist in de tekst de hand op de mond legt, bidt hij toch om verlossing, "Neem Uw plage van op mij weg"; Psalm 39:11; "Hoor, HEERE, mijn gebed, en neem mijn geroep ter ore, zwijg niet tot mijn tranen"; Psalm 39:13. Op Gods uitdrukkelijk bevel zijn tijden van verdrukking bijzondere tijden van smeekgebed, Jak. 5:13, Psalm 50:15. Davids *hart* was vaker ontstemd dan zijn *harp*. Maar juist dan bidt hij en kort daarna zegt hij: keer weder tot uw rust, o mijn ziel, Psalm 116:7. Jona bidt in de buik van de walvis en Daniël tussen de leeuwen, Job op de mesthoop en Jeremia bidt in de kerker. Ja, de heidense zeelieden, onverschrokken als ze waren, riepen een ieder tot zijn god, Jona 1:5-6. God aan te roepen, vooral in tijden van leed en moeite, is een les die het licht en de wet van de natuur al leert. Aeschylus, een Griekse historieschrijver, verhaalt dat een Perzische boodschapper het volgende vertelde: "Toen de Griekse legerscharen ons leger hittig achterna joegen en we noodgedwongen over het brede water van de Strymon moesten gaan, was die stroom bevroren, Maar het begon te dooien en het scheelde niet veel of we zouden allemaal moeten omkomen. Toen heb ik met eigen ogen gezien dat veel van die dapperen die ik tevoren zo brutaal had horen beweren dat er geen God is, op hun knieën vielen en vurig baden dat het ijs het houden mocht totdat ze aan de overkant gekomen waren". En zal de blinde natuur meer uitrichten dan de genade? Als de tijd van verdrukking geen tijd van smeekgebed is, weet ik niet welke tijd het wél is.

Zoals er tegen vergif twee soorten tegengif zijn, namelijk een hete en een koude soort, zo zijn er ook twee soorten tegengif tegen al de moeiten en verdrukkingen van dit leven. Het zijn gebed en geduld, de een heet en de ander koud. Chrysostomus begreep dit heel goed toen hij uitriep: "O, het is bitterder dan de dood om van het *gebed* beroofd te zijn". En daarover merkte hij op dat Daniël liever zijn leven waagde dan zijn gebed te verliezen. Welnu, dit is de tweede zaak: een heilig stilzwijgen sluit het gebed niet uit.

3

Een heilig, verstandig stilzwijgen sluit niet uit dat men gevoelig is aangedaan en bedroefd over zijn zonden, als de verdienende oorzaak van al zijn smarten en lijden. "Wat klaagt dan een levend mens? Een ieder klage vanwege zijn zonden. Laat ons onze wegen onderzoeken en doorzoeken, en laat ons wederkeren tot de HEERE," Klaagl. 3:39-40, "Zie, ik ben te gering; wat zou ik U antwoorden? Ik leg mijn hand op mijn mond". Job 39:37, "Ik zal des HEEREN gramschap dragen, want ik heb tegen Hem gezondigd". Micha 7:9. In al onze smarten behoren we onze zonden af te lezen. En wanneer Gods hand op onze ruggen is, moeten onze handen onze zonden aanwijzen. Het was een goed gezegde van iemand: ik verberg mijn zonden niet, maar ik vertoon ze. Ik wis ze niet af, maar ik bespreng ze met mijn tranen, Ik verontschuldig ze niet, maar ik beschuldig ze. Toen iemand tegen Prins Hendrik, de zoon van koning Jacobus I, zei dat de zonden van het volk verdrukking over hem brachten, wees hij dat af. *O nee*, zei hij, *ik heb zelf zonden genoeg om dat te veroorzaken.* "Ik heb gezondigd", zegt David, "maar wat hebben deze schapen gedaan?" 2 Sam. 24:17. Wanneer een christen onder Gods slaande hand is, mag hij wel zeggen: dat heb ik te danken aan mijn trotse hart, dit

wereldse hart, dit bedorven hart, dit vormelijke hart, dit trage hart, dit afwijkend hart, dit eigenlievend hart van mij. Daarom is deze beker zo bitter, daarom is deze pijn zo heftig, dit verlies zo groot, deze ziekte zo hopeloos, deze wond zo ongeneselijk. Het is mijn eigen ik, het zijn mijn eigen zonden, die deze vloed van smarten over me gebracht hebben.

4.

Een heilig en verstandig stilzwijgen sluit het onderwijzen en leren van anderen, terwijl we in verdrukkingen zijn, niet uit. De woorden van een verdrukt mens gaan er diep in en werken dikwijls sterk, krachtig, wonderlijk en zaligmakend in op de zielen en gewetens van anderen. Verscheidene van Paulus' brieven aan de gemeenten zijn geschreven toen hij in banden was, zoals aan de Galaten, Efeziërs, Filippenzen, Kolossenzen en aan Filémon. Hij heeft Onésimus in zijn banden geteeld, Fil. :10. En vele van de broeders in de Heere kregen vrijmoedigheid en vertrouwen door zijn banden en werden bevestigd en werden deelgenoten van de genade door zijn bediening, terwijl hij in banden was, Filip. 1:7, 13, 14. Zoals de woorden van stervenden zo dikwijls diepe indruk maken en een heerlijk werk uitrichten, zo hebben ook dikwijls de woorden van personen die in lijden zijn een edele en krachtige uitwerking.

Ik heb gelezen van een zekere Adrianus die zag dat de martelaren zulke verschrikkelijke dingen moesten lijden voor de zaak van Christus. Toen hij vroeg wat het was dat hen in staat stelde zulke martelingen te ondergaan, noemde één van hen 1 Kor. 2:9, "hetgeen het oog niet heeft gezien en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklommen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben". Dat woord was voor hem als een gouden appel op een zilveren schaal, Spr. 25:11. Want het bracht hem niet alleen tot bekering, maar hij werd ook zelf een martelaar. En dit was ook het middel voor de bekering van Justinus de Martelaar, zoals hij zelf getuigt. Zonder twijfel zijn velen gelukkig gemaakt door de woorden van de beproefden. De tong van de verdrukten is voor velen geweest als het beste zilver. De woorden van de verdrukten zijn dikwijls zowel aangenaam als profijtelijk. Ze prikkelen het oor en ze winnen het hart in. Ongemerkt glijden ze de zielen van de hoorders binnen en werken ze krachtig in op de harten van de hoorders, Pred. 10:12. En zo leest Hieronymus deze tekst: *De woorden uit de mond van een wijze zijn genade. Ze delen aan anderen de genade uit en ze winnen genade en gunst van anderen in. Genade op de lippen brengt genade in de harten. Woorden van genade zijn een genade, een sieraad voor de spreker, en ze zijn voor de hoorder een vertroosting, een vermaak en een voordeel.*

Nu zijn de woorden van de mond van een wijze nooit voller van de genade, dan wanneer hij verdrukt wordt en in verdriet is. Dan zal men de meeste waarde en gewicht in zijn woorden vinden. Zijn lippen zijn dan als die van de bruid, een scharlaken snoer, Hoogl. 4:3. Ze zijn rood door het vele spreken over de gekruisigde Christus, en dan zijn ze dun als een snoer en niet opgezwollen door jdele en nutteloze gesprekken. Dan spreekt zijn mond wijsheid en zijn tong recht, want de wet des Heeren is in zijn hart, Psalm 37:30. Dan druppen zijn lippen van honingzeem, Hoogl. 4:1 1. Dan is zijn tong een boom des levens, waarvan de bladeren tot genezing zijn, Spr.12:18.

Zo de zilveren trompetten voor de Joden de meeste blijdschap verkondigden op de dag van hun *vreugde*, verkondigt de mond van een wijze de meeste vreugde en voordeel voor anderen op de dag van zijn *droefheid*, Num. 10:10.

Een heiden kon zeggen: *als een wijze spreekt, opent hij de rijke schatkamer en kleerkast van zijn geest.* Zo kan ik zeggen als een bedroefde heilige spreekt: O, wat een parels, wat een schatten strooit hij uit! Bovendien,

5

Een heilig en verstandig stilzwijgen sluit een gematigd treuren en wenen onder Gods slaande hand niet uit. Jesaja 38:3 "En Hiskia weende gans zeer", of, zoals het eigenlijk in het Hebreeuws staat: Hizkia weende met een groot gewezen. Maar mishaaide zijn grote gewezen de Heere? Neen, vers 5: "Ik heb uw gebed gehoord, Ik heb uw tranen gezien". God had zowel een *fles* voor zijn tranen, als een *gedenkboek* voor zijn zonden, Psalm 56:9. Er is geen water zo zoet als de tranen der heiligen, wanneer ze tenminste niet onmatig zijn. Tranen zijn niet stom, ze hebben een stem, en hun geroep heeft veel gewicht bij de almachtige God, En daarom roept de wenende profeet om tranen, "O gij muur der dochter Sions, laat dag en nacht tranen afvlieten als een beek; geef uzelf geen rust, uw oogappel houde niet op". Klaagl. 2:18. Of, zoals we het Hebreeuws ook kunnen lezen: "Laat de dochters van uw oog niet ophouden". (Wat wij de oogappel of de oogbal noemen, noemden de Joden *de dochter van het oog*, omdat ze voor een mens zo dierbaar en teder is als een enige dochter; en omdat het beeld van iemand die in de ogen kijkt verkleind wordt. De Grieken noemen de oogappel: het *meisje* van het oog; en in het Latijn: de *baby* van het oog.) Over die tekst zegt Bellarminus, een Rooms schrijver: "Roept luide uit, niet met uw tong, maar met uw ogen. Niet met uw woorden, maar met uw tranen. Want dat is het gebed dat het krachtigst ingaat tot de oren van de grote God des hemels". Als God slaat, ziet Hij ernaar of wij beven. Wanneer Zijn hand hoog opgeheven is, ziet Hij ernaar uit dat onze harten dieper zouden bukken. Wanneer Hij de roede in Zijn hand heeft, ziet Hij ernaar uit dat we tranen in onze ogen hebben, zoals u kunt zien door Psalm 55:3, 38:7 en Job 30:26-31 met elkaar te vergelijken. *Goede mensen wenen gemakkelijk*, zegt de Griekse dichter. En hoe beter men is, hoe meer men geneigd is om te wenen, vooral wanneer men in verdrukking is. Zoals u dat kunt zien aan David, wiens tranen, in plaats van juwelen, de gewone sieraden van zijn bed waren. En aan Jonathan, Job, Ezra, Daniël en anderen. *Hoe*, zegt iemand, *zal God in de hemel mijn tranen afwissen, als ik op aarde geen tranen gestort heb?* En hoe zal ik met gejuich maaien, als ik niet in tranen zaai? Ik werd geboren onder tranen en ik zal onder tranen sterven. En hoe zou ik dan zonder tranen leven in dit tranendal? Er is een tijd om te wenen, zowel als er een tijd is om te lachen. Een tijd om te kermen en een tijd om op te springen, Pred. 3:4. Het rouwgewaad was onder de Joden het zwarte kleed. "Waarom ga ik steeds in het zwart?" Het Hebreeuwse woord "kedar" betekent: zwart. Soms moeten christenen hun vrolijke sieraad afleggen en hun zwarte rouwkleed aandoen, Ex. 33:36. Bovendien,

6.

Een genadevol, verstandig stilzwijgen sluit het zuchten, steunen en brullen onder de verdrukking niet uit. Een mens kan zuchten, steunen, ja brullen onder Gods hand, en toch stil zijn. Het is niet het zuchten, maar het tegenspreken; niet het steunen maar het mopperen; niet het brullen maar het murmureren dat tegenover een heilig stilzwijgen staat. "De kinderen Israëls zuchtten en schreeuwden over de dienst." Ex. 2:23, "Want voor mijn brood komt mijn zuchting; en mijn brullingen worden uitgestort als water". Job. 3:24. Jobs zuchten kwam als zwaar weer, onverwacht en ongevraagd; zie ook Psalm 38:9, 10, Psalm 102:6. "Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten, verre zijnde van mijn verlossing, van de woorden mijns brullens?" Psalm 22:2. "Toen ik zweeg werden mijn beenderen verouderd in mijn brullen den gansen dag, Psalm 32:3. Hij *brult*, maar hij *tiert* niet. Hij brult, maar hij uit geen ontevredenheid. Wanneer een mens in uiterste nood is, spoort het *natuurlijk* gevoel hem aan om te brullen en de wet der *genade* is daar niet tegen. En hoewel het zuchten, brullen en kreunen een mens niet uit zijn ellende kunnen verlossen, geven ze hem toch enige verlichting in zijn ellende.

Toen Solon weende over de dood van zijn zoon zei iemand tegen hem: "Wenen helpt niet!" Hij antwoordde: "Helaas, daarom ween ik, omdat wenen niet helpt". Zo zucht een christen dikwijls, omdat zuchten niet helpt. En hij kreunt, omdat kreunen niet helpt, en hij brult omdat brullen niet helpt. Soms is het verdriet van de heiligen zo groot, dat alle tranen opgedroogd zijn, zodat ze door te wenen geen verademing kunnen krijgen. En daarom gaan ze zuchten en kreunen om een klein beetje verlichting te krijgen. En dat kan gedaan worden, terwijl het hart toch rustig en stil is voor God. Petrus weende en snikte, en toch was hij stil voor en onder God. Soms uitende de zuchten en de klachten van de heiligen datgene, wat hun tong op geen enkele manier kan uitspreken. Bovendien,

7.

Een heilig, verstandig stilzwijgen sluit het gebruik van enig rechtvaardig en wettig middel niet uit, waardoor men uit zijn ellende verlost kan worden. God verlangt niet van Zijn volk, dat hun verdrukkingen zó liefhebben dat ze geen rechte middelen zouden benutten om ze uit hun ellende te verlossen. "Wanneer zij u dan in deze stad vervolgen, vliedt in de andere;" Matth. 10:23, Hand. 12:5. Toen Petrus in de gevangenis zat, dromden de heiligen samen om te bidden. En ze waren aanhoudend en ernstig in het gebed tot God, ze smeekten en belegerden de Heere, ze bedelden en ze bonsden als het ware op de hemelpoort. Ze lieten God niet met rust totdat Hij, door vele wonderen van macht en barmhartigheid, Petrus als een bijzondere gunst aan hen teruggaf, Hand. 12. Het bloed van de heiligen is kostbaar in Gods ogen, en het behoort ook niet verachtelijk te zijn in hun *eigen* ogen. Als de Voorzienigheid een deur opent om te ontvluchten, is er geen reden waarom de heiligen zichzelf moeten opstellen als doelen en schietschijven voor hun vijanden om op hen te schieten. In 2 Thess. 3:1-2 verzoeken de apostelen voor hen te bidden, dat ze verlost mogen worden "van de ongeschikte en boze mensen, want het geloof is niet aller". Het is een barmhartigheid die het zoeken ervan waard is, verlost te worden uit de hand van ongeschikte, boze en lastige mensen. In het Grieks staat *schurken*.

Verdrukkingen zijn kwaad in zichzelf en we mogen begeren en er naar streven om eruit verlost te worden. Zowel inwendige als uitwendige middelen behoren te worden benut voor ons eigen voortbestaan. Als Noach geen ark gebouwd had, zou hij door de vloed zijn weggevaagd, al zou hij met de zijnen bij Nimrod geweest zijn op de toren van Babel, die 1546 voet hoog gebouwd was, zoals Heylin in zijn commentaar vermeldt. Hoewel we niet op de middelen mogen vertrouwen, mogen en behoren we toch de middelen te gebruiken. Zie in het benutten ervan op God, die ze alleen kan zegenen, en doe uw werk. Zoals de stuurman die het schip bestuurt zijn hand aan het roer heeft en tegelijk zijn oog op de ster die hem de weg wijst. Zo ook, wanneer uw hand de middelen gebruikt, laat uw oog op God zijn en er zal verlossing komen. We kunnen God veronachtzamen, zowel door de middelen te verwaarlozen, als door op de middelen te vertrouwen. Het is het beste ze te gebruiken en in het gebruik ervan hoger te zien. Augustinus vertelt van een man die in een put gevallen was. Iemand die voorbij kwam begon hem te vragen: wat hij daar deed en hoe hij erin gekomen was? O, zei de arme man, vraag me niet hoe ik erin gekomen ben, maar help me liever, en zeg me hoe ik eruit kan komen. De toepassing is gemakkelijk. Bovendien,

8.

Een heilig en verstandig stilzwijgen sluit niet uit een rechtvaardige en sobere klacht tegen de bewerkers, de bedenkers, de aanhitters of oorzaken van onze verdrukkingen. "Alexander, de kopersmid, heeft mij veel kwaads betoond; de Heere vergelde hem naar zijn werken". 2 Tim. 4:14. Van deze Alexander nemen sommigen aan dat hij die

Alexander was die vermeld wordt in Hand. 19:33. Hij stond toen zo dicht bij Paulus in Efeze, dat hij gevaar liep zijn leven te verliezen door aan zijn zijde te verschijnen. Als kerkelijke belijders woedende vervolgers worden, mogen christenen zich wel beklagen. "Van de Joden heb ik veertig slagen min één, vijfmaal ontvangen". 2 Kor. 11:24. Maimonides, een Jood, zegt dat ze niet meer dan veertig slagen gaven, al was iemand zo sterk als Simson, maar wanneer iemand zwak was werd het aantal slagen verminderd. Ze geselden Paulus met de uiterste gestrengheid, doordat ze hem zo dikwijls de hoogste straf die de Joodse wet toeliet, toedienden, terwijl de zwakken een verzachte straf ondergingen. "Driemaal ben ik met roeden gezeseld", vers 25 dat wil zeggen door de Romeinen die de gewoonte hadden om de schuldigen met roeden te slaan.

Toen Farao Israël deed zuchten, klaagde Israël tegen Farao bij de Bewaarder van Israël, Ex. 2. En als de trotse en lasterende koning van Assyrië met zijn machtig leger komt om Gods volk te verdelgen, mag Hizkia zijn Godslasterlijke brief voor de Heere uitbreiden, Jesaja 37:14-21. Het was een uitdrukking van Socrates *dat iedereen in dit leven een trouwe vriend en een bittere vijand nodig heeft*. Eén om hem raad te geven en de ander om hem waakzaam te maken. En dit heeft Hiskia bij ondervinding geleerd. Hoewel *Jozefs boog in stevigheid gebleven is, en de armen zijner handen gesterkt zijn geworden door de handen van de Machtige Jacobs*, mag Jozef toch zeggen *dat de schutters, volgens het Hebreeuws, de meesters van de boog, hem bitterheid hebben aangedaan, hem beschoten en gehaat*. Gen. 49:23-24. En zo klaagde David bitter over Doëg, Psalm 109:1-21. Ja, Christus Zelf, die het volmaakte voorbeeld was van stilte en zwijgen onder de zwaarste beproevingen, klaagt over Judas, Pilatus en Zijn overige vervolgers, Psalm 69:20-30. Ja, hoewel God de vijanden van Zijn volk zal maken tot werklieden die hen geschikt en pasklaar maken voor Zijn gebouw, tot goudsmiden om parels aan Zijn kroon te hechten, tot roeden om hun stof af te slaan, tot werktuigen om hun roest weg te schuren, tot vuur om hun vuil weg te branden en tot water om hun vleselijkheid, vuiligheid en wereldsgezindheid weg te nemen, zo mag Gods volk toch op de vijanden wijzen en hun klachten voor God tegen hen uitstorten. Deze waarheid zou ik kunnen staven met meer dan 100 teksten uit de Schrift. Maar het is tijd om te komen tot de argumenten voor mijn stelling.

IV.

Waarom moeten christenen zwijgen en stil zijn onder de grootste verdrukkingen, de verdrietigste omstandigheden en de scherpste beproevingen die zij in deze wereld ondervinden?

Ik antwoord:

1^e reden

is opdat ze naar de *stem* van de roede beter kunnen luisteren en begrijpen. Zoals het Woord een stem, de Geest een stem en het geweten een stem hebben, zo heeft ook de roede een stem. De school van het *kruis* is een school die de oorzaak aan het *licht* brengt. Verdrukkingen zijn de roede van Gods toorn, van Zijn ongenoegen, van Zijn wraak. Hij geeft aan Zijn roede een opdracht om Zijn volk te doen ontwaken, hen te verbeteren, of anders de wraak van Zijn verbond met hen te wreken, als ze de roede niet willen verdragen en kussen en zwijgend en stil zijn onder de roede. "*Hoort de roede en wie ze besteld heeft!*" Micha 6:9. Gods roeden zijn niet stom, ze hebben allemaal een stem, ze kunnen allemaal net zo goed spreken als slaan. Elke twijg aan de roede heeft een stem.

O ziel, zegt de roede, u zegt dat de kastijding pijn doet. Wel, zeg mij, is het goed een jaloers God te tergen, Jer. 4:18.

O ziel, zegt een andere roede, u zegt dat het bitter is, dat het tot aan uw hart raakt, maar heeft niet uw eigen gedrag dit alles meegebracht? Rom. 6:20, 21.

O ziel, zegt weer een andere roede, waar is de winst, het plezier, het zoete dat u gevonden hebt in uw afdwalen van God? Hos. 2:7.

O ziel, zegt nog weer een andere roede, was het niet het beste met u toen de gemeenschap met God het hoogste voor u was, en toen u ootmoedig en nauwgezet was in uw omgang met God? Micha 6:8.

O christen, zegt een andere roede, wilt u uw hart niet doorzoeken, en uw wegen beproeven, en u bekeren tot de Heere uw God? Klaagl. 3:40.

O ziel, zegt een roede, wilt u niet meer en meer sterven aan de zonde, en aan de wereld, en aan uw familiebetrekkingen, en aan uzelf? Rom. 14:6-8, Gal. 6:14.

O ziel, zegt weer een andere roede, wilt u meer dan ooit voor Christus leven en Hem meer dan ooit aankleven; Hem hoger schatten dan tevoren en meer voor Christus over hebben dan ooit tevoren?

O ziel, zegt een roede, wilt u Christus liefhebben met een vuriger liefde, en op Christus hopen met een sterkere hoop, en met een groter vertrouwen van Christus afhankelijk zijn en op Christus wachten met een onoverwinnelijk geduld?

Nu, als de ziel niet rustig en stil is onder de roede, hoe is het dan mogelijk de stem van de roede te horen of dat de ziel ooit zou kunnen luisteren naar de spraak die er van iedere twijg van een roede uitgaat? De roede die in de handen van aardse vaders is heeft een stem, maar de kinderen horen die stem niet tot ze stil en rustig worden en ertoe komen om de roede te kussen en er stil onder te zitten. Zo zullen we ook de stem van de roede die in de hand van onze hemelse Vader is niet horen of begrijpen voordat we ertoe komen ze te kussen, en stil onder de roede te zitten.

2^e reden.

Begenadigde zielen behoren sprakeloos en stil te zijn onder hun grootste verdrukkingen en hun scherpste beproevingen, opdat ze zich mogen onderscheiden van de mensen die van de wereld zijn, die gewoonlijk tieren en razen, mopperen en klagen, vloeken en grove woord spreken als ze onder de bestraffende hand van God zijn. "Dan zal hij vloeken op zijn koning en op zijn God als hij opwaarts zal zien", Jesaja 8:21,22.

O, hoe dwars en tegenstrevend, hoe verward en verbijsterd, dwaas en verdoofd zijn deze arme ellendigen onder Gods bestraffingen! Ze zien naar boven en naar beneden, deze kant en die kant uit en als ze dan geen hulp, geen steun, geen vastheid en geen uitkomst vinden, doen ze als mensen uit Bedlam (een krankzinnigengesticht), ja als vleesgeworden duivels, tot het vervloeken van God en van hun koning, Jesaja 59:11, "Wij brommen allen gelijk als de beren en wij kirren doorgaans gelijk de duiven; wij wachten naar recht, maar er is geen; naar heil, maar het is verre van ons". Ze uiten hun innerlijke kwelling en verontwaardiging door te brommen als de beren. *Een beer*, zegt Aristoteles, *likt haar welpen in goede conditie en is buitengewoon heftig, brult van woede, als hij ervan beroofd wordt*. Als beren van hun jongen beroofd worden of gevangen worden in een put, o hoe verschrikkelijk brullen, woeden, razen en tieren ze dan! En zo ook wanneer goddelozen in de put van de verdrukkingen vallen, o wat brullen, tieren, woeden ze dan en wat schreeuwen ze het dan uit! En dat niet over hun zonden, maar over hun straf, zoals Kain, "Mijn straf is groter dan ik kan dragen". Engelse vertaling Gen. 4:13. "Uw kinderen zijn in bezwijming gevallen, zij liggen vooraan op alle straten, gelijk een wilde os in het net; zij zijn vol van de grimmigheid des HEEREN, van de schelding uws Gods". Jesaja 51:20. Wanneer de jager de wilde stier in zijn val heeft gekregen en hem zo gevangen heeft in zijn net dat hij er niet meer uit kan komen, o hoe woest en wild is hij dan! Hoe zal hij alle krachten inspannen om

los te komen! Zulke wilde stieren zijn als slechte mensen wanneer ze in het net van de verdrukking zijn gekomen. Van Marcellus, de Romeinse generaal, wordt verteld dat hij nooit stil kon zijn, noch als overwonnene noch als overwinnaar. Zo is het met goddeloze mensen. Ze kunnen niet stil zijn of ze gegeten hebben of moeten vasten of ze ziek of gezond zijn of ze rijkdom of gebrek hebben of ze gevangen zijn of vrij of ze voorspoed hebben of tegenspoed. "En Babel zal worden tot steenhopen, een woning der draken, een ontzetting en aanfluiting, dat er geen inwoner zij. Zij zullen tezamen brullen als jonge leeuwen, briesen als leeuwewelpen". Jer. 51:37-38.

Wanneer de leeuw brult, beven al de dieren van het veld, Amos 3:8. Wanneer de leeuw brult, zijn vele dieren die zouden kunnen wegrennen zo verbaasd en geschrokken door de verschrikking van zijn gebrul, dat ze niet meer in staat zijn van hun plaats te komen. Zulke brullende leeuwen zijn het beeld van slechte mensen wanneer ze onder de slaande roede zijn. "En zij lasterden de God des hemels vanwege hun pijnen en vanwege hun zweren; en zij bekeerden zich niet van hun werken". Openb. 16:11. En daarom hebben begenadigde zielen reden om stil te zijn onder hun ergste beproevingen, waardoor ze zich onderscheiden van goddeloze mensen, die "zijn als een voortgedreven zee, want die kan niet rusten, en haar wateren werpen slijk en modder op", Jesaja 57:20. Het Hebreeuwse woord *rasja* betekent goddeloos, onrustig bezig zijn. O, de zee is rusteloos en bewogen, ook wanneer het niet stormt. Ze kán niet stil zijn, maar ze vloeit heen en weer. En zo is ze nog veel rustelozener wanneer storm de zee doet brullen en woeden, om te schuimen en slijk en modder op te werpen. De kokende zee is een geschikte afbeelding van een goddeloze die onder Gods slaande hand verkeerd.

3^e reden

waarom begenadigde zielen stil en sprakeloos behoren te zijn in hun scherpste beproevingen is, dat ze zó gelijkvormig mogen zijn aan Christus hun Hoofd, Die stil en sprakeloos was in Zijn zwaarste beproevingen, "Als dezelve geëist werd, toen werd Hij verdrukt; doch Hij deed Zijn mond niet open; als een lam werd Hij ter slachting geleid, en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open". Jesaja 53:7. Christus zei niets temidden van al Zijn smarten en Zijn lijden. "Want hiertoe zijt gij geroepen, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft, ons een voorbeeld nalatende, opdat gij Zijn voetstappen zoudt navolgen; Die geen zonde gedaan heeft, en er is geen bedrog in Zijn mond gevonden; Die als Hij gescholden werd, niet wedschold en als Hij leed, niet dreigde, maar gaf het over aan Dien, Die rechtvaardig oordeelt", 1 Petrus 2:21-23. Christus gaf ons aan het kruis niet alleen een les in geduld en stilzwijgen, maar Hij heeft ons ook een voorbeeld van beide gegeven, wat wij behoren na te volgen als we onder de slaande roede zijn. Justinus de martelaar werd gevraagd wat het grootste wonder was wat onze Zaligmaker heeft gedaan. Daarop antwoordde hij: *Zijn groot geduld in zo'n grote smart.* Het zal ons tot zonde en schande zijn wanneer wij ons onder al ons lijden niet gedragen met geduld en stilzwijgen, overwegend wat een bewonderenswaardig voorbeeld Christus ons heeft voorgesteld.

Van Antiochus wordt vermeld dat, toen hij met Judas de Makkabeeër, de aanvoerder van het leger der Joden strijden moest, hij aan zijn strijdlifanten het sap van druiven en moerbeien te drinken gaf. Hij wilde ze namelijk door hun dronkenschap beter laten vechten. Zo stelt de Heilige Geest ons voor de wonden en de striemen, de smarten en het lijden, de pijnen en de kwellingen, het zweet en het bloed van onze allerdierbaarste Heere, met Zijn onoverwinnelijke geduld, Zijn bewonderenswaardig stilzwijgen onder alles. Dit alles om ons aan te sporen en aan te moedigen om de Overste Leidsman van onze zaligheid, in geduld en stilzwijgen in al ons lijden na te volgen.

Toen Hieronymus gelezen had over het leven en de dood van Hilarion, die door genade leefde en ruim stierf, deed hij het boek dicht. "Welnu", zei hij, "Hilarion zal de voorganger zijn die ik zal volgen. Zijn goede leven zal mijn voorbeeld zijn, en zijn dood mijn doel". O, hoeveel te meer behoorden we allemaal te zeggen: We hebben gelezen hoe Christus verdrukt, onderdrukt, beangstigd, veracht en vervolgd is. En we hebben gelezen hoe stil, sprakeloos, geduldig en zwijgzaam Hij onder alles is geweest. O, Hij moet het Voorbeeld zijn dat we navolgen, het Patroon waarnaar we wandelen, de Strijder die wij willen volgen. Maar helaas, helaas, hoe moeilijk is het iemand te vinden van wie gezegd kan worden wat Salvianus sprak: *een uitnemend discipel van een bijzondere Meester!* De heidenen koesterden de mening, zoals Lactantius vermeldt, *dat ze hun goden konden eren door hen gelijk te zijn*. En daarom, indien iemand goddeloos was, was dat een oneer voor hun goden. Ik ben er zeker van dat Christus geëerd wordt door in geduld en stilzwijgen Hem gelijk te zijn, vooral wanneer een slaande roede op onze ruggen is en er ons een bittere beker op de handen wordt gezet.

4e reden

waarom Gods volk stil en zwijgend behoort te zijn onder hun verdrukkingen deze, dat het een tienduizend keer groter oordeel en verdrukking is, overgegeven te worden aan een geërgerde, tegensprekende, murmurerende geest onder de verdrukking, dan de verdrukking zélf. Dat is zowel de zonde van de duivel, als de straf van de duivel. God verdrukt hem, maakt het hem zwaar en kwelt hem, en hij doet niet anders dan zich ergeren, ontevreden zijn, zich kwellen en opstaan tegen God. Er is geen ergere zonde dan de zonde van de duivel en geen ergere straf dan de straf van de duivel. Iemand kan beter alle verdrukkingen van alle verdrukten in de hele wereld op zich hebben, dan overgegeven te zijn aan een tegensprekende geest, aan een murmurerend, opstandig hart onder de minste verdrukking. Wanneer u iemand ziet die zichzelf verzet, kwelt en van woede op de grond stampet onder Gods machtige hand, dan ziet ge één van Satans eerstgeborenen, iemand die in alles op hem lijkt. Geen kind kan méér op zijn vader lijken, dan deze tegensprekende ziel op de vader der leugen lijkt. Irenaeüs noemt zulken: *muilen van de duivel*. Hoewel hij nu al bijna 6000 jaar aan de ketting ligt, heeft hij gedurende al deze tijd niet één dag, één nacht, één uur stilgelegen, maar steeds is hij opstandig, kwelt hij zichzelf, hij slingert zichzelf in het rond, hij buitelt rond in zijn ketenen, als een krankzinnige van vorstelijke afkomst. Hij is een leeuw, geen lam. Een brullende leeuw, geen slaperige leeuw. Geen stilstaande leeuw, maar een leeuw die alsmaar heen en weer loopt.

Hij is niet tevreden met de buit die hij al heeft, maar hij is rusteloos in zijn plannen om de hel vól te maken met zielen, 1 Petrus 5:8. Hij heeft altijd een appel voor een Eva, een druif voor een Noach, een wisselkleed voor een Gehazi, een gouden tong voor een Achan, een kroon voor een Absalom, een beurs voor een Judas, of een wereld voor een Demas. Als u in het ene gezelschap rondkijkt, zult u daar Satan aantreffen terwijl hij zijn voedsel uitdeelt naar ieders smaak. Als u in een ander gezelschap rondkijkt zult u hem vinden terwijl hij alle schoenen naar zijn leest vormt. Als u in een derde groep mensen rondkijkt zult u hem bezig vinden terwijl hij een kleed klaarmaakt dat ieder past. Hij is onder de toorn en hij kan niet anders zijn dan rusteloos.

Hier lokt hij de arme zielen naar binnen met melk, zoals Jaël, en vermoordt hen met een nagel. Daar omhelst hij met de ene hand, zoals Joab, en doodt met de andere. Hier kust en verraadt hij, zoals Judas, en daar biedt hij een gouden beker aan met vergif er in, zoals de hoer van Babylon. Hij kan niet rustig zijn, hoewel hij steeds wordt vastgehouden. En hoe onrustiger iemand is onder Gods bestraffingen, hoe meer zulke mensen nauwkeurig op Satan lijken, wiens hele leven vól is van zelfkwellen en opstand

tegen God. Laat niemand denken, zegt Luther, dat de duivel nu dood is of slaapt, want net zoals de Heere Israël bewaart, is ook hij die Israël haat: hij sluimert of slaapt niet. Maar nu in de volgende plaats.

5^e reden

waarom begenadigde zielen stil en berustend behoren te zijn onder de grootste verdrukkingen en de scherpste beproevingen die over hen komen, is deze, dat een heilig en verstandig stilzwijgen in verdrukkingen, moeiten en ellenden het beste in staat stelt en geschikt maakt om de ellenden te ontvangen. Wanneer een rollende fles stil komt te liggen, kunt u er het zoetste en sterkste water ingieten. Wanneer de rondtuimelende ziel stilligt, kan God er het beste de zoete wateren van de genade en de sterke wateren van de Goddelijke troost inschenken. U leest over de "vreedzame vrucht der gerechtigheid" in Hebr. 12:11. "En de vrucht der rechtvaardigheid wordt in vrede gezaaid voor degenen die vrede maken". Jak. 3:18. De stille en geruste ziel is als een schip dat stil en rustig in de haven ligt. U kunt alle goederen en handelswaren die u maar wilt in het schip brengen, als het schip stil en rustig ligt. Zo is ook de ziel, wanneer ze gerust en stil is onder Gods hand, het meest geschikt en vatbaar om veel van God, van Christus, van de hemel, van de beloften, van de sacramenten, van de liefde van God, de toelachingen van God, de mededelingen van God en de raad van God te ontvangen. Maar wanneer de zielen onrustig zijn, zijn ze als een schip in de storm, dan kunnen ze niets inladen. De engelen zijn het meest onderworpen en zij hebben het meest van God, van Christus en van de hemel.

Luther zegt, als hij over God spreekt: God woont niet in Babylon, maar in Salem. Babylon betekent *verwarring*, en Salem betekent *vrede*. Nu, God woont niet in geesten die onrustig en verward zijn, maar Hij woont in vreedzame en stille geesten. Onrustige geesten kunnen raad noch vertroosting, genade noch vrede ontvangen. De ongeduldige patiënt zal geen versterkende middelen nemen. Hij heeft geen oog om te zien, geen hand om te nemen, geen gehemelte om te proeven en geen maag om te verteren als het gaat om dingen die goed zijn voor zijn gezondheid en welvaart. Wanneer iemand misselijk en eigenwijs is, bekommt hem niets. De zoetste muziek zal in zijn oren niet als een schone melodie klinken. In Ex. 6:5-8 worden de beste versterkingen en vertroosting die hemel en aarde maar kunnen voortbrengen, aan Israël voorgesteld, maar ze hebben geen hand om ze te ontvangen. Hier druppen de lippen van Mozes honingzeem, maar ze kunnen er geen zoetigheid in proeven. Hier wordt het kostelijkste van de aarde en het kostelijkste van de hemel hen voorgezet, maar hun zielen zijn er voor afgesloten en niets kan hen bewegen. Hier is zulke meeslepende muziek uit het paradijs die hun harten overvloedig zou kunnen verheugen en hun oren behagen, maar ze kunnen ze niet horen. Hier zijn zielsverlevendigende, zielsondersteunende, zielsversterkende, zielsopheffende en zielsverkwikkende woorden, maar ze kunnen er niet naar luisteren. Ze verkeerden onder hun smartelijke, koortsachtige aanvallen, en zo konden ze niets, dat voor hen tot barmhartigheid en vertroosting zou kunnen zijn, horen, zien, aannemen noch opeten. Ze waren ziek van ongeduld en ontevredenheid en daar deze stemming op het hoogtepunt was gekomen was er niets goed in hun ogen, niets was naar hun zin. Wanneer mensen onder sterke aanvallen van hartstocht verkeren, zijn ze noch voor rede, noch voor de godsdienst vatbaar.

6^e reden

waarom een begenadigde ziel stil behoort te zijn onder de slaande roede is dat het vruchteloos, dwaas is God te weerstreven. Niemand heeft ooit iets anders verkregen door te klagen en te murmureren onder de hand van God, dan nog meer bestraffingen,

slagen en wonden. Degenen die niet rustig en stil willen liggen, wanneer barmhartigheid hen met zijden koorden gebonden heeft, zullen door gerechtigheid in ijzeren ketenen geslagen worden. Als zwakzinnigen niet willen liggen, worden ze in een donkere kamer gelegd en met zwaardere kettingen gebonden. Als *gouden* boeien u niet kunnen vasthouden, zullen *ijzeren* boeien het wèl doen. Als Jona zichzelf kwelt en beklaagt en zich in allerlei bochten wringt, zal de gerechtigheid hem overboord werpen, om hem af te koelen en te onderwerpen en hem een gevangene te maken in de buik van de walvis, totdat hij tot kalmte gebracht wordt en zijn geest voor de Heere tot rust gebracht wordt. Wat u verkrijgt door vechten en mopperen kunt u het beste in uw oog plaatsen en het er daarna uit wenen. "Of tergen wij den Heere? Zijn wij sterker dan Hij?" 1 Kor. 10:22. Zanchius merkt over deze woorden twee dingen op:

Dat het kwaad is om God tot toorn te verwekken, omdat Hij sterker is dan wij.

Dat, hoewel God sterker is dan wij, er toch mensen zijn die Hem tot toorn verwekken.

En het is zeker dat niemand Hem meer tot toorn verwekt, dan degenen die koken van woede en zich verzetten als Zijn hand op hen is. Hoewel de drinkbeker bitter is, wordt ze u toch door uw Vader op de hand gezet. Hoewel het kruis zwaar is, zal Hij Die het op uw schouders gelegd heeft, Zélf het zwaarste eind dragen. En daarom, waarom zou u mopperen? Zullen beren en leeuwen klappen krijgen van hun bewakers, en wilt u niet een paar slagen en klappen aanvaarden van de Bewaarder Israël? Waarom zou de klei twisten met de pottenbakker, of het schepsel met zijn Schepper, of de knecht met zijn heer, of de zwakheid met de kracht, of een arm nietswaardig schepsel met een almachtig God? Kan de stoppel bestaan voor het vuur? Kan het kaf blijven liggen voor de wervelwind? Kan een worm de slag van de Almachtige afweren? Een tegensprekende en ongeduldige geest onder de hand van God zal alleen maar keten bij keten voegen, kruis bij kruis, juk bij juk en last bij last. Hoe meer men rondtolt en tegenwerkt in zijn koortsachtige aanvallen, hoe meer ze de kwaal versterken, en hoe langer het duurt eer de genezing bereikt is. De gemakkelijkste en zekerste weg naar de genezing is stil en rustig te liggen totdat het gif van de kwaal uitgezweten is. *Waar de lijdzaamheid een volmaakt werk heeft*, zal de genezing zeker en gemakkelijk zijn. Als iemand zijn been gebroken heeft en het wordt gezet, ligt hij stil en rustig en zo volgt de genezing gemakkelijk en snel. Maar als de gebroken poot van een paard wordt gezet, verzet het paard zich en springt, het zwaait met zijn lichaam en rukt los, zodat de gezette poot weer losschiet en daarom is de genezing moeilijk en lastig. Zulke christenen, die onder Gods hand zijn als een paard of een muilnier, dat zich verzet en springt, verzwaren alleen maar hun eigen smarten en lijden en stellen de dag van hun genezing verder van zich af.

7e reden

waarom christenen behoren stil en rustig te zijn onder hun verdrukkingen is deze, dat ze daardoor Satans plannen en verwachtingen teniet maken en verijdelen. In al de verdrukkingen die Satan over Job bracht, was zijn toeleeg niet zozeer om Job een bedelaar te maken, maar wèl een Godslasteraar. Het ging er niet zozeer om Job *uiterlijk* ellendig te maken, als wel *innerlijk*. En dat, door Job ertoe te brengen te murmureren tegen Gods rechtvaardige hand zodat de Satan iets zou hebben gehad om hem bij de Heere aan te klagen. Hij is de onvermoeibare aanklager der broederen. "Want de verklager onzer broederen, die hen verklaagde voor onze God dag en nacht, is nedergeworpen, Openb. 12:10. Satan is de grote ophitsers tussen God en Zijn kinderen. In de hel heeft hij een werkplaats waar hij doorlopend, als een onvermoeibare werkmeester, aanklachten tegen de heiligen vervaardigt.

Eerst verzoekt en verleidt hij de zielen tot zonde, en dan beschuldigt hij hen van precies dezelfde zonden waar hij hen toe verleid heeft. Zo wil hij hen voor God te schande

maken en hen, als het mogelijk is, uit Gods gunst wegnemen. En hoewel hij van tevoren weet dat God en Zijn volk door de band van het verbond en het bloed van de Verlosser zó innig verenigd zijn dat ze nooit meer gescheiden kunnen worden, is zijn woede en toorn, jaloezie en boosaardigheid zó groot dat hij toch datgene probeert waarvan hij weet dat het hem nooit gelukken zal.

Als hij Job slechts tegensprekend of opstandig had kunnen maken onder de roede, zou hij spoedig de tijding daarvan naar de hemel gebracht hebben, en zo brutaal geweest zijn God te vragen of zulk gedrag past bij iemand van wie God Zélf zo'n heerlijke beschrijving had gegeven. De duivel die God beschuldigde bij de mensen, en Christus als een bedrieger, maakt er geen bezwaar van om de heiligen aan te klagen onder de roede. Satan weet dat er meer kwaad steekt in de minste zonde, dan in al de verdrukkingen waarmee iemand bezocht kan worden. En als hij maar een bres had kunnen schieten in het geduld van Job, o, hoe zou hij God Zélf beledigd hebben! Als hij van Job maar een muiter had kunnen maken zou hij spoedig op de voltrekking van de krijgswetten hebben aangedrongen. Maar Job maakt Satan beschaamd, en hij verijdelt al zijn voornemens door stil en bedaard te blijven onder Gods hand. De beste manier om de duivel de baas te worden, is stil te zijn onder Gods hand. Wie zich beklaagt wordt door hem gehinderd, maar wie zwijgt overwint hem; en de duivel te overwinnen is meer dan de wereld te veroveren.

8^e

en laatste reden waarom christenen in hun smartelijkste beproevingen behoren rustig en stil te zijn, is dat ze het edele voorbeeld mogen navolgen dat andere heiligen hen hebben voorgesteld. Die zijn namelijk geduldig en stil geweest onder de slaande roede. Zoals Aäron, Lev. 10:3; Eli, 1 Sam. 3:18; David, 2 Sam. 16:7-13; Job, Job. 1:21; Eljakim, Sebna en Joab, Jesaja 36:21. Zo ook die heiligen die in Hand. 21:12-15 genoemd worden. Ook die *wolk der getuigen*, genoemd in Hebr.12:1. Genadevolle *voorbeelden* zijn meer geschikt om ons te doen ontwaken, meer overtuigend, levenwekkend, aansporend en bemoedigend dan *voorschriften*, omdat we in hen zien dat de beoefening van de genade en de godzaligheid mogelijk is, ook al is het moeilijk. Wanneer we christenen die net als wijzelf onderworpen zijn aan zwakheden, sprakeloos en stil zien onder Gods slaande hand, zien we dat het mogelijk is dat ook wij komen tot dezelfde edele gestalte van te zwijgen onder de slaande roede. Het is voorzeker onze grootste eer en heerlijkheid in deze wereld, op de hoogste en waardigste voorbeelden te zien en hen na te volgen.

Wat Plutarchus zei van Demosthenes, dat hij de waardige daden van zijn voorouders uitnemend kon prijzen, maar ze niet navolgde, kan in deze dagen van velen gezegd worden. O, ze zijn de eersten en de besten in het prijzen van Jobs geduld, maar ze volgen hem niet na. Ze prijzen het zwijgen van Aäron, maar ze volgen hem niet na. Ze prijzen Davids stilzwijgen, maar ze volgen hem niet na. Ze prijzen Eli's zwijgen, maar ze volgen hem niet na. Het was het hoogtepunt van de heerlijkheid van Caesar in de voetstappen van Alexander te wandelen, en van de Turkse sultan Soliman in de voetstappen van Caesar te wandelen, en van Themistocles in de voetstappen van Miltiades te wandelen.

O, hoeveel te meer moesten wij het tot onze hoogste eer achten het uitnemend voorbeeld na te volgen van die achtenswaardige heiligen voor wie de wereld niet waardig was! Het zegt veel over het dienen van God in 't *verborgen* als men *openbare* voorbeelden navolgt.

Tot zover over de redenen van dit punt.

Hoofdstuk V TOEPASSING

U ziet, geliefden, door hetgeen gezegd is, dat het de grootste verplichting en zorg van christenen is om stil en rustig te zijn onder de grootste verdrukkingen, de verdrietigste omstandigheden, en de scherpste beproevingen die zij in deze wereld ontmoeten. En als dit zo is, *blijkt deze waarheid zuur en somber voor verschillende soorten personen.*

Ten eerste.

Dit is zuur en pijnlijk voor hen *die niet anders doen dan klagen en murmureren onder Gods slaande hand.* Dat was vanouds Israëls zonde en dit is vandaag Englands zonde. O, wat een murmureren is er tegen God, tegen Zijn middelen en tegen de voorzienigheid wordt er onder ons gevonden! Sommigen murmureren om wat ze verloren hebben, anderen over wat ze vrezen te verliezen. Sommigen murmureren erover dat ze niet hoger geplaatst zijn, anderen erover dat ze zo'n lage plaats innemen. Sommigen murmureren erover dat die of die partij regeert, en anderen daarover dat ze niet zelf aan de macht zijn. Sommigen murmureren erover dat de weldaden die ze ontvangen niet zo groot zijn als die van anderen, sommigen dat ze verdrukt worden, en anderen daarover dat die en die niet zo verdrukt wordt als zij. O, Engeland, Engeland! al had ge geen andere zonden, uw murmureren zou genoeg zijn tot uw ondergang, als God niet zoveel barmhartigheid en medeleven aan u betoonde. Maar later meer hierover, laat dit nu voldoende zijn.

Ten tweede.

Deze waarheid blijkt zuur te zijn voor hen *die zich verhardden, zich opwinden en kwellen wanneer ze onder Gods slaande hand zijn.* Velen winden zich op en tieren, wanneer ze de pijnlijke roede gevoelen, Jes. 8:21: "En het zal geschieden, wanneer hij hongert en hij zeer toornig zal zijn, dan zal hij vloeken op zijn koning en op zijn God." En Spr. 19:3: "De dwaasheid des mensen zal zijn weg verkeren, en zijn hart zal zich tegen den Heere vergrammen." Het hart kan opstandig en tegensprekend zijn, terwijl toch de tong God niet lastert. Dwaasheid brengt iemand in de ellende en de ellende doet hem opstandig zijn. Iemand die in de ellende verkeert is meer geneigd opstandig te zijn tegen de Heere en zich op te winden, dan zich te keren tegen zijn zonden die de oorzaak van zijn ellende is en hem in het lijden heeft gebracht. 2 Kon. 6:33. Een opstandige ziel laat zich zelfs tegen God Zélf gaan. Wanneer Farao in moeilijkheden is, is hij opstandig en hij durft het God in het aangezicht toe te voegen: Wie is de Heere, dat ik Hem gehoorzamen zou? Ex. 5:2. En als Jona in een opstandig humeur is, durft hij het aan tot God in het aangezicht te zeggen "dat hij billijk ontstoken is", Jona 4:9. Jona had er goed aan gedaan als hij ontstoken was geweest tegen zijn zonde, maar hij deed er zeer kwaad aan vertoornd te zijn op de Heere. God zal elke ader in het hart van een mens kwellen, eer Hij klaar is met iemand die tiert en opstandig is, omdat hij de koorden waarmee hij gebonden is niet kan verbreken, Ez. 16:43. Soms zijn ook goede mensen ziek van opstandigheid, maar als ze dat zijn komt het hen duur te staan, zoals Job en Jona door ervaring leerden. Niemand heeft ooit iets verkregen door opstandig te zijn en te razen, dan alleen hardere slagen en zwaardere kettingen. Daarom, verzet u niet wanneer God slaat.

Ten derde.

Deze waarheid is hard voor hen *die in dagen van tegenspoed God dwaas beschuldigen*. Wat klaagt dan een levend mens?, Klaagl. 3:39. Wie verdiend heeft opgehangen te worden, heeft geen reden om de rechter van wreedheid te beschuldigen als hij er met een geseling vanaf komt. En wij, die de verdoemenis hebben verdiend, hebben geen reden om God ervan te beschuldigen dat Hij te streng is, als we ervan afkomen met een Vaderlijke geseling. Sommige heidenen, merkt Homerus op, leggen de ellenden die ze dragen in hun dwaasheid op hun gden. Zó doen velen tegenover de wáre God. Eerder dan dat een mens de schuld zal aanvaarden en stil de schande van zijn eigen dwaasheid zal dragen, legt hij de schuld op God Zélf, Gen. 3:12. Het is een zeer kwade zaak wanneer we God gaan beschuldigen om onszelf te verontschuldigen. De schuld van onszelf wegnemen, om God de schuld te geven en de schuld liever overal elders neer te leggen dan bij onze eigen harten en wegen. Job was een man met een edeler geest. "In dit alles zondigde Job niet en schreef Gode niets ongerijmds toe." Job. 1:22. Met velen is het zo, dat wanneer God hen dagvaardt, ze dan dadelijk God dwaas gaan beschuldigen. Ze laten Hem het gewicht en de schuld van alles dragen. Maar in het einde zal dat bitterheid zijn. Wanneer u in ellenden bent, mag u nederig tegen de Heere zeggen dat u Zijn hand zwaar op u voelt drukken. Maar u moet Hem niet verwijten dat Zijn hand te zwaar is. Niemand heeft ooit terecht een beschuldiging tegen God kunnen inbrengen; en zult u het kunnen? Zeker niet! Door God op de dag van uw rampspoed dwaas te beschuldigen, tergt u de Heere alleen maar om u in alle opzichten te beschuldigen, heftiger en krachtiger, met Zijn dodelijkste pijlen van hernieuwde ellende. Het is uw grootste wijsheid om uzélf uw zonden te verwijten, en uw hand op uw mond te leggen. Want waarom zou de dwaasheid de Onschuld beschuldigen? Die mens is er vér vandaan om stil en rustig onder Gods hand te zijn, die God durft te beschuldigen, omdat Hij Zijn hand op hem legt. En,

Ten vierde.

Deze waarheid blijkt zuur en verdrietig voor degenen die niet stil of tevreden willen zijn onder de slaande hand Gods, tenzij de Heere hun de bijzondere redenen meedeelt waarom Hij Zijn hand op hen doet rusten. Goede mensen stoten soms hun voeten aan deze steen des aanstoets. "Waarom is mijn pijn steeds durende en mijn plaag smartelijk?" Jer. 15:18. Hoewel God altijd redenen heeft voor wat Hij doet, is Hij toch niet verplicht ons de oorzaken van Zijn doen te tonen. Jeremia's hartstocht was opgewekt, zijn bloed kookte. En nu kan niets hem stillen of tevreden stellen, dan de redenen te weten waarom zijn smart altijd maar voortduurde, en zijn wond ongeneselijk was. Zo ook Job, in hoofdstuk 7:20. "Waarom hebt Gij mij U tot een tegenloop gesteld?" Het is een kwaad en een gevaarlijke zaak Zijn doen te bedillen of in twijfel te trekken. Hij is de Opperheer van allen, Die met het Zijne kan doen wat Hem behaagt, Rom. 9:20, Dan. 4:3,35. Hij is niet na te rekenen en onnaspeurlijk; en daarom, wie zal zeggen: Wat doet Gij? Zoals niemand Zijn recht om hem te verdrukken in twijfel mag trekken, noch Zijn rechtvaardigheid daarin, zo mag niemand naar de oorzaken vragen waarom Hij hem verdrukt. Zoals niemand Hem kan dwingen rekenschap te geven van Zijn daden, zo mag ook niemand het aandurven Hem de bijzondere redenen van Zijn daden af te vragen. Koningen denken dat ze niet verplicht zijn aan hun onderdanen de redenen van hun daden mee te delen. En zullen wij God verbinden ons de oorzaken van Zijn daden mee te delen? Hij is de Koning der koningen en Heere der heren, Zijn wil is de ware oorzaak en de enige regel van de gerechtigheid! Pred. 8:4, Openb. 1:5. De algemene oorzaken en redenen waarom God Zijn volk kastijdt heeft Hij neergelegd in Zijn Woord. Namelijk voor hun bestwil, Hebr. 12:10, voor de uitzuivering van hun zonden, Jes. 1:25, voor de verbetering van hun levenswandel, Psalm 119:67 en 71, en

voor het behoud van hun zielen, 1 Kor. 11:32. Dit moet voor hen uitwerken dat ze stil en tevreden zijn onder al hun verdrukkingen, ook al zou God nooit hun nieuwsgierigheid bevredigen door hen verslag te doen van sommige meer verborgen redenen, die verborgen liggen in de peilloze diepten van Zijn eeuwige kennis en onfeilbare wil. Nieuwsgierigheid is de geestelijke dronkenschap van de ziel. En zie, zoals een dronkaard nooit verzadigd is, al is de beker nog zo diep, totdat hij de bodem ervan ziet, zo is het ook met sommige nieuwsgierige christenen. Hun zielen zijn geheel bedekt met de melaatsheid van de nieuwsgierigheid. Ze zullen nooit tevreden gesteld zijn eer ze de grond en de allerverborgenste oorzaken zien van Gods doen ten opzichte van hen. Maar het zijn grote dwazen die voorwenden meer te weten dan God hen te verstaan geeft. Heeft niet Adams nieuwsgierigheid hem en zijn nakomelingen tot de grootste dwazen gemaakt? En welk genoeg kunnen we ervan hebben als we onszelf iedere dag als dwazen zien afgebeeld? Zoals het voor iemand door te staren en te gluren naar de zon donker en duister kan worden, en hij minder ziet dan hij zou kunnen zien, zo wordt het voor velen donker en duister door nieuwsgierig te turen naar de verborgen oorzaken van Gods doen met hen. Ze kunnen de duidelijkste oorzaken die God in Zijn Woord heeft neergelegd, waarom Hij de kinderen der mensen verdrukt en beproeft, niet meer zien.

Ik heb gelezen over een zekere William Champney die tijdens de regering van koning Hendrik de Derde in de Tower Street te Londen woonde. Hij was de eerste die ooit een torentje bouwde op het dak van zijn huis, om daardoor beter over zijn burens heen alles te kunnen overzien. Maar kort daarna werd hij blind, zodat hij, die er niet tevreden mee was te zien wat anderen zagen, niet alleen niet meer zag dan anderen, maar helemaal niets meer! Dit was door een rechtvaardig oordeel van God over hem.

En zo is het een rechtvaardige en een billijke zaak bij God om diegenen met geestelijke blindheid te slaan die niet tevreden zijn met het zien van de redenen die Hij in Zijn Woord heeft neergelegd, waarom Hij hen verdrukt. Maar ze moeten maar steeds nieuwsgierig turen en onderzoeken naar de verborgen en geheime oorzaken van Zijn gestrengheid over hen. O christen! het is uw wijsheid en uw plicht rustig en stil te zitten onder Gods slaande hand, op grond van de *geopenbaarde* redenen, En dat zonder nieuwsgierig na te vragen naar die meer *verborgen* oorzaken die besloten liggen in de gouden schatkist van Gods eigen hart, Deut. 29:29.

Ten vijfde.

Deze waarheid is zuur en bedroevend voor hen, *die in plaats van stil en rustig te zijn onder hun verdrukkingen, allerlei zondige listen en manieren gebruiken om zichzelf uit hun moeilijkheden te bevrijden*. Die er niet om geven, of ze tegen God en tegen de mensen en tegen hun eigen gewetens ingaan, als ze de banden die hen vasthouden maar kunnen verbreken. Die er niet om geven door welke middelen de gevangenisdeur wordt geopend, zodat ze kunnen ontsnappen, noch door welke handen hun boeien worden losgemaakt, zodat ze vrij zijn, Job 36:21. Hij doet een verkeerde keus, die ervoor kiest liever te zondigen dan te lijden. En toch hebben ook goede mensen soms zo'n verkeerde keuze gedaan, wanneer ze van alle kanten doormoeilijkheden waren omringd. We zien dat in 1 Sam.21:12-15, Gen. 12:12,15, 20:13, 26:7-9, Jona 1, geheel 1 Sam. 28.

Hoewel de leeuw die in de boezem van een mens woont, *zijn geweten*, brult, hebben toch sommigen om zich van uitwendige moeiten te bevrijden, die inwendige leeuw tot zwijgen gebracht. Sommigen hebben zichzelf, om zich van uitwendige kwellingen te bevrijden, onder inwendige kwellingen gebracht. Hij koopt zijn vrijheid van

verdrukking voor een te hoge prijs, die ze koopt door het verlies van een goede naam of van een goed geweten.

Welnu, omdat er zelfs in goede mensen soms een te grote neiging en vatbaarheid is om zichzelf uit hun verdrukkingen door list uit te zondigen, terwijl ze er stil en rustig onder behoorden te zijn, geeft dit me verlot deze *zes overwegingen* neer te schrijven om deze neiging te voorkomen.

1^e overweging.

Overweeg, dat er oneindig meer kwaad is in de kleinste zonde, dan in de grootste ellendigheden en verdrukkingen die over u zouden kunnen komen. Ja, er is meer kwaad in de minste zonden dan in alle moeiten die ooit over de hele wereld komen, ja dan in al de ellenden en kwellingen van de hel. De minste zonde is een belediging van de grote God, ze is een kwaad voor de onsterfelijke ziel, ze is een overtreding van een rechtvaardige wet. Ze kan alleen maar worden afgewassen door Jezus' bloed. Ze kan de ziel buiten de hemel sluiten, en haar als een gevangene voor eeuwig en eeuwig in de hel opsluiten. De minste zonde moet meer vermeden en voorkomen worden dan het grootste lijden. Als deze basilisk niet in het ei vermorzeld wordt, zal ze spoedig een slang worden. Alleen al de gedachte aan de zonde zal spoedig in daden uitbreken, daden worden gewoonten, gewoonten worden ingeroeste gewoonten, en dan zijn lichaam en ziel onherroepelijk en tot in alle eeuwigheid verloren. De kleinste zonde is zeer gevaarlijk. Strikt genomen kan er geen kleine zonde zijn, zomin als er een kleine God is, of kleine hel of kleine verdoemenis, alleen door vergelijking kan een zonde klein genoemd worden. Caesar werd doodgestoken met kleine, botte dolken. Herodes werd door de wormen gegeten. Paus Adrianus stikte in een mug. Een muis is maar klein, maar hij kan een olifant doden wanneer hij in zijn slurf kruipt. Een schorpioen is klein, maar hij kan een leeuw doodsteken. Hoewel een luipaard groot is, wordt hij vergiftigd door een stukje knoflook. De kleinste vonk kan het grootste huis verteren, en het minste lek een groot schip laten zinken. Een hele arm wordt krachteloos gemaakt door in de pink te prikken. Een klein poortje dat geopend wordt kan de val betekenen van de grootste stad. Een klein beetje vergif verspreidt zich door alle lichaamsdelen, totdat het de levensgeesten smoort en de ziel uit het lichaam verdrijft. Als een slang maar met zijn staart kan kronkelen als gevolg van één kwade gedachte, zal bij spoedig de ziel overrompelen, zoals we kunnen zien in het grote voorbeeld van Adam en Eva.

De bomen van het woud, zegt Thomas Adams in een gelijkenis, hielden eens een plechtige vergadering, waarin ze overlegden over de ontelbare nadelen die *de bijl* hun had aangedaan. Ze besloten daarom, dat voortaan geen ene boom aan de bijl de steel voor een bijl zou leveren, op straffe van omgehakt te worden. De bijl trok het hele bos door en vroeg om hout aan de ceder, de eik, de es, de olm, zelfs aan de populier. Niemand wilde hem ook maar een stukje hout leveren. Tenslotte verzocht hij alleen maar om zo'n klein stukje als nodig was om de doornen en de wilde struiken om te hakken. Hij beweerde daarbij, dat die alleen maar vocht aan de grond onttrokken en daardoor de groei van de mooie en goede bomen verhinderden en bemoeilijkten. Daarop kwamen alle bomen overeen hem daarvoor hout te leveren. De bijl stelde een *goede vorming* voor, maar zie, het werd een *verdrietige misvorming*. Want toen hij zijn steel gekregen had werden de ceder, de eik, de es, de olm, en alles wat hem in de weg stond, omgehakt.

Dat zijn listige praktijken van de zonde. Ze zal beloven de doornen weg te nemen, en al die verdrukkingen en moeiten, die de ziel verhinderen te genieten van sap, troost, genot en tevredenheid. Maar o! als u er maar een weinigje aan toegeeft zal ze niet uw moeiten

wegnemen, maar uw vrede, uw hoop, uw vertroosting, ja ze zal uw kostelijke ziel verwoesten. Wat is het bloedverlies uit een ader, vergeleken bij bloedverlies uit de keel, of een schram op de hand bij een steek in uw hart? De grootste verdrukkingen zijn niet meer dan de kleinste zonden. En daarom, christenen, maak nooit gebruik van zondige middelen om u onder de moeite uit te werken, totdat de Heere uw verlossing zal bewerken. Bovendien,

2^e overweging.

Overweeg, dat het een onmogelijke zaak is voor iemand om zichzelf uit zijn moeilijkheden te zondigen. Abraham, Job en Jona hebben het geprobeerd, maar ze zijn er niet in geslaagd. De duivelen hebben dit al bijna 6000 jaar ervaren. Als ze zich uit hun banden hadden kunnen zondigen, zouden ze nu niet gebonden zijn. Als de verdoemden zich uit het eeuwige vuur zouden kunnen zondigen, zou er nu niemand brullen in dat verterende, onuitblusselijke vuur, Jes. 33:14. De hel zou geen inwoners hebben, als ze er zichzelf maar konden uitzondigen. O christenen! de duivelen en de verdoemde geesten zouden zich evenzeer uit de hel kunnen zondigen, als u in staat zult zijn u uit uw verdrukkingen te zondigen. Christenen! net zo min als u de zon kunt verhinderen zijn baan te lopen, of de zee in een notedop samen te persen, of de aarde met een meetsnoer te omspannen, en naar uw wil de doden op te wekken, zult u ooit in staat zijn u uit uw lijden te zondigen. En daarom is het beter stil en rustig onder het lijden te zijn, dan te trachten te doen wat onmogelijk is. De tweede overweging zal verder versterkt worden door de volgende bijzonderheid.

3^e overweging

Overweeg, dat het niet alleen een onmogelijke zaak is te proberen u uit uw moeilijkheden te zondigen, maar het is ook een zeer nadelige en zeer gevaarlijke zaak. Want door te trachten u uit uw moeilijkheden te zondigen, zult u zichzelf in vele moeilijkheden zondigen, zoals Jona en Jakob deden. En door te bewerken dat u zich uit kleinere moeilijkheden zou zondigen, zult u zichzelf in grotere moeilijkheden zondigen, zult u zichzelf onder inwendige moeilijkheden en lijden zondigen, die de ergste en verdrietigste van alle moeilijkheden zijn. Zo deden Spira, Hieronymus van Praag, Bilney, en anderen. Er zijn er geweest die, door te proberen zich uit de door hen ondervonden moeilijkheden te zondigen, zich onder zulke verschrikkingen en aanvechtingen van hun geweten hebben gebracht dat ze niet meer konden eten, drinken of slapen, maar ertoe kwamen gewelddadig de handen aan zichzelf te slaan. En Cyprianus spreekt in zijn preek over de afvalligen, over verschillende mensen die om lijden te ontgaan hun belijdenis verloochenen. Zij werden overgegeven aan boze geesten, en ze stierven op een vreselijke wijze. O mens, die wilt proberen u uit uw moeilijkheden te zondigen, u weet niet welke dodelijke zonde, dodelijk oordeel, dodelijke slag u over u kunt halen. Wat baat het u Venetië in te nemen, en dan in de poort van die stad opgehangen te worden? Het is beter stil en gelaten te wezen onder uw verdrukkingen, dan verkeerde middelen aan te wenden, die u onder grotere verdrukking brengen.

4^e overweging.

Overweeg, dat het een zeer oneervolle en onwaardige zaak is om u uit uw moeilijkheden en benauwdheden te willen zondigen. Het vertoont een armelijke, lage, zwakke, snode en verwijfde geest, lage streken uit te voeren om uzelf uit uw moeilijkheden te werken. Mensen met edele, moedige en grootmoedige geesten zullen het minachten en verachten, Dan. 3 en 6, Hebr. 1 1:24. Zoals u kunt zien aan deze drie

jongelingen, aan David, en aan die helden in dat 11e hoofdstuk van Hebréeën, voor wie deze wereld niet waardig was. Hieronymus schrijft over een dappere vrouw die op de pijnbank lag, en tot haar vervolgers zei toch vooral hun best te doen, omdat ze vastbesloten was liever te sterven dan te liegen. De prins van Condé, die door Karel IX, de koning van Frankrijk, gevangengenomen was, werd voor de keus gesteld: naar de mis te gaan of gedood te worden, of levenslange gevangenisstraf te ondergaan. Zijn edel antwoord was, dat hij met Gods hulp nooit het eerste zou kiezen. En wat de dood of de gevangenis betrof: hij liet dat over aan het goeddunken van de koning en aan Gods voorzienigheid. Ik zou kunnen spreken van een wolk der getuigen onder de eerste christenen die zich oprecht en eerlijk in zulke omstandigheden toonden. Een waarlijk edele ziel zal eerder van alles afscheid nemen, dan van de vrede van een goed geweten. Zo begeerde de nu zalige Hooper eerder van zijn bisschopsambt ontheven te worden, dan toe te geven aan bepaalde ceremoniën.

Ik heb gelezen van Marcus Arethusius, een uitnemend dienaar van de Heere in het werk van het Evangelie, die in de tijd van Constantijn een heidense tempel had laten verwoesten. Maar Julianus de Afvallige, die daarop keizer werd, beval de inwoners van die plaats de tempel weer op te bouwen. Iedereen was bereid dit te doen, maar alleen hij weigerde het. Daarop vielen zijn eigen mensen, tot wie hij geprekeet had, op hem aan. Ze ontkleedden hem, mishandelden zijn naakte lichaam en gaven hem over aan de schoolkinderen om hem met hun pennenmessen te steken. Maar toen dit alles zijn besluit niet veranderde, zetten ze hem in de zon nadat ze zijn naakte lichaam helemaal met honing hadden ingesmeerd, zodat hij door vliegen en wespen zou worden doodgebeten en doodgestoken. En al deze wreedheid betoonden ze aan hem, omdat hij niets wilde doen om die heidense tempel te herbouwen. Ja, ze gingen zover, dat ze hem losgelaten zouden hebben als hij slechts het kleinste muntstukje gegeven zou hebben voor dat doel, maar hij weigerde het met een edele christelijke minachting. En door zo te handelen bracht hij slechts het edele beginsel in praktijk, dat velen voorstaan, maar weinigen in praktijk brengen. Lactantius spreekt over veel van zulke moedige zielen. Ik zou u een wolk van getuigen kunnen bijbrengen van de eerste christenen die in zo'n lijden zich edel en waardig gedragen hebben. Het beginsel namelijk dat christenen liever de ergste kwellingen moeten ondergaan, dan de kleinste zonde te bedrijven. Want daardoor zou God worden onteerd, Zijn naam gelasterd, de religie te schande gemaakt, zwakke heiligen ontmoedigd, de gewetens van de mensen gewond en hun zielen in gevaar gebracht.

Nu, christenen, zeg me, is het niet beter stil en rustig te zijn onder de ergste beproevingen en moeilijkheden, dan te proberen u eruit te zondigen, en daardoor aan de wereld bekend te maken dat u personen bent met een zeer lage, armelijke, en onedele geest?

5^e overweging.

Overweeg, dat zondige listen en middelen altijd door God vervloekt en verijdeld zijn. Achans gouden tong was een wig die alleen maar diende om hem te splijten, en zijn klederen een lijkwade om hem erin te wikkelen. Achab koopt een wijngaard met het bloed van de eigenaar, maar kort daarna werd die wijngaard begoten met zijn eigen bloed, volgens het woord van de Heere. Gehazi moest en zou een talent zilver en twee wisselklederen hebben, en dat door een leugen. Ik zeg: voor één leugen. Wel, hij heeft ze gekregen, samen met de melaatsheid die hem en zijn zaad voor eeuwig aankleeft! 2 Kon. 5:22-27.

Met dezelfde handen, waarmee Judas het geld aanpakte om zijn Meester te verraden, maakte hij een strop gereed om zichzelf te verhangen. De rijke en ellendige dwaas at

lekkernijen en leefde elke dag vrolijk en prachtig, maar wanneer we weer over hem horen is hij in de hel! Schreeuwend om een druppel water; hij, die toen hij nog op aarde was geen kruimeltje wilde weggeven. Er was eens een adelaar die een vurige kool van het altaar naar zijn nest meenam, maar dat zette het helemaal in brand. Crassus heeft niet lang plezier gehad van zijn geldzucht, want toen de Parthen hem gevangennamen goten ze gesmolten goud door zijn keel. Dionysius heeft niet lang de vruchten van zijn heiligschennis en tyrannie genoten, want hij was blij zijn scepter in te ruilen voor een plak zoals de schoolmeesters gebruiken om te straffen, en om schoolmeester te worden voor zijn levensonderhoud.

O christenen, christenen! is het niet veel beter stil en zwijgend neer te zitten onder uw verdrukkingen, dan zulke zondige streken en middelen te gebruiken die God toch zeker zal vrijdelen en vervloeken?

6^e en laatste overweging.

Overweeg, dat alleen al uw trachten om u uit moeilijkheden en verdrukkingen te zondigen en te verlossen, u duur te staan zal komen. Het zal u veel gebeden en tranen kosten, veel zuchten, veel gekreun, veel bezwaren, veel verschrikkingen en veel afgrijzen. Petrus zondigde zich in een zee van verdriet door te trachten zich uit zijn moeite te zondigen, Matth. 26:75, "En naar buiten gaande, weende hij bitterlijk." Clemens merkt op, dat hij iedere morgen wanneer hij de haan hoorde kraaien, op zijn knieën viel en bitterlijk weende. Anderen zeggen dat zijn gezicht doorgroefd was van een doorlopende stroom van tranen.

Wanneer Abraham, David, Jakob en Jona nu leefden zouden ze het u kunnen zeggen dat ze dit in hun eigen beleving de waarheid hebben bevonden. O christenen! het is veel beter stil en zwijgend te zijn onder uw lijden, dan zo duur te moeten betalen voor de poging u door zonde en allerlei toeleg te verlossen van uw smarten. Een mens zal goud niet te duur kopen, en waarom zou hij zichzelf voor een veel te hoge prijs uit zijn zorgen kopen?

GEBRUIK TOT VERMANING

Maar nu zal ik komen tot het gebruik van de tekst waar ik de meeste nadruk op wil leggen, dat is, het gebruik tot vermaning. Het is de grote plicht en zorg van een christen stil en zwijgend te zijn onder de grootste verdrukkingen, de verdrietigste omstandigheden en de scherpste beproevingen die ze in deze wereld ontmoeten. O, dat ik u ertoe kon brengen, christenen, om deze grote plicht ter harte te nemen, bij en uit deze noodzakelijke waarheid te leven. En opdat ik dat zal kunnen doen, geef me verlof u enkele overwegingen voor te stellen, om uw zielen te verplichten stil en zwijgend te zijn onder uw grootste zorgen en uw ergste beproevingen. Overweeg met dat doel

1ste

Overweeg de grootheid, soevereiniteit majesteit en waardigheid van God, en laat dat u tot zwijgen bewegen. Jer. 10:7, 5:22, Psalm 46:9-11. Wie kan zijn ogen slaan op de grootheid van God, op de majesteit van God, en niet stil zijn voor Hem? Zef. 1:7. O, spreek niet lichtvaardig, murmureer niet, erger u niet, maar sta sprakeloos vóór Hem! Zal niet een kind zwijgen voor zijn vader, een knecht voor zijn meester, een onderdaan voor zijn vorst, en een schuldige voor de rechter, wanneer die zich met majesteit verheft van zijn rechterstoel, en de schrik en gestrengheid op zijn gezicht te lezen staan, opdat zijn vonnis met des te meer ernst zal worden uitgesproken over de overtreder? En zal niet een christen stil zijn voor die God Die Zijn zwaard in de hemel kan scherpen en de wagens op aarde verbrandt? Ja, zullen niet de schapen stil zijn voor de wolf, de vogels voor de havik, en alle beesten van het veld voor de leeuw? En zullen wij niet sprakeloos en stil zijn voor Hem, Die de Leeuw uit de stam van Juda is? Openb. 5:5. God is groot van raad en machtig van daad, machtig in Zijn werken, en machtig in het straffen. En daarom, wees stil voor Hem. Het blijkt dat God een machtig God is door de toenaam ' ' ' Gibbon die bij ' ' Eel gevoegd wordt, die inhoudt dat Hij een God is van allesoverwinnende macht. In Daniël wordt Hij Eel ' ' ' ' Elim genoemd, de Machtige der machtigen. Als Mozes Zijn macht verheerlijkt en grootmaakt, zegt hij: wie is U gelijk onder de goden? Nu, deze benaming behoort voorzeker een krachtige drangreden te zijn om te brengen waartoe Habakuk wil overreden: "Zwijg voor Zijn aangezicht, gij ganse aarde!" Hab. 2:20b. En uit kracht van deze overweging beveelt Mozes Israël stil te zijn, Ex. 14:14. Van keizer Augustus, en eveneens van Tamerlan, de oorlogszuchtige Scyth, wordt verhaald dat hun ogen zo'n bijzondere majesteit uitstraalden dat velen die met hen spraken en hen dikwijls aankeken, verstomden. O mijn broeders, zal niet de glans en de heerlijkheid van Gods majesteit die de ogen van de engelen verblindt en die heerlijke hemelse vorsten sprakeloos voor Hem doet staan, u des te meer tot stilzwijgen bewegen om stil te zijn en de hand op de mond te leggen. Ja toch zeker! Bovendien,

2e

Overweeg dat al uw verdrukkingen, zorgen en beproevingen u ten goede zullen meewerken, Rom. 8:28. Waarom zou u zich dan ergeren, u boos maken, tieren, daar God in alles uw welzijn voorheeft? De bij zuigt honing uit de bitterste kruiden, zo wil God door verdrukkingen Zijn kinderen leren zoete kennis, zoete gehoorzaamheid, zoete ervaringen te zuigen uit al de bittere verdrukkingen en beproevingen waardoor Hij hen oefent. 'Beproevingen zijn zegeningen', zegt Bernardus. Ongetwijfeld kreeg Manasse meer goed uit zijn ijzeren ketens, dan van al de gouden ketens ter wereld. Het schuren

en wrijven, dat anderen ergert, zal hén des te schitterender doen blinken. En het gewicht dat anderen verplettert en vernedert zal hén beter en hoger doen groeien, zoals een palmboom. En de hamer, die anderen kort en klein slaat, zal hén alleen maar dichter naar Christus, de Hoeksteen, toeslaan. De sterren blinken het helderst in de donkerste nacht. Fakkels geven het meeste licht wanneer ze gezwaaid worden; de druiven geven de meeste wijn wanneer ze het meest geperst worden; de specerijen geuren het zoetst wanneer ze fijngestampt worden; de wijnstokken worden beter van het 'bloeden'; goud blinkt helderder wanneer het geschuurd wordt; de jeneverbes geurt het zoetst in het vuur; hoe meer men de kamille vertrappt, hoe meer de geur ervan zich verspreidt; de salamander gedijt het beste in het vuur. De Joden waren er het beste aan toe, toen ze het meest verdrukt werden. de Atheners gedroegen zich nooit goed, tenzij ze in de rouw waren. Het kruis van Christus, zegt Luther, is geen letter van het boek, en toch heeft het me meer geleerd dan al de letters in het boek. Verdrukkingen zijn het, die de heiligen het meeste aansporen om hemelse aandoeningen te verkrijgen. Wanneer de verdrukkingen het zwaarste aan ons hangen, hangt het bederf zeer los. En genade die in de natuur verborgen is, zoals zoet water in rozenbladeren, geurt dan het meest wanneer het vuur van de verdrukking eronder gestookt wordt om dat water te distilleren. Genade blinkt het heerlijkst wanneer ze geschuurd wordt, en ze is het helderst wanneer alles het meest bewolkt is. Plinius beschrijft in zijn 'Natuurlijke Historie' een zeker soort bomen dat in de Rode Zee groeit, en waar de golven voortdurend tegenaan slaan. Ze staan daardoor onbewegelijk en hard als een rots, zo gemaakt door de ruwheid van de wateren. In de zee der verdrukkingen laat God Zijn volk vaststaan als een rots. Ze zullen onbewegelijk en onoverwinnelijk zijn, en hoe meer de golven der verdrukkingen tegen hen aan slaan, des te meer en des te beter zullen zij toenemen in genade en godzaligheid. Nu, hoe behoort dit christenen te verbinden stil en zwijgend te zijn onder al hun moeiten en beproevingen in deze wereld, aangezien dit alles tot hun bestwil uitwerkt!

God kastijdt onze lichamen om onze gewetens te genezen. Hij verdrukt onze lichamen om onze zielen te behouden. Hij geeft ons hier gal en bitterheid, opdat de liefelijkheden van Zijn rechterhand des te zoeter voor ons mogen zijn hierna. Hier legt Hij ons op een bed van doornen, opdat we meer mochten uitzien en verlangen naar dat gemakkelijke bed van dons, Zijn boezem in de hemel.

Zoals er een vloek bijgevoegd is in de beste dingen die Hij aan de goddelozen geeft, zo is er ook een zegen bijgevoegd in de slechtste dingen die Hij over de Zijnen brengt, Psalm 25:10, Deut. 26:16. Zoals er een vloek besloten ligt in de gezondheid van een goddeloos mens, zo ligt er ook een zegen besloten in de zwakheid van een godvrezend mens. Zoals er een vloek besloten ligt in de rijkdom van een goddeloze, zo ligt er een zegen besloten in het gebrek van een vrome. Zoals er een vloek besloten ligt in de eer van een goddeloos mens, zo ligt er ook een zegen besloten in de versmaadheid van een godvrezende. Zoals er een vloek besloten ligt in de weldaden die een goddeloze ontvangt, zo ligt er ook een zegen besloten in al de kruisen, verliezen en wisselingen die een vrome ondervindt. En daarom, waarom zou hij dan niet stil en rustig neerzitten voor de Heere? Bovendien,

3^e

Overweeg, dat een heilig stilzwijgen die uitnemende en kostelijke genade is, die een ondersteunende hand biedt aan alle genaden, Rom. 15:4. Stilzwijgen is de custos, de bewaker van alle andere deugden. Ze biedt de hand aan het geloof, aan de hoop, aan de liefde, aan de ootmoed, aan de zelfverloochening. Een heilig stilzwijgen heeft zijn invloed op alle andere genaden die in de ziel zijn. Ze veroorzaakt dat de rozenknoppen

van de genade bloeien en ontluiken. Stilzwijgen is een genade die een mens in alle omstandigheden bij de genade behoudt. In elke toestand is stilzwijgen de rechterhand van een christen. In voorspoed heft ze de ziel op boven alle nijd, haat, boosaardigheid en afkeuring van de wereld. In tegenspoed heft ze de ziel op boven alle veronachtzaming, spot en verachting die de christen in de wereld ontmoet. Het maakt bitter zoet, elke last licht, en elk juk zacht. En dit schijnen zelfs de heidenen te hebben willen aanduiden, toen ze het beeld van Angeronia, de godin van het zwijgen, met de mond dichtgebonden plaatsten op het altaar van Volupia, de godin van het genot. Ze wilden daarmee kennelijk aangeven dat stilzwijgen onder het lijden de beste weg is om echte troost te verkrijgen, en om alle bitter zoet te maken. Niemand eert en rechtvaardigt God meer, dan hij die zijn hand op zijn mond legt, wanneer Gods roede op zijn rug ligt.

4^e

Om u te bewegen tot stilzwijgen onder uw ergste en scherpste beproevingen, overweeg dat u grotere en zwaardere verdrukkingen verdiend hebt dan u ondergaat, Klaagl. 3:39, Micha 7:7-9. Heeft God één weldaad weggenomen? U hebt verdiend ze allemaal te verliezen. Heeft Hij de lust van uw ogen weggenomen? Hij zou het vermaak van uw ziel hebben kunnen wegnemen. Hebt u naar het uitwendige gebrek? U hebt verdiend beide naar het uitwendige en het inwendige geheel te gronde te gaan. Bent u op een ziekbed neergeworpen? U hebt een bed in de hel verdiend. Hebt u moeite en pijnen? U hebt verdiend alle moeiten en pijnen tegelijk te gevoelen. Heeft God u met een geselroede gekastijd? U hebt verdiend met schorpioenen gekastijd te worden, 1 Kon. 12:14. Bent u van de hoogste top van eer vervallen tot een smaad en verachting van de mensen? U hebt verdiend door God en engelen gesmaad en veracht te worden. Ondergaat u een zware kastijding? U hebt verdiend geheel verdoemd te worden. O christenen, laat uw ogen gevestigd zijn op uw gebreken, en u zult spoedig uw hand op uw mond leggen. Alles wat minder is dan een algehele scheiding van God, wat geringer is dan de hel, is een weldaad. En daarom hebt u reden stil te zijn onder de heftigste moeiten die God u aandoet.

5^e.

Overweeg, dat een stille, zwijgende geest bij God in grote achting is. God hecht de grootste waarde aan personen met een stille geest, die kostelijk is voor God, 1 Petr. 3:4. Een stille geest is een vonk van de goddelijke natuur, het is een glimp en een straal van de heerlijkheid. Het is een geest die in de hemel geboren is. Niemand wordt geboren met een heilig stilzwijgen in zijn hart, zoals hij geboren wordt met een tong in zijn mond. Dat is een bloem uit het paradijs. Het is een kostelijk juweel, dat door God zeer hoog gewaardeerd wordt. Door een stille geest spreekt iemand het meest zoals God behaagt. Dit maakt iemand geschikt voor de gemeenschap met God. Ze maakt iemand het meest bereid voor de dienst van God. En ze verplicht een mens tot een nauwgezette wandel met God. Een nederige en een stille geest is een onvergankelijk sieraad, veel kostbaarder dan goud.

- (1) Er is een natuurlijke stilheid, die voortkomt uit een goed humeur en de gesteldheid van het lichaam.
- (2) Er is een zedelijke stilheid, die voortkomt uit goed onderricht en een goede opvoeding. Ze vloeit voort uit goede bevelen, lessen en voorbeelden.
- (3) Er is een kunstmatige stilheid. Sommigen verstaan de kunst hun hartstochten gevangen te leggen, en hun toorn en woede te beteugelen, terwijl ze van binnen in brand staan. Zoals u dat kunt zien aan Kaïn, Ezau, Absalom en Joab, die voor een tijd hun boosaardigheid wisten te bemantelen, terwijl hun harten ontstoken waren

aan het helse vuur. Zo leek het dat keizer Domitianus hen het meeste liefhad, van wie hij het minst begeerde dat ze zouden blijven leven.

- (4) Er is een genadig stil zijn, dat een vrucht is van de Geest, Gal. 5:22-25. Nu is deze stilheid van de geest, deze gesteldheid van het hart van grote waarde in Gods ogen. God waardeert ze boven de wereld, en wie zou ze daarom niet begeren boven de hele wereld, ja, boven het leven zelf? Het is zeker dat de grote God niets hoger waardeert dan wat een onwaardeerbare waarde heeft. Wat strekt men zich uit naar de dingen die de groten der aarde hogelijk waarderen! Wat strijdt men ervoor en wat streeft men ernaar! O, wat is er heden een geweld aandoen van het verstand, de belangen van de ziel en de gewetens om datgene te verkrijgen en vast te houden wat door de gerechtigheid wordt veroordeeld! Hoeveel beter zou het zijn wanneer alle mensen van harte zouden strijden voor en streven naar een stille en rustige geest die de grote en heerlijke God zo hoog waardeert. Ze zouden ervoor moeten strijden alsof hun leven ervan afhing! Dit is een parel van grote waarde, en gelukkig is hij die haar koopt, al moest hij er ook alle andere dingen om verliezen.

6^e

*Overweeg, dat wanneer u niet stil en rustig neerzit onder uw grootste moeiten en uw ergste beproevingen, u een vechter wordt bevonden tegen uw eigen gebeden. Hoe dikwijls hebt u niet gebeden dat Gods wil geschiede, ja dat ze gedaan moge worden op aarde, zoals de engelen, die blinkende hovelingen, die heerlijke vorsten, haar nu doen in de hemel! Matth. 6:10. Wanneer er moeiten en verdrukkingen over u komen, geschiedt Gods wil, Zijn wil wordt gedaan. Waarom zou u zich dan ergeren, u verzetten en tekeergaan, en niet veeleer rusten in Zijn wil, die een volmaakte wil is, een rechtvaardige en rechtmatige wil, een wijze wil, een allesoverwinnende wil, een oneindige wil, een heilige wil, een onveranderlijke wil, een niet na te rekenen wil, een almachtige wil en een eeuwige wil? Zeker doet u alleen maar verdrukking toe aan de verdrukking door tegen uw eigen gebeden te vechten en door u boos te maken en te ergeren wanneer Gods wil geschiedt. Het is verdrietig wanneer men iemand ziet strijden tegen zijn vrienden; het is nog verdrietiger hem te zien strijden tegen zijn verwanten; maar het is allerverdrietigst hem te zien strijden tegen zijn eigen gebeden. En toch doet iedere christen dat, wanneer hij murmureert en klaagt als Gods roede op hem is. Iedere begenadigde ziel zal *amen* zeggen op Gods *amen*, hij geeft er zijn goedkeuring aan en wil geen haarbreed tegen Zijn wil ingaan. Er zijn er, die bidden tegen hun eigen gebeden in; zoals Augustinus, die bad om kuisheid, maar met een voorbehoud. "*Heere, geef mij kuisheid, maar nu nog niet!*" En zo zijn er, die tegen hun eigen gebeden strijden, zoals diegenen doen die bidden dat Gods wil geschiede. En toch, wanneer Zijn wil geschiedt en het hen zelf raakt, zijn ze als de woeste zee die niet rusten kan, en ze ergeren zich aan de Heere. O christenen, hebt u geen zonden om dáártegen te strijden, verzoeking en een duivel, ja een hele wereld om tegen te strijden? Waarom zou u dan bevonden worden tegen uw eigen gebeden te strijden? Bovendien,*

7^e

Een heilig stilzwijgen onder de zwaarste lasten, de grootste verdrukkingen, de droevigste omstandigheden en wisselingen des levens, zal alles dragelijk en gemakkelijk maken voor een christen. De stille ziel kan een last dragen zonder dat het hem een last is. Dezelfde lasten en moeiten die een tegensprekend mens zijn kracht benemen, benemen iemand die stil is zelfs niet zijn slaap. Verdrukkingen, die als zware gewichten op een murmureerder rusten, liggen zo licht als een veertje op een stilzwijgende christen, Micha 7:7-10, Psalm 92:2,7. Dit bed van smarten, dat voor de opstandige ziel

een bed van doornen is, is een bed van dons voor de stille ziel. Een heilig stilzwijgen ontnemt aan elke verdrukking de angel, het ontnemt aan elke last het gewicht, het voegt zoetheid toe aan elke bitterheid, het verandert donkere nachten in dagen vól van zonneshijn en verschrikkelijke stormen in begeerlijke kalmte. Het geringste lijden wordt voor een onrustige geest heel gemakkelijk teveel, maar een bedaarde geest triomfeert heel gemakkelijk over het grootste lijden. Zoals kleine weldaden grote weldaden zijn, zo is ook een groot lijden maar een klein lijden in het oog van een stille ziel. De stille ziel klaagt nooit dat zijn verdrukking te groot is, zijn last te zwaar, zijn kruis te moeilijk, zijn verdrietelijkheden teveel. Zijn stilzwijgen doet hem over alles triomferen. En daarom, als u zware verdrukkingen licht zou willen maken, en in staat zijn om een last te dragen, zonder dat het werkelijk een last is, zoek naar dit heilige stilzwijgen alsof uw leven ervan afhing.

8^e

Overweeg, dat een heilig stilzwijgen onder de verdrukkingen uw beste beschutting zal zijn tegen de verzoeken waaraan de verdrukkingen u kunnen blootstellen. Tijden van verdrukking blijken dikwijls tijden van grote verzoeken te zijn en daarom worden verdrukkingen verzoeken genoemd, Jak. 1:12. Het Griekse woord *peirasmon* moet worden opgevat als verzoeken die beproevingen zijn; verzoeken die verdrukking meebrengen en niet als verzoeken die de zonde voorstellen en daartoe verleiden. Want die mogen niet verdragen worden, maar ze moeten worden weerstaan en verafschuwd. Jak. 4:7, 1 Petr. 5:9. Welnu, verdrukking wordt een beproeving genoemd,

1. omdat, zoals een beproeving aan het licht brengt van welk 'metaal' een christen gemaakt is, ook de verdrukkingen dit doen;
2. omdat, daar de Satan doorgaans grotelijks de hand heeft in alle verzoeken die over ons komen, hij ook grotelijks de hand heeft in de verdrukkingen die ons overkomen, zoals u ziet in het grote voorbeeld van Job;
3. omdat verzoeken de mensen tot God uitdrijven, 2 Kor. 12:7-8, zo is het ook met de verdrukkingen, Jes. 26:16, Hosea 5:15.
4. Maar hoofdzakelijk, omdat de Satan tijden van verdrukking uitkiest als de geschiktste periode voor zijn verzoeken. Toen Job op het hoogste werd aangetast in zijn bezit, kinderen, vrouw en leven, brandde de Satan los, en deed de hevigste aanvallen op hem. Welnu, Satan verzocht hem om harde gedachten over God te koesteren, om te wantrouwen, ongeduldig te zijn, om te murmureren.

Zoals met Israël: toen het zwak, vermoeid en uitgeput was, viel Amalek het aan en sloeg de achterhoede. Zo is het met christenen: wanneer ze het meest in de moeite zijn, worden ze doorgaans het meeste verzocht. Veel heiligen hebben de waarheid hiervan ondervonden toen ze op hun ziek- of sterfbed lagen. Luther leerde dit door ondervinding, toen hij zei: ik word van buiten aangevallen door de hele wereld, en van binnen door de duivel en zijn engelen. Satan is een lafaard en hij houdt ervan ons te slaan en te vertrappen wanneer de moeiten ons hebben neergeworpen. Wanneer belegerde plaatsen, steden en kastelen in de grootste moeiten en zorgen zijn, doen de belegeraars hun felste aanvallen. En wanneer christenen het meest in de engte en in beproevingen zijn, valt Satan hen het meeste aan, als een brullende leeuw. Nu is stilzwijgen onder de verdrukkingen het beste tegengif en medicijn tegen al die verzoeken waaraan de moeiten ons blootstellen. Stilzwijgen in de verdrukkingen is de beste en beproefde wapenrusting van een christen. Het is dat schild, dat geen speer of pijl van verzoeking kan doorboren. Wanneer een christen stil neerligt onder de roede, is hij veilig. De Satan kan hem wel verzoeken, maar hij zal hem niet overwinnen. Hij kan hem aanvallen, maar geen triomf behalen. Satan kan hem verlokken tot zondige streken

om zich uit de moeite te werken. Maar hij zal dan verkiezen liever neer te liggen in de moeite, ja te sterven, dan er op de voorwaarden van Satan uit te raken. Bovendien,

9^e

Overweeg, dat een heilig stilzwijgen onder verdrukkingen en beproevingen, iemand verleent zijn ziel in rust en vrede te bezitten. "Bezit uw zielen in uw lijdzaamheid". Luk. 21:19. En na het bezit van God, is het bezit van iemands eigen ziel de grootste weldaad in deze wereld. Iemand kan eer, rijkdom en dierbare betrekkingen hebben, de gunst en hulp van vrienden in zijn beproevingen, maar hij zal er nooit toe komen zijn eigen ziel te bezitten voordat hij ertoe komt sprakeloos te zijn, en zijn hand op zijn mond te leggen. Nu, wat zijn alle aardse bezittingen vergeleken bij het bezit van iemands eigen ziel? Wie zichzelf bezit, bezit alles. Wie zichzelf niet bezit, bezit niets. Wie zichzelf niet bezit mist het nut, de zoetheid, de troost, het goede, de zegen van iets dat hij geniet. Die mens, die geen meester over zichzelf is, is nergens meester van. Een heilig stilzwijgen geeft iemand de heerschappij over zijn eigen geest; en heerschappij over iemands eigen geest is de grootste heerschappij die er in de wereld bestaat, Spr. 16:32. De Egyptische godin werd afgebeeld op een rots die in de zee stond, terwijl de golven brullend en beukend op haar aankwamen, met deze zinspreuk: "altijd hetzelfde; de stormen zullen me niet bewegen". Een heilig stilzwijgen geeft aan een mens het rustige bezit van zijn eigen ziel, alle stormen van verdrukkingen zullen hem niet bewegen. Het zal hem doen vaststaan in een zee van moeite. Als iemand maar rustig zichzelf bezit, zullen de moeiten hem nooit het hoofd breken. Nu,

10^e

Overweeg de bevelen en onderwijzingen, die God in Zijn Woord u heeft opgelegd om stil, sprakeloos en rustig te zijn onder al de moeiten, beproevingen en wisselingen die op u zijn of over u kunnen komen. "Zwijg, alle vlees, voor het aangezicht des Heeren", Zach.2:13, Jes. 41:1, Hab. 2:20, Amos 5:13, Psalm 46:11, Psalm 4:5, Ex. 14:13,14, 2 Kron. 20:17, Job 37:14. Het is voor ons een gevaarlijke zaak ook maar één van Zijn geboden te verwaarlozen. Hij is bij machte ons door een ander gebod ons teniet te maken, of naar Zijn welbehagen ons ter hel te verwijzen. Tegen Gods uitdrukkelijke gebod handelen kan iemand het leven kosten, zoals we kunnen zien aan de droevige geschiedenis van 1Kon. 13:24. Goddelijke geboden moeten spoedig worden uitgevoerd, "zonder weigering of uitstel, zonder tegen te spreken of te disputeren over de moeilijkheden die het gevolg kunnen zijn van onze onderwerping aan die geboden. Gods geboden zijn geestelijk, heilig, rechtvaardig en goed, en daarom moeten ze gehoorzaamd worden zonder murmureren of klagen. Goddelijke geboden hebben de sterkste redenen achter zich, en ze gaan vergezeld van de sterkste aanmoedigen. Behoort de knecht bereidwillig de bevelen van zijn meester te gehoorzamen, de onderdaan de bevelen van zijn vorst, de soldaat de commando's van zijn generaal, het kind de bevelen van zijn vader, de vrouw de bevelen van haar echtgenoot, en behoort niet een christen even bereidwillig de bevelen van zijn Christus te gehoorzamen? Zullen ijdele lieden bereidwillig en gewillig de zondige en onverstandige bevelen van mensen opvolgen, en zouden wij niet gewillig zijn om Gods bevelen te gehoorzamen? 2 Sam. 13:28-29. Absaloms dienaars aarzelden niet de bloedige bevelen van Absalom uit te voeren, die tegen alle wetten, rede en godsdienst ingingen.

Ik heb gelezen over een zekere Johannes Abbas die iedere dag, en dat een jaar lang, een afstand van meer dan 2 mijl (ca. 4 kilometer) aflegde om water te halen. Dat water werd op een droge stok gegoten, alleen omdat zijn biechtvader hem dat opdroeg.

Ik heb ook gelezen over de oude koningen van Peru dat ze gewend waren een kwastje van rode wol te gebruiken, dat ze op hun hoofd droegen. En wanneer ze een regeerder uitzonden om in een deel van hun land onderkoning te zijn, bezorgden ze hem één van de draden van dat kwastje. En om dat eenvoudige draadje werd die onderkoning net zozeer gehoorzaamd alsof hij de koning zélf was. Nu, zou een enkele draad meer kracht hebben om ongelovigen tot gehoorzaamheid te brengen, dan al die zojuist genoemde gouden bevelen om u ertoe te brengen rustig en stil te zijn onder de moeiten en wisselingen die u in de wereld ontmoet? Dat verhoede God! Zullen vleselijke en goddeloze personen bereid en gewillig zijn om te voldoen aan de bloedige, onverstandige en bijgelovige bevelen van hun meerderen? En behoren christenen niet veel meer bereid en gewillig te zijn om te voldoen aan de bevelen van die grote God, Wiens geboden allemaal rechtvaardig en rechtmatig zijn, en Wiens wil het volmaakte voorbeeld is van de gerechtigheid? De voornaamste reden van de gehoorzaamheid is de autoriteit des Heeren, niet de nuttigheid van de knecht (Tertullianus). O christenen, wanneer uw harten beginnen op te spelen en te koken van woede onder de slaande roede, gelast uw hart één van de zojuist genoemde geboden uit te voeren. En als het hart opstandig is, gelast uw hart een ander van die geboden uit te voeren. En wanneer er dan ergernis en tegenspraak komen, weer een ander gebod. En houd niet op deze geboden, het één na het ander aan uw hart op te dragen en in te prenten, totdat u ertoe gebracht wordt uw hand op uw mond te leggen. En stil te zijn voor de Heere onder uw grootste moeilijkheden en ergste beproevingen.

11^e

Overweeg, dat de barmhartigheid het dichtste bij is, dat de uitkomst nabij is, wanneer een christen stil zit, wanneer hij rustig en stil is onder zijn grootste zorgen en zijn ergste beproevingen, Ex. 14. Ze waren in de allergrootste moeilijkheden. Farao kwam met een machtig leger achter hen aan, de Rode Zee lag vóór hen, aan beide zijden van hen lagen de bergen, en er waren geen middelen te zien om hen te verlossen. Maar nu staan ze stil om te zien naar het heil des Heeren, vers 13, en binnen enkele uren zijn hun vijanden vernietigd, en zijn zij heerlijk verlost, vers 24 en volgende.

David is verstomd, hij zit sprakeloos onder zijn hevige verdrukkingen, maar wanneer u ziet naar de verzen 2 en 3 van Psalm 40: "Ik heb den Heere lang verwacht; en Hij heeft Zich tot mij geneigd en mijn geroep gehoord." U ziet dat de barmhartigheid reeds dichtbij hem was om behoudenis voor hem uit te werken. En zo ook toen Absalom een grote samenzwering tegen hem gemaakt had, zijn onderdanen hem afvallig waren, en hij om zijns levens wil gedwongen was te vluchten, was toch zijn geest rustig en kalm. 2 Sam. 15:25-26. "Maar indien Hij zal zeggen: Ik heb geen lust tot u; zie hier ben ik, Hij doe mij zoals het goed in Zijn ogen is." En dezelfde kalmte en stilheid van de geest was op hem toen Simeï hem bitter vervloekte, en hem uitschold, hoofdstuk 16:5-14. En binnen een paar dagen, zoals u kunt lezen in de twee volgende hoofdstukken, waren de samenzweerders vernietigd, en was Davids troon vaster gesteld dan ooit.

De barmhartigheid is altijd het dichtste bij, wanneer een mens zijn ziel in stilte kan bezitten. De redding is ophanden, wanneer een christen ertoe komt de hand op de mond te leggen. De barmhartigheid komt aanvliegen, de goedertierenheid rijdt snel om een einde te maken aan iemands moeiten, wanneer hij stilzit op de dag van zijn zorgen en het lijden. O christenen, wanneer u begeert dat de barmhartigheid nabij is, en dat het einde van uw verdrukkingen komt, wanneer u zou willen dat de verlossing kwam aanvliegen als op vleugels van de wind, zit dan stil en rustig onder al uw moeiten. Zoals de wijn het meest nabij was, toen de watervaten tot aan de rand toe gevuld werden, zo

ook wanneer het hart vervuld is van rust en kalmte, dan is de wijn van de barmhartigheid, de wijn van de verlossing het dichtste bij.

12^e

Het laatste motief om u te brengen tot stilzwijgen onder uw grootste beproevingen is dit: overweeg ernstig de gruwelijke en gevaarlijke aard van de opstandigheid.

Opdat u dat zult kunnen doen, laat mij de volgende bijzonderheden aan uw kalme aandacht voorleggen:

1. Overweeg, dat uit opstandigheid spreekt dat er vele wortels der bitterheid krachtig werkzaam zijn in de ziel, Hebr. 12:15. Opstand geeft aan dat de zonde in haar kracht is, dat het bederf op de troon zit, Hebr. 3:12. Zoals een heilig stilzwijgen uiting geeft aan ware genade, veel genade, ja genade in haar kracht en levendige sterkte, zo geven opstand en murmuring onder Gods hand uiting aan veel zonde, ja aan een hart vól van zonde. Het geeft uiting aan een hart vol eigenliefde, vol van slaafse vrees, vol van onwetendheid, en vol van trots en ongeloof. Psalm 106:24, "Zij versmaadden ook het gewenste land;" Dat is hun trots. "Zij geloofden Zijn woord niet." Dat is hun ongeloof. En wat volgt er? "Ze murmureerden in hun tenten; naar de stem des Heeren hoorden zij niet." Ze waren ziek van somberheid, en ze gaven aan Egypte de voorkeur boven Kanaän, aan de wildernis boven een paradijs. Zoals er in de eerste chaos de zaden van alle schepselen aanwezig waren, zo zijn er in het hart van de opstandeling niet alleen de zaden van alle boosheid, maar ook een krachtige werking van alle zonden. In het hart van een opstandeling is de zonde machtig geworden, en niemand anders dan een almachtige God kan haar uitroeien. Deze wortels van bitterheid hebben zich zo uitgebreid en versterkt in de harten van de opstandigen, dat eeuwige kracht moet worden aangewend, of ze gaan voor eeuwig te gronde, Jes. 26:4.
2. Overweeg, dat de Heilige Geest het stempel van de schande heeft gezet op de opstandigen. Hij heeft ze als goddeloze personen gebrandmerkt. Maar wie zijn deze goddeloze zondaren? Dat lezen we in Judas 16. Wanneer Christus komt om het oordeel over de goddelozen uit te voeren, zullen de opstandigen vooraan gezet worden, zij zullen de hevigheid van Zijn toorn en kracht tegen murmureerders ervaren. De voorste rijen, weet u, worden het eerst aangevallen en het sterkst aangevallen. Christus zal al Zijn kracht en sterkte tegen opstandigen ontplooiën. Zijn kleinste vinger zal zwaarder op hen rusten, dan Zijn lendenen op anderen, 1 Kon. 12:10,14. Andere zondaars zullen met geseling gekastijd worden, maar goddeloze opstandelingen zullen met schorpioenen gekastijd worden. Indien u zich kunt verheugen in dat zwarte karakter van de goddeloze opstandelingen, ga dan maar voort met opstandig te zijn. Zo niet, staak dan uw opstandigheid. Wanneer het murmureren iemand beheerst, heerschappij over hem voert, kan men wel uitspreken en neerschrijven dat zo iemand goddeloos is. Iemand kan bij de goddelozen worden gerekend, zowel op grond van zijn murmureren, als op grond van zijn dronkenschap, vloeken, hoereren, liegen en stelen etc. Een murmureerder is een goddeloos mens, hij is iemand die niets van God heeft. Niemand op aarde is meer ongelijk aan God dan de opstandige. En daarom is het geen wonder, dat wanneer Christus komt om het oordeel te volvoeren, dat Hij dan zo gestreng en verschrikkelijk met hen handelt. In de oorlogen onder Tamerlan vond iemand een grote pot met gouden munten, die in de aarde verborgen was. Hij bracht die pot met munten aan Tamerlan, en vroeg hem of het stempel van zijn vader op die munten stond. Maar toen Tamerlan zag, dat het stempel van zijn vader niet op de munten stond, wilde hij ze niet voor echt erkennen: hij wierp ze weg! Wanneer de Heere

Jezus met al Zijn heiligen zal komen ten oordeel, zal Hij geen murmureerders als de Zijnen erkennen. O, neen, Hij zal hen voor eeuwig wegwerpen, omdat ze niet het stempel van Zijn Vader dragen. O zielen, zielen, daar u niet door deze wereld zou willen gaan met een openlijk teken van goddeloosheid op u, pas op voor het murmureren!

3. Overweeg, dat murmureren de moederzonde is. Het is de moeder der hoererijen, de moeder van alle walgelijkheden. Een zonde, die vele andere zonden voortbrengt, zoals ongehoorzaamheid, verachting, ondankbaarheid, ongeduld, wantrouwen, opstand, vloeken en vleselijkheid. Ja, ze beschuldigt God van dwaasheid en dat godslasterlijk, Num. 16:41, 17:10, Richt. 17:2. De taal van een murmurerende, opstandige ziel is als volgt: zeker had God dit eerder moeten doen, en dát wijzer, en weer iets anders beter. Zoals de rivier de Nijl vele krokodillen voortbrengt, en de schorpioen vele jongen tegelijk, zo is murmureren een zonde die in één keer vele andere zonden uitbroedt en voortbrengt. Murmureren is als het monster de hydra. Houw er één kop van af, en er komen er vele voor in de plaats. O, wend daarom al uw kracht aan tegen deze moederzonde! Zoals de koning van Syrië tot zijn krijgsoversten zei: "Gij zult noch kleinen noch groten bestrijden, maar de koning van Israël alleen", 1 Kon. 22:31, zo zeg k: strijd niet zozeer tegen deze zonde of tegen die zonde, maar strijd tegen uw opstandigheid die een moederzonde is. Maak gebruik van heel uw christelijke wapenrusting, benut al de hemelse ammunitie om de moeder der zonde te bestrijden. En door haar te vernietigen zult u de dochters vernietigen, Ef. 6:10-11. Toen Goliath verslagen werd, vluchtten alle Filistijnen. Wanneer een generaal in het leger gedood wordt, worden de gewone soldaten gemakkelijk en snel op de vlucht gejaagd en vernietigd. Daarom, vernietig slechts de opstandigheid, en u zult spoedig de ongehoorzaamheid, ondankbaarheid, het ongeduld en het wantrouwen vernietigen. O, dood deze moederzonde, opdat ze nooit uw ziel zal kunnen doden. Ik heb gelezen over Sanherib, dat hij naar zijn eigen land terugkeerde nadat zijn leger door een engel vernietigd was, Jes. 37. Hij vroeg toen aan een van de mensen uit zijn omgeving, wat naar zijn mening er wel de reden van mocht zijn dat God de Joden zo begunstigde. Deze man antwoordde, dat een zekere Abraham hun voorvader was, en dat die gewillig was geweest zijn zoon op Gods bevel te doden en te offeren; en dat sindsdien God dit volk begunstigde. Wel, zei Sanherib, is dat zo, ik heb twee zoons, en ik zal hen beiden offeren, als dat zal maken dat God mij begunstigt. Toen zijn twee zonen dit hoorden, doodden ze hem volgens dat verhaal, les. 37:38, omdat ze liever verkozen te doden dan gedood te worden. Zo kiest u dan liever deze moederzonde te doden, dan door haar gedood te worden, of door één van de adders die ze voortbrengt, Psalm 137:8,9.
4. Bedenk, dat murmureren een God-tergende zonde is. Het is een zonde, die God er niet alleen toe opwekt om te verdrukken, maar ook om een volk te vernietigen, Num. 14:27-29. 1 Kor. 10:10. Al onze murmuringen verwekken de Heere er alleen maar toe om ons te slaan en te vernietigen. Ik heb over Caesar gelezen dat hij eens een groot feest had bereid voor zijn edelen en vrienden. Maar op de afgesproken dag was het weer bijzonder ongunstig, zodat het feest dat tot zijn eer moest zijn, geen doorgang kon vinden. Hij was daar zo geërgerd en boos om, dat hij allen die bogen bij zich hadden beval hun pijlen naar boven te schieten, naar Jupiter, hun voornaamste god. Dat was om Jupiter als het ware te straffen voor het ongunstige weer! Maar toen ze dit deden, bereikten hun pijlen de hemel niet, maar ze vielen op hun eigen hoofden terug, zodat velen van hen ernstig gewond werden. Zo zullen al onze murmuringen, die als pijlen zijn die we naar God afschieten, op onze hoofden en harten terugvallen. Ze zullen Hem niet bereiken, maar ze zullen ons

- treffen. Ze wonden Hem niet, maar óns. Daarom is het beter te zwijgen dan te klagen. Het is gevaarlijk een verterend vuur te tergen, Hebr. 12:29.
5. Overweeg, dat murmuring het beeld van de duivel is, zijn zonde en zijn straf. Satan doet niet anders dan murmureren, hij murmureert over elke weldaad die God verleent, over elke gram genade die Hij geeft, Job 1:89. Satan murmureert over elke zonde die God vergeeft, en over elke ziel die Hij zalig maakt. Een ziel kan geen vriendelijke blik uit de hemel ontvangen, een goed woord horen, noch een liefdesbrief uit de hemel krijgen, of de Satan murmureert erover. Hij murmureert en gromt over elke daad van medelijdende genade, elke daad van bewarende genade, elke daad van ondersteunende genade, elke daad van versterkende genade en elke daad van vertroostende genade die God uitoefent ten gunste van arme zielen. Hij murmureert over elke teug, elke druppel, elke kruimel van barmhartigheid die God schenkt. Cyprianus, Thomas van Aquino en anderen menen dat de oorzaak van Satans verbanning uit de hemel ligt in zijn verdriet en murmureren over de waardigheid van de mens. Want Satan zag dat de mens geschapen was naar het beeld van God. Daarom legde Satan liever zijn eigen heerlijkheid af, zo'n edel en volmaakt schepsel als hij was; hij ging liever naar de hel dan dat hij Adam kon aanschouwen, door God in het paradijs geplaatst. Maar het is zeker dat hij na zijn val door zijn murmureren en afgunst op de onschuld en het geluk van de mens ertoe gekomen is te proberen de mens in de bodemloze golf van zonde en ellende onder te dompelen. Daar hij wist dat hij zelf verdoemd was en voor eeuwig verloren, wilde hij van alles proberen om ook de mens voor eeuwig ongelukkig te maken. De heer Hovell vertelt over een vreemde zaak, namelijk dat in het hart van een gestorven Engelsman een slang gevonden werd. Maar helaas! De droeve ervaring heeft geleerd, dat de oude slang teveel macht had in het hart van Adam toen deze nog leefde, toen hij nog op het hoogtepunt van zijn heerlijkheid en uitnemendheid stond. Murmuring is de eerstgeborene van de duivel. En niets doet iemand meer op hem lijken, dan murmureren. De zonen van Constantijn leken niet méér op hun vader, noch de leerlingen van Aristoteles op hun meester, noch de soldaten van Alexander op hun generaal, dan murmureerders, opstandigen op Satan lijken. En murmureren is niet alleen Satans zonde, het is ook zijn straf. God heeft hem overgegeven aan een murmurerende geest. Niets behaagt hem. Alles gaat tegen hem in. Altijd murmureert hij en staat hij op tegen personen en zaken. O, wat is het een verschrikkelijke zaak zo Satans beeld mee te dragen, en overgegeven te zijn aan de straf van de duivel! Men kon beter helemaal niet bestaan, dan daaraan overgegeven te zijn. En daarom: houd op met murmureren, en zit stil onder uw ergste beproevingen. Nu,
 6. Overweeg, dat murmureren een zonde is die alle weldaden bitter maakt, en alle weldaden verzuurt. Als u de zoetste dingen in een verzuurd vat doet, worden ze erdoor verzuurd. Of doe ze in een vat vol bitterheid, en ze worden er bitter door. Murmureren doet gal en bitterheid in iedere beker vol barmhartigheid die God in onze handen geeft. Een heilig stilzwijgen geeft een zoete smaak, een heerlijk genot aan al iemands weldaden, maar zo verbittert murmureren ook alles. De opstandige kan in de zoetste lekkernijen geen zoetheid proeven. Elke weldaad, elke lekkernij smaakt hem als het wit van een ei, Job 6:6. Déze weldaad, zegt de murmureerder, smaakt niet, en de weldaad is niet goed voor de gezondheid. Hier is een weldaad waar het zout aan ontbreekt, en daar een weldaad waar geen saus bij is. Een murmureerder kan onmogelijk iets zoets proeven, geen troost gevoelen. In geen enkele weldaad die hij krijgt kan hij genoeg nemen. De murmureerder schrijft 'mara' dat is bitterheid, op alle weldaden. Al de wijndruiven van een murmureerder zijn vergiftig, en al hun bessen zijn bitter, Deut. 32:32. Zoals voor een hongerige

- ziel alle bitter zoet is, Spr. 27:7, zo is voor de murmurerende ziel alle zoet bitter. De zwijgende christen kan uit elke borst der vertroosting zoetheid zuigen, maar de murmureerden roept uit: O, het is bitter! O, deze borsten der vertroosting zijn droog!
7. Overweeg, dat murmureren een zonde is die de weldaden teniet doet, en ze als het ware vermoordt. Murmureren snijdt de weldaden de keel af, ze steekt alle weldaden in het hart. Het verwondt iemands weldaden die hem omvingen allemaal tegelijk. Num. 14:30. God belooft hen dat ze het heilige land zouden bezitten, op voorwaarde van hun gehoorzaamheid. Deze voorwaarde verbraken ze, en daarom verbrak God Zijn eed niet, hoewel Hij hen teniet maakte in de woestijn, en hen buiten Kanaän hield, Deut. 31:16-17. Maar wat is de zonde die de Heere ertoe brengt hen buiten het beloofde land te sluiten, en hen af te snijden van al die weldaden die diegenen genoten die het heilige land binnengingen? Wel, het was hun murmureren, zoals u kunt zien in Num. 14:1-3, 26-29. Zo lief als u uw weldaden zijn, als u de zoetheid van uw weldaden wilt hebben, en als u het leven in Uw weldaden wilt genieten: pas op voor murmureren! Murmureren zal een uittering over uw weldaden brengen, het is een worm die al uw weldaden laat verdorren. Zo zijn er mensen die hun weldaden het graf in murmureren. Als u begeert dat uw weldaden altijd fris en groen zijn, u toelachen en bloeien; dat ze bij u in huis wonen, met u opstaan en naar bed gaan en in alle omstandigheden bij u zijn: murmureer niet, murmureer niet! De weldaden van de zwijgende christen zijn het allerzoetst en ze duren het langst. Maar de weldaden van de murmureerder verdorren snel, evenals Jona's wonderboom. Murmureren heeft de keel afgesneden van nationale weldaden, van huwelijksweldaden, en van persoonlijke weldaden. En daarom, o, hoe behoort men er vandaan te vluchten als van een slang! Als van de bloedwreker! Ja, als van de hel zelf!
 8. Overweeg, dat murmureren de ziel ongeschikt maakt voor haar plicht, Ex. 6:7-10. Een murmureerder kan niet luisteren met profijt, noch bidden met profijt, noch lezen met profijt, noch mediteren met profijt. De murmureerder is niet geschikt om goed te doen en ook niet om iets goeds te ontvangen. Murmureren maakt de ziel ongeschikt om zijn plichten te doen. Het vervult de ziel met zorgen, vrees, verwarring, ergernissen. En dit alles maakt iemand ongeschikt voor zijn plicht, 1 Kor. 7:33-35. Zoals een heilige stilte en kalmte van de geest iemand tot zijn plicht aanspoort, zoals ze elke plicht gemakkelijk en aangenaam maakt voor de ziel, Spr. 3:17, zo wordt de ziel door murmureren verstoord en buiten staat om iets te doen. Ze haalt als het ware de wielen weg onder de wagen van de ziel, zodat de ziel niet tot God kan opzien, noch iets doen voor God, noch iets van God ontvangen, noch op God wachten, noch met God wandelen, noch geloof op God beoefenen, Psalm 40:13. O, daarom, als u steeds in een gezegende bereidheid, een gezegende geschiktheid tot uw plicht wilt verkeren, pas op voor murmureren en zit zwijgend en stil onder Gods slaande hand, Jes. 26:9-11.
 9. Overweeg, dat murmureren iemands kracht wegneemt. Het berooft hem van zijn rede en zijn verstand. Het maakt dat hij kwaad goed noemt en goed kwaad. Het ziet licht voor duisternis aan, en duisternis voor licht, bitter voor zoet, en zoet voor bitter. Het noemt redders verwoesters en verlossers moordenaars, Jes. 5:18-20. Zoals u dat kunt zien aan de murmurerende Israëlieten, Ex. 14 tot 16. Murmureren neemt iemands kroon weg. De murmureerder kan zeggen: de kroon is van mijn hoofd gevallen, Klaagt. 5:16. Murmureren neemt iemand zijn heerlijkheid af, het bederft zijn uitnemendheid, het vernietigt de adeldom van de mens. Het laat hem zien als een laag, onedel schepsel. Murmureren vertroebelt iemands begrip, het bederft zijn vermogen om te beoordelen, het neemt het oog van de redelijkheid weg, het stompt

zijn geweten af. Het verzuurt het hart, het maakt de wil ongeregeld, het brengt de hartstochten in de war. Het maakt de mens tot een beest, ja, het stelt hem beneden de beesten die vergaan. Want men kan beter een beest zijn, dan op een beest lijken. De murmureerder is de afbeelding van de kwaadheid zelf. Hij is een mens, en toch geen mens; hij is dwaas en verstandeloos; hij verstaat noch God, noch zichzelf, noch enig ding zoals het behoort. Hij is een mens die naar school gestuurd moet worden, om te leren van de dieren van het veld, van de vogels in de lucht, en van de kruipende gedierten op de aarde, om te leren op te houden met murmureren, en stil te zijn, Jes. 3:8, Jer. 7:6. O heren, (Engels Sirs) als u de naam, de eer, de reputatie wilt hebben echte mensen te zijn, dan zeg ik: pas op voor murmureren, en zit stil voor het aangezicht van de Heere.

10. Murmureren is een zonde die de tijd vernietigt. O, wat wordt er een kostelijke tijd begraven in het graf van de murmuring! Wanneer de murmureerder zou moeten bidden, murmureert hij tegen God. Wanneer hij zou moeten luisteren, murmureert hij tegen de goddelijke voorzienigheid. Wanneer hij behoorde te lezen, murmureert hij tegen de werktuigen in Gods hand. De murmureerder besteedt veel kostelijke tijd aan peinzen; aan het peinzen hoe hij uit die of deze moeilijkheid kan komen, hoe van dit juk zich te ontdoen, hoe een bepaalde last kwijt te raken, hoe zichzelf te wreken wegens een hem aangedaan onrecht, hoe een bepaalde persoon te verdringen, hoe hen te berispen die boven hem staan, hoe hen te beledigen die onder hem gesteld zijn; en zo hebben murmureerders nog wel duizend andere manieren om de kostelijke tijd, die anderen voor heel de wereld zouden willen kopen, te verdoen.

Zoals Koningin Elizabeth I het op haar sterfbed uitschreeuwde: "*Tijd, tijd! Een wereld aan rijkdom voor een klein stukje tijd!*" De murmureerder verbeuzelt kwistig en overvloedig die kostelijke tijd, die in de wereld voor hem van het grootste belang is om ze uit te kopen, Ef. 5:16. Elke dag, elk uur van de dag, is een schat aan tijd, en God verwacht dat ze wélbested wordt, en Hij zal het u ten laste leggen als u dat niet doet, Openb. 2:21,25, 1 Petr. 4:2. Toen Caesar in Rome enkele dames erg veel tijd zag besteden aan schoothondjes en apen, vroeg hij hen of de vrouwen in dit land geen kinderen hadden om tijd aan te besteden? O murmureerders, murmureerders! U die met uw murmureren zoveel door God gegeven uren en tijd van genade verspilt, hebt u geen God om die te eren? Geen Christus om in Hem te geloven? Geen harten die veranderd moeten worden? Geen zonden die vergeven moeten worden? Geen zielen die behouden moeten worden? Geen hel om te ontvluchten? Geen hemel om te zoeken in te gaan? O, als u dat alles wel hebt, waarom besteed u dan zoveel van uw kostbare tijd aan murmureren tegen God, tegen de mensen, tegen dit of tegen dat? De eeuwigheid rijdt op de rug van de tijd. Dit is het ogenblik. Wanneer het goed benut wordt, bent u voor eeuwig veilig. Zoniet, dan gaat u eeuwig te gronde.

Bij de schrijver Plutarchus heb ik gelezen over een zekere Archias, een Griek. Terwijl deze man zich dronken zat te drinken temidden van zijn bekers, bezorgde iemand hem een brief. Daar stond in dat er mensen waren die het op zijn leven gemunt hadden. Hem werd daarom gevraagd de brief direct te lezen, omdat het om ernstige zaken ging, die voor hem van het grootste belang waren "*O*", antwoordde hij, "*over ernstige zaken zal ik morgen wel denken!*" Maar die nacht werd hij gedood. O murmureerders, houdt nog vandaag op met murmureren, want anders zou u voor altijd te gronde kunnen gaan door morgen te murmureren. De ouden zeiden: "*Nu of nooit*". En dat zeg ik hen na. Nu of nooit, houd op met murmureren, en laat het niets meer van uw kostbare tijd verslinden. Wat zouden niet vele murmureerders

willen geven voor één van die dagen, ja één van die uren, die ze hier verknoeid hebben met murmureren, wanneer het te laat is!

De rabbi's verheffen zich op de ingebeelde gedachte, dat een mens net zoveel beenderen heeft als de tien geboden letters bevatten, en precies zoveel gewrichten en lichaamsdelen als er dagen zijn in het jaar, en dat om aan te tonen dat al onze kracht en al onze tijd moet worden besteed aan het dienen van God. O murmureerders! U zult er meer bij winnen door één dag God getrouw te dienen, dan u ooit gewonnen hebt door tegen God te murmureren.

Beschouw dit, christenen, dat u onder alle mensen van de wereld de minste oorzaak, ja, géén oorzaak hebt om te murmureren en te mopperen onder alle bedelingen die u overkomen. Is God niet uw deel? Chrysostomus stelt deze vraag: was Job te beklagen toen hij alles verloren had wat God hem gegeven had? En hij geeft dit antwoord: neen, want hij had die God nog Die hem alles gegeven had. Is Christus niet uw penningmeester? Is niet de hemel uw erfenis? En wilt u murmureren? Hebt u niet reeds veel in handen, en nog meer om op te hopen? Hebt u niet veel reeds in bezit, maar nog veel meer achter de hand? En wilt u murmureren? Heeft God u niet een veranderd hart gegeven, een vernieuwde natuur en een geheiligde ziel? En wilt u murmureren? Heeft Hij niet Zichzelf aan u gegeven om u voldoening te geven, Zijn Zoon om u zalig te maken, Zijn Geest om u te leiden, Zijn genade om u te versieren, Zijn verbond om u te verzekeren, Zijn genade om u te vergeven. Zijn gerechtigheid om u ermee te bekleden; en wilt u murmureren? Heeft Hij u niet een vriend, een zoon, een broeder, een bruid, een erfgenaam gemaakt; en wilt u murmureren? Heeft God niet dikwijls uw water in wijn veranderd, uw koper in zilver en uw zilver in goud; en wilt u murmureren? Toen u dood was in zonden en misdaden, heeft Hij u niet levend gemaakt? En toen u verloren was, heeft Hij u niet gezocht? En toen u gewond was, heeft Hij u niet genezen? En toen u viel, heeft Hij u niet ondersteund? En toen u neerlag, heeft Hij u niet doen opstaan? En toen u wankelde, heeft Hij u niet vastgesteld? En toen u dwaalde, heeft Hij u niet teruggeleid? En toen u verzocht werd, heeft Hij u niet verlost? En wilt u murmureren? Wat! U die zo hoog bevoorrecht en verheven bent boven vele duizenden in de wereld? Murmureren is een zwart kleed, en het staat niemand zo slecht dan de heiligen.

Overweeg, dat murmureren het leven van de mens onuitsprekelijk ellendig maakt. Elke murmureerder is zijn eigen beul. Murmureren krenkt het hart; het maakt het hart vermoeid, het maakt het hart woedend, het ontsteekt het hart, het verwondt en doorsteekt het hart. Elke murmureerder martelt zichzelf, elke murmureerder is een moordenaar. Hij vermoordt er velen tegelijk, namelijk zijn vreugde, zijn troost, zijn vrede, zijn rust, zijn ziel. Niemand is er van binnen zo ellendig aan toe dan een murmureerder. Niemand heeft van binnen zoveel smart en pijn dan hij; zulke conflicten en brand als hij. Elke murmureerder kwelt zichzelf. Murmureren is een inwendige vlam die alles verbrandt, het is een aardbeving die van binnen alles overhoop gooit, het is een inwendige ziekte die alles besmet, het is een vergif dat alles aantast.

En zo heb ik de motieven genoemd die ons kunnen bewegen niet te murmureren, noch te mopperen, maar zwijgend en stil te zijn onder de grootste verdrukkingen, de droevigste omstandigheden en de scherpste beproevingen die ons overkomen.

10 TEGENWERPINGEN BEANTWOORD

Ik zal nu trachten de tegenwerpingen te beantwoorden, en de struikelblokken weg te nemen die de arme zielen verhinderen zwijgend en stil te zijn onder de slaande hand van God.

1^E TEGENWERPING

Och meneer, (Engels: Sir) als ik maar wist dat ik uit liefde verdrukt word, dan zou ik mij rustig houden in mijn verdrukking. Ik zou stil zijn voor de Heere. Maar o, hoe zal ik kunnen weten dat deze slagen liefdeslagen zijn, dat deze wonden de wonden zijn die door een vriend worden toegebracht?

Ik antwoord:

1. Wanneer door uw verdrukking uw hart meer naar de Heere getrokken wordt, dan is de verdrukking in liefde. Als ze zo geheiligd wordt, dat ze uw ziel ertoe trekt de Heere meer lief te hebben, Hem meer te vrezen, Hem meer te behagen, Hem meer aan te kleven, meer op Hem te wachten, meer met Hem te wandelen, dan is de verdrukking in liefde. O, dan zijn het waarlijk wonden die door een vriend geslagen zijn. Van de leeuwin wordt verteld, dat ze haar jonge welpen verlaat totdat ze bijna omgekomen zijn, tot ze brullen en schreeuwen; en dan ten laatste, als ze naar de laatste ademtocht snakken en bijna aan het eind zijn, dat zij ze dan te hulp komt. Hierdoor worden ze moediger. Evenzo, als de verdrukkingen die op ons zijn onze moed vergroten, ons geduld versterken, ons geloof doen rijzen, onze liefde doen ontvlammen, onze hoop verlevendigen, dan zijn ze zeker uit liefde; en al onze wonden zijn wonden die door een vriend geslagen zijn. Nu,
2. Wanneer u er meer voor zorgt en erop bedacht bent God in uw verdrukking te verheerlijken en meer erop bedacht hoe u in de verdrukking tegen de zonde bewaard kunt worden, dan om uit de verdrukking te raken, dan is uw verdrukking zeker uit liefde, Hebr. 11. Wanneer God uit liefde slaat, dan let de ziel erop hoe ze God verheerlijken kan, hoe ze God verhogen kan, en hoe de ziel een eer en een naam voor God kan zijn. De dagelijkse taal van zo'n ziel die onder de roede is luidt als volgt: "Heere, sta mij bij, opdat ik niet zondig, versterk mij dat ik niet zondig", Joh. 7:7-10. Wie niet wil zondigen om zijn verliezen goed te maken, al weet hij ook zeker dat hij door het begaan van zo'n zonde heel zijn verlies ongedaan zou maken, mag besluiten dat zijn verdrukking uit liefde is.

Ik heb gelezen over een edelman, van wiens zoon en erfgenaam men geloofde dat hij betoverd was. Toen men hem de raad gaf eens naar een tove naar, een 'wijze man' zoals die mannen genoemd worden, te gaan, om zijn zoon te helpen en de betovering weg te nemen, wilde hij dat niet. "O nee, in geen geval", antwoordde hij, "ik heb liever dat mijn zoon - zogenaamd - betoverd is, dan dat de duivel hem heeft." Hij had liever dat zijn zoon leed, dan dat hij hem uit dat lijden zou zondigen. Wie de omheining van een eerlijk gebod niet wil verbreken om de moeilijke weg van een of andere zware verdrukking te ontgaan, mag zeker besluiten dat zijn verdrukking uit liefde geschiedt. Christenen, wat zegt u wanneer u op de berghoogte bent, hoe spreekt u dan tegen de Heere? "*Heere, zorg voor uw eer, en laat mij liever zinken in mijn verdrukking dan zondigen in mijn verdrukking?*" Als dit de neiging en de gesteldheid van uw hart is, dan is het zeker dat uw verdrukking uit liefde over u

is. De oude tijden kenden veel van zulke moedige zielen, hoewel deze eeuw er maar weinigen laat zien.

Wanneer u in uw verdrukking de bijzondere tegenwoordigheid van God zin uw geest geniet, dan is uw verdrukking uit liefde, Psalm 23:4-6, Jes. 43:2. Hebt u de bijzondere tegenwoordigheid van God in uw geest om te versterken, om tevreden te stellen, stil te doen zijn, moed en troost te geven? Psalm 94:19, "Als mijn gedachten binnen in mij vermenigvuldigd werden", dat zijn mijn ontroerde, verstrikte en verwarde gedachten. Zoals de takken van een boom door een sterke wind in elkaar gedraaid worden, zoals het Hebreeuwse woord eigenlijk betekent, "toen hebben Uw vertroosting mijn ziel verkwikt". Hier is de tegenwoordigheid van God in de ziel, hier is een hartversterking om de geest te versterken.

Toen alles hem tegenliep nam Andronicus, de oude keizer van Constantinopel, een psalmboek in de hand. Toen hij het opensloeg las hij Psalm 68:15 "Als de Almachtige de koningen daarin verstrooide, werd zij sneeuwwit als op Zalmon". En deze schriftplaats was voor hem een sterke vertroosting en verkwikking. Nu moet u bedenken dat 'Zalmon' betekent: schaduwachtig en donker. Zo was deze berg donker, vanwege de vele hoge en grote bomen die er waren, maar licht van kleur door de sneeuw die hem bedekte. Zodat "sneeuwwit als op Zalmon" is: vreugde te hebben in de verdrukking, licht in de duisternis, barmhartigheid in de ellende. En zo was God voor de psalmist als sneeuw op Zalmon, temidden van zijn grootste verdrukkingen. Toen Paulus aan zijn dierbare zoon Timótheüs de beste genade die er maar is wilde toewensen, de grootste genade, de genade die alles inhoudt, een genade die de kracht, waarde en zoetheid van alle genaden omvat, wenste hij hem toe de tegenwoordigheid van God met zijn geest, 2 Tim. 4:22. En dat waar het de eer, profijt, genoegen, veiligheid, zekerheid, troost en vreugde betreft. Het is de grootste zegen en het grootste geluk in de wereld de tegenwoordigheid van God in onze zielen te hebben, vooral in tijden van beproevingen, 2 Kor. 4:16. Onder de "uitwendige mens" moet u niet zonder meer onze lichamen verstaan, maar onze personen, onze staat en onze uitwendige toestand in deze wereld. En onder de "inwendige mens" moet u verstaan onze zielen, onze personen beschouwd naar onze geestelijke staat. Nu, wanneer de inwendige mens nieuwe kracht verkrijgt door elke nieuwe moeite en wanneer zorgen, spanningen, verdrukkingen en rampen toenemen, neemt de innerlijke kracht van een christen eveneens toe. Als dat zo is, geschieden de verdrukkingen uit liefde. Wanneer de tegenwoordigheid van God met onze inwendige mens is en hem moed geeft, hem troost, verblijdt, versterkt en vernieuwt, dan mogen we veilig besluiten dat al deze beproevingen, al zijn ze nog zo scherp en nog zo fel, toch uit liefde zijn.

Ik heb gelezen van een groep arme christenen die verbannen werd naar een afgelegen streek. Toen iemand hen voorbij zag gaan, zei hij dat deze arme mensen in een zeer droeve toestand waren. Zó uit het gezelschap van de mensen te worden verjaagd en metgezellen te worden van de beesten van het veld! Dat is waar, zei een ander, het zou zeker een droeve toestand zijn als ze naar een plaats gebracht werden waar ze hun God niet konden vinden. Maar nu, laat ze opgewekt zijn, God gaat met hen mee, en Hij zal de vertroosting van Zijn tegenwoordigheid vertonen waar ze ook heengaan. De tegenwoordigheid van God in de geest van Zijn volk is een borst van vertroosting die nimmer opdroogt. Ze is een altijd springende bron die nooit teleurstelt, Hebr. 13:5,6. Wel, christen, u bent in vele grote moeiten, vele en erge beproevingen, maar zeg mij, geeft God aan uw ziel niet zulke hartversterkingen, ondersteuning, vertroosting en verkwikkingen waar de wereld niet van afweet? O, dan is uw verdrukking zeker uit liefde.

Wanneer u door uw verdrukkingen meer en meer aan Christus en Zijn deugden gelijkvormig wordt gemaakt, dan geschieden uw verdrukkingen zeker uit liefde. Velen zijn wel aan Christus gelijkvormig in hun lijden, die niet aan Christus gelijkvormig worden gemaakt in Zijn deugden, door hun lijden. Velen zijn evenals Christus in armoede, verwaarlozing, schande, smaad, verachting, die door dit alles echter niet aan Christus gelijkvormig worden gemaakt in Zijn zachtmoedigheid, nederigheid, hemelsgezindheid, heiligheid, gerechtigheid, getrouwheid, vruchtbaarheid, goedheid, tevredenheid, geduld, onderworpenheid en onderdanigheid. O, maar als u in deze dingen meer gelijkvormig wordt gemaakt aan Christus, dan zijn zonder enige twijfel uw verdrukkingen uit liefde. Indien de ziel door de verdrukking ertoe geleid wordt de deugden van Christus te vertonen of te verkondigen, zoals dat woord voorkomt in 1 Petr. 2:9, dan zijn deze verdrukkingen zeker uit liefde. Want ze hebben nooit die uitwerking, dan wanneer ze worden bestuurd door een liefdevolle hand. Wanneer God slaat zoals een vijand dat doet, dan maken al deze slagen iemand alleen maar een grotere vijand van God, zoals u ziet in Farao en anderen. Maar wanneer Gods slagen liefdeslagen zijn, o, dan brengen ze de ziel nader tot Christus en veranderen ze de ziel meer en meer van gedaante naar de gelijkenis van Christus, Jes. 26:8-10, Jer. 6:3, Amos 6:1. Wanneer u door verdrukkingen heiliger, nederiger, hemelser gemaakt wordt, geschieden ze uit liefde. Elke verdrukte christen moest er naar staan geëerd te worden met de lof die men Salvianus toebrecht: "een uitnemend discipel van een bijzondere Meester".

3. Indien uw ziel door uitwendige verdrukkingen meer en meer gebracht wordt onder Gods inwendige onderwijzingen, dan geschieden uw verdrukkingen zonder twijfel uit liefde, Job 34:31,32, Psalm 94:12. Alle kastijding die er is, zal, zonder Goddelijk onderwijs, nooit iemand ten zegen zijn. Die mens, die bevindt dat de kastijding gepaard gaat met onderwijs, en de geseling met lessen, is een gelukkig mens. Wanneer God door de verdrukking die op u is u leert hoe de zonde meer verafschuwd wordt, hoe de zonde meer onder de voet te krijgen, hoe meer met God te wandelen, dan zijn uw verdrukkingen uit liefde. Wanneer God u leert meer en meer aan de zonde te sterven, aan uw betrekkingen te sterven, aan uw eigen belang, dan geschiedt uw verdrukking uit liefde. Wanneer God u leert door de verdrukkingen meer en meer voor Christus te leven, Christus meer te verheffen, meer naar Hem te verlangen, dan zijn uw verdrukkingen uit liefde. Wanneer God u door verdrukking verzekert van een beter leven, en klaar te zijn in een genadevolle gereedheid en bereidheid voor de dag van uw dood, dan is uw verdrukking uit liefde. Indien God u leert door uw verdrukkingen meer waarde aan de hemel te hechten, meer in de hemel te leven en geschikter voor de hemel te worden, dan zijn uw verdrukkingen uit liefde. Indien God uw trotse hart door verdrukkingen leert een lagere plaats in te nemen, uw harde hart leert om nederiger te worden, uw kritische hart om liefdevoller te worden, uw vleeselijke hart om geestelijker te worden, en uw eigenzinnig hart om rustiger te worden, dan zijn uw verdrukkingen uit liefde. Wanneer God zowel uw nieren als uw verstand onderwijst, uw hart zowel als uw hoofd, dan zijn al deze lessen, al deze verdrukkingen uit liefde. Een zekere Pambo, een ongeletterde, domme man, zoals de geschiedenis hem noemt, was negentien jaar lang bezig die éne les te leren: "ik zal mijn wegen bewaren, dat ik niet zondige met mijn tong", en hij had hem nóg niet geleerd. O, het is te vrezen dat velen die al langer dan negentien jaar op de school van de verdrukkingen gaan, in al die tijd nog niet één les tot hun behoud geleerd hebben. Het is dan zeker dat hun verdrukking niet uit liefde is, maar in toorn. Waar God bemint, verdrukt Hij uit liefde, en waar

- God uit liefde verdrukt zal Hij, vroeger of later, zulke zielen die lessen leren die tot in alle eeuwigheid goed voor hen zijn.
4. Indien God uw lasten aanpast naar de sterkte van uw rug, en uw beproevingen aan uw kracht, volgens die gouden belofte uit 1 Kor. 10:13, dan geschieden uw verdrukkingen uit liefde. Wanneer Gods slagen en de kracht van een christen met elkander overeenkomen, dan is alles uit liefde, Jes. 27:8, Jer. 30:11, 46:28. Laat de last die God oplegt nóg zo zwaar zijn, als Hij ondersteunt met Zijn eeuwige armen is alles uit liefde, Gen. 49:24. Daar er in Egypte veel giftige dieren leefden, had men er ook veel soorten tegengif tegen hen. Wanneer God tegenwicht in de ziel legt tegen al de verdrukkingen die een christen overkomen, dan is alles uit liefde. Het doet er niet toe hoe zwaar de last is, als God maar een schouder geeft om ze te dragen, dan is alles uit liefde. Het doet er niet toe hoe bitter de beker is, als God maar moed geeft om hem leeg te drinken. Het doet er niet toe, hoe heet de oven is; als God kracht geeft om in het midden van haar te wandelen, is alles uit liefde.

 5. Indien u gewillig bent in de oven te liggen, totdat uw schuim verteerd is; indien u gewillig bent de pleister te dragen, ook al doet hij pijn, totdat de genezing bewerkt is; indien u gewillig bent om de medicijnen in te nemen opdat ze werken, ook al wordt U er misselijk van, totdat alle kwade stoffen uitgedreven zijn, dan is alles uit liefde, Job. 23:10, Micha 7:9. Kain en Saul en Farao begeerden allemaal dat de plaag, de verdrukking zou worden weggenomen. Ze roepen niet uit: onze zonden zijn groter dan we kunnen dragen, maar ze roepen uit: onze straf is groter dan we kunnen dragen. Ze roepen niet uit: *Heere, neem onze zonden weg! Heere, neem de plaag van uw hand weg.* O, maar wanneer een verdrukking uit liefde over een ziel komt, dan is de taal van die ziel: *Heere, neem de oorzaak weg, veel meer dan het gevolg; de zonde, liever dan de straf; mijn bederf, liever dan mijn kastijding. Heere, zou het goed voor me zijn als er huid groeit over de zweer, als de besmetting blijft zitten? Er is geen kwaad, Heere, als het kwaad van de zonde. En daarom, verlos mij veeleer van het kwaad van de zonde, dan van het kwaad van het lijden. Ik weet, Heere, dat verdrukking niet zo erg voor mij kan zijn, als de zonde ontierend en afschuwelijk is voor U. En daarom, Heere, laat mij een einde zien aan mijn zonde, al zou ik in deze wereld nooit een einde aan mijn moeiten zien. O, laat mij een einde zien aan mijn bederf, al zou ik nooit een einde zien aan mijn kastijdingen. Heere, ik heb liever genezing voor de kwaal van mijn hart, dan voor mijn hoofd. Ik word liever gezond gemaakt van binnen dan van buiten; ik heb liever een gezonde ziel dan een gezond lichaam; liever een reine binnenkant dan een schoonschijnende buitenkant.* Als dit de vaste gesteldheid en de neiging van uw geest is, dan zijn uw verdrukkingen zeker uit liefde. Er was eens iemand die zeer ernstige pijnen en kwellingen in zijn lichaam leed, die veroorzaakt werden door vele ziekten waar hij aan leed. Hij riep uit: als ik heel de wereld bezat, zou ik haar geven voor verlichting, en toch zou ik voor heel de wereld geen verlichting willen als er geen genezing intrad. Zeker was zijn verdrukking uit liefde. Het eerste verzoek, het grote verzoek, en het laatste verzoek van een ziel die uit liefde verdrukt wordt, is: *genezing, Heere, genezing, van dit boosaardige hart, en van dit zondige leven, en alles zal wél zijn.*

 6. Indien u in uw verdrukkingen een leven des geloofs leeft, dan zijn uw verdrukkingen uit liefde. Nu, wat is het door geloof te leven onder de verdrukkingen anders, dan te leven in de beoefening van het geloof op die dierbare beloften die aan een verdruchte toestand verbonden zijn? God heeft beloofd bij Zijn volk te zijn in hun verdrukkingen, Jes. 43:2,3. Hij heeft beloofd hen in hun verdrukkingen te

ondersteunen, Jes. 41:10. Hij heeft beloofd Zijn volk uit hun verdrukkingen te verlossen, Psalm 50:15. Hij heeft beloofd de zonden van Zijn volk uit te zuiveren door verdrukking, Jes. 1:25. Hij heeft beloofd Zijn volk door verdrukking in meerdere mate deelgenoot te maken van Zijn heiligheid, Hebr. 12:10. Hij heeft beloofd van de verdrukking een toegangspoort te maken voor een voller en zoeter genot van Hemzelf, Hos. 2:14. Hij heeft beloofd dat Hij Zijn volk in hun verdrukkingen nooit zal begeven of verlaten, Hebr. 13:5-6. Hij heeft beloofd dat al hun verdrukkingen zullen medewerken tot hun goed, Zach. 13:9, Rom. 8:28. Indien nu uw geloof wordt uitgedreven om zich als het ware te voeden met deze beloften, wanneer deze beloften als hemels manna zijn voor uw geloof, en uw ziel erbij leeft, er kracht en zoetheid uitzuigt in al de beproevingen die op u zijn, dan zijn uw verdrukkingen uit liefde. Een bij kan honing zuigen uit een bloem, maar een vlieg kan dit niet. Indien uw geloof troost en zoetheid kan trekken in uw verdrietigste leed uit de borsten van de dierbare beloften, en uit tegenspoed het tegenovergestelde daarvan kan vergaderen, honing uit de rotssteen, Deut. 32:13, dan zijn uw verdrukkingen uit liefde. De beloften zijn de volle borsten, en God verlustigt Zich erin dat het geloof daaraan zuigt. Ze zijn het voedsel en de ziel van het geloof; ze zijn een altijddurende bron die nooit opdroogt. Ze zijn een onuitputtelijke schatkist die nooit kan worden uitgeput. Ze zijn als de tuin van het paradijs, vol van uitgezochte bloemen die nooit verwelken, maar altijd vers, zoet, groen en bloeiend zijn. En wanneer ze op de dag van uw verdrukking zo voor uw ziel zijn, dan zijn uw verdrukkingen uit liefde. Sertorius beloofde wel, maar hij kwam zijn beloften alleen maar na met mooie woorden, maar zo doet God niet. Mensen komen dikwijls op hun woorden terug, maar God doet dat nooit. Al Zijn beloften in Christus zijn in Hem ja en in Hem amen, 1 Kor. 1:20. Heeft Hij het gesproken en zal het niet geschieden? Indien in al uw moeiten uw hart wordt uitgedreven om geloof op de beloften te oefenen, dan zijn uw moeiten uit liefde. Tot zover het antwoord op de eerste tegenwerping.

2^E TEGENWERPING

Misschien denkt u wel: *O, maar de Heere heeft mij bezocht in de dingen die mij het naast aan het hart lagen, die mij het dierbaarst waren, in mijn vertroosting en blijdschap, en hoe kan ik me dan stilhouden? God heeft een man, een vrouw, een kind, een enig kind, een boezemvriend weggenomen, hoe kan ik dan stil zijn?*

Hier antwoord ik op:

1. Wanneer God u niet bezocht in die weldaad, die u het meest aan het hart lag en u het dierbaarst was, dan zou het geen werkelijke verdrukking zijn. Wat niet een of andere boezemweldaad treft, is de naam van verdrukking niet waard. Die moeite is geen moeite, die niet iets aantast wat ons het liefste is. De storm die alleen de bladeren van de bomen waait, maar het fruit niet beschadigt, is geen echte storm. De stoot die alleen de kleren raakt, maar niet de huid, is geen echte stoot. De slag die alleen de hoed treft, maar het hoofd niet raakt, is geen slag. En zo is ook een verdrukking die alleen iets treft waar we minder op gesteld zijn, maar die nooit een Jozef of een Benjamin raakt, geen echte verdrukking.
2. De beste weldaad is niet te goed voor de beste God. Het beste van het beste is nog niet goed genoeg voor Hem die de Goedheid zelf is. Het beste kind, de beste echtgenoot, de beste vriend, het beste juweel uit heel uw kroon moet bereidwillig worden afgestaan aan uw beste God. Er is geen weldaad, geen verheuging, geen

blijdschap die God waardig is, dan de beste. De melk van de weldaden is voor anderen, maar de room van de weldaden komt God toe. De allerbeste, de mooiste, de zoetste bloemen zijn het meest geschikt voor Gods boezem. Wanneer Hij de mooiste bloem uit de tuin wegneemt en haar overplant in betere grond, hebt u dan enige reden om opstandig te zijn? Wilt u dan niet stil zijn? Mal. 1:13-14.

3. Uw beste en dierbaarste weldaden waren eerst het eigendom van de Heere, vóór ze de uwe waren, en altijd méér het eigendom van de Heere dan dat ze de uwe waren. Wanneer God een weldaad schenkt, doet Hij geen afstand van Zijn recht op die weldaad, 1 Kron. 29:14. Het genot van een weldaad is voor u, maar het soevereine recht om over uw weldaden te beschikken is van de Heere. "Wat ge ook zijt, dankt u aan Hem die u schiep; en wat ge ook hebt, dankt u aan Hem die u verlost", (Bernardus). U zegt dat het slechts rechtvaardig en redelijk is dat mensen met het hunne doen zoals het hun goeddunkt; en zou het niet rechtvaardig en redelijk zijn dat God, Die de Heere is boven allen en alles, met het Zijne doet zoals het Hem behaagt? Geloofst u dat de grote God in de hemel kan doen wat Hem behaagt? En op zee kan doen wat Hem behaagt? En in de naties en de koninkrijken van de wereld kan doen wat Hem behaagt? En in uw hart kan doen wat Hem behaagt? En gelooft u niet dat God in uw huis kan doen wat Hem behaagt, en met de weldaden die u ontvangen hebt kan doen zoals het Hem behaagt? Job. 9:12. Wie durft God te bedillen? Wie durft God te ondervragen, Die niet te ondervragen is, die allerhoogste Heere Die niet na te rekenen is, en Die met het Zijne kan doen al wat Hem behaagt? Dan. 4:35. Jes. 45:9. In de rekenkunde is er altijd enige vergelijking mogelijk, of we nu 1 tegenover 10 zetten, 10 tegen 100, 100 tegen 1000, 1000 tegen 10.000; hoewel het verschil heel groot is. Maar wanneer iemand een oneindig groot getal kon nemen, dan zou er geen vergelijking of verhouding meer mogelijk zijn, omdat het éne getal eindigen het andere oneindig groot is. Stel zo al de vorsten en machten van de aarde tegenover God, en ze zullen nooit in staat zijn Hem te weerstaan. Het werd eens van Pompejus gezegd dat hij door éénmaal met zijn voet te stampen heel Italië onder de wapenen kon brengen. Maar laat de grote God eens met Zijn voet stampen, en Hij kan de hele wereld te wapen roepen om Hem te erkennen, voor Hem te strijden, of iedere belediging Hem aangedaan te wreken. En daarom, wie zou tot Hem zeggen: wat doet Gij? Water is sterker dan aarde, en vuur is sterker dan water, engelen zijn sterker dan mensen, en God is sterker dan zij allen. En daarom, wie zal tegen God zeggen: wat doet Gij, wanneer Hij uw liefste en dierbaarste weldaden van u wegneemt?
4. Het kan ook zijn dat u geen goed gebruik gemaakt hebt van de dingen die u het liefste en het dierbaarste waren, terwijl u ze had. U bent opgegaan in die weldaden, maar u hebt uw hart er niet op gezet om er een goed gebruik van te maken. Er zijn er velen die geheel opgaan in hun weldaden, maar die er niet over denken er een goed gebruik van te maken. Zijn uw liefste en dierbaarste weldaden voor u een ster geweest om u tot Christus te leiden? Zijn ze voor u geweest als een wolkkolom bij dag en een licht bij nacht om u naar het hemelse Kanaän te leiden? Zijn ze voor uw ziel geweest als een Jakobs ladder? Bent u erdoor opgewekt om uzelf aan de Heere als een levende offerande over te geven? Rom. 12:1. Hebt u uw liefste en dierbaarste weldaden benut, om er uw liefde tot God aan te ontsteken; tot versterking van uw vertrouwen op God; tot opwekking van uw gemeenschap met God; en tot de verbintenis van uw hart tot een meer nauwgezette en voorzichtige wandel voor Gods aangezicht? Wanneer u ze zó niet hebt benut, dan hebt u meer reden stil te zijn dan te murmureren, te zwijgen dan ongeduldig te zijn, te twisten met uzelf dan te twisten met uw God. Kinderen en dwazen zijn overal blij mee, maar ze doen er niets mee.

Zulke kinderen en dwazen zijn de meeste mensen. Ze zetten heel erg hun hart op alles wat ze ontvangen, maar ze maken geen goed gebruik van hun weldaden. De kandelaar van de weldaden wordt niet neergezet om er bij te spelen, maar om erbij te werken. Plinius spreekt over een zekere Cressinus, die van een klein stukje grond een veel beter gebruik maakte dan zijn burens van veel meer land. Men beschuldigde hem daarop van toverij. Maar om zich te verdedigen bracht hij zijn knechten en hun gereedschap in de rechtszaal en zei: "Dit zijn mijn toverkunsten, o gij Romeinen! Deze knechten en dit gereedschap zijn al de toverkunsten waar ik van weet". Toen het volk deze verdediging hoorde, spraken ze hem eenstemmig vrij en ze verklaarden hem onschuldig. En zo werd zijn kleine stukje grond voor hem veilig gesteld. Er is geen andere manier om uw weldaden veilig te stellen, dan er een goed gebruik van te maken. Er is niets, dat God zo opwekt om u uw weldaden te ontnemen, dan het nalaten er een goed gebruik van te maken. Matth. 25:28-31. Door een of andere slag zal God de weldaad wegnemen die niet gebruikt wordt. Wanneer uw luiheid God ertoe brengt het doodvonnis uit te spreken over hetgeen u het liefst is, wijt het aan uzelf en zwijg stil.

5. Wanneer God u in dit geval tot een voorbeeld voor anderen gesteld heeft, moet u zwijgen. Hoeveel te meer behoort u dan stil te zijn wanneer God anderen aan u tot voorbeelden heeft gesteld. Heeft God Aäron niet bezocht in zijn dierbaarste en liefste vreugde, Lev. 10:1-2, en zweeg hij niet? Heeft God David niet geslagen in zijn Absalom, en Abraham in zijn Sara, en Job in zijn zonen, dochters, bezit en lichaam, en Jona in zijn wonderboom? Heeft Hij u liever dan dezen? Nee. Bent u rijker in geestelijke ervaringen dan dezen? Nee. Hebt u hogere genietingen ervaren dan dezen? Nee. Bent u in uw geslacht dienstbaarder geweest dan dezen? Bent u voorbeeldiger geweest in uw leven en wandel dan dezen? Nee. Waarom zou u dan murmureren en u ergeren over datgene wat het gemeenschappelijke lot is geweest van de liefste heiligen? Hoewel God u heeft geslagen in deze of die dierbare zaak waarin u zich verheugde, is het voor u wijsheid stil te zijn, want die God Die één zaak heeft weggenomen, had ook alles kunnen wegnemen. De gerechtigheid schrijft een doodvonnis voor al Jobs weldaden, zijn kinderen en bezit tegelijk, en toch zwijgt hij, Job 1. En zou u niet zwijgen, hoewel God de schoonste bloem uit uw hele tuin heeft afgeplukt? Anytus, een jonge Athener, kwam pretmakend in het huis van Alcibiades. En toen hij daar met enkele vreemdelingen aan de maaltijd zat, stond hij plotseling op, en nam de helft van de tafel weg. Toen daarop de gasten op hem aanstormden en hem beetpakten, zei hij hen rustig te blijven. Hij zei dat hij hen nog vriendelijk behandeld had, omdat hij de helft had overgelaten, terwijl hij alles had kunnen wegnemen. Wanneer dan onze harten ontroerd en opstandig worden wanneer God ons in onze liefste en dierbaarste panden bezoekt, o legt uw harten dan het gebod op om te zwijgen! Laat ons onze harten gelasten rustig te zijn! Want die God Die één kind heeft weggenomen, zou alle kinderen hebben kunnen wegnemen. En Hij, Die een deel van het bezit heeft weggenomen, zou uw gehele bezit hebben kunnen wegnemen. Daarom: houd u stil! Laat murmureren wie maar wil, maar wees sprakeloos.
6. Het kan zijn dat u veel gezondigd hebt in verband met wat u het liefste en het dierbaarste was. Het kan zijn dat u dat overmatig hebt liefgehad, er teveel waarde aan gehecht, en u er teveel in verheugd hebt. Het kan zijn dat deze dingen teveel uw hart hebben bezeten, terwijl ze alleen uw hand hadden mogen hebben. Het kan zijn dat zorg, vrees, vertrouwen en vreugde aan hen besteed zijn, die besteed hadden moeten worden aan edeler zaken. Uw hart, o christenen, is Christus" kweekplaats van specerijen. En het kan zijn dat u uw weldaden hebt vertroeteld voor uzelf,

terwijl er voor Christus alleen maarplaats was in een bijgebouw, Luk. 2:7. U hebt wél plaats gehad voor de weldaden, maar niet voor Hem. Zij hadden het beste ontvangen, terwijl het minste goed genoeg gerekend was voor Christus. Van Ruben wordt gezegd dat hij het bed van zijn vader beklommen heeft, Gen. 49:4. O, hoe dikwijls schuift een schepsel vertroosting of een ander schepsel tussen Christus en uw zielen! Hoe dikwijls hebben uw genoegens als het ware het bed van Christus beklommen! Van de Babyloniërs wordt gezegd dat ze kwamen tot het bed van Ohola en Oholiba, Ez. 23:17. Moet het niet dikwijls van uw liefste en dierbaarste weldaden gezegd worden dat ze in het bed van Christus, uw harten, gekomen zijn? Uw harten zijn toch het bed waarin Christus Zich verlustigt om erin te rusten, Hoogl. 3:7. Wanneer nu een echtgenoot, een kind, een vriend die plaats in uw ziel inneemt die bijzonder aan God toekomt, zal God dat bitter maken, wegnemen, of doden. Wanneer de liefde van een vrouw meer uitgaat naar een knecht dan naar haar man, zal die man hem buiten de deur zetten, al was hij ook als knecht zijn gewicht in goud waard. De zoetste vertroosting in dit leven zijn maar als schatten van sneeuw. Pak maar eens een hand vol sneeuw, maak het fijn tussen uw handen, en het smelt gelijk weg. Maar als u het op de grond laat liggen, zal het nog een poosje blijven. En zo is het met de genoegens van deze wereld. Wanneer u ze in handen neemt en ze te dicht bij uw hart legt, zullen ze spoedig versmelten en verdwijnen. Maar als u ze niet te vast in handen neemt, en ze niet te dicht bij uw hart legt, zullen ze langer bij u blijven. Er zijn mensen die hun weldaden tot in hun graf toe liefhebben, die hun weldaden uit liefde dooddrukken, die hen kussen totdat ze hen doden. Menigeen heeft zijn weldaden gedood, door er teveel waarde aan te hechten. Menigeen heeft het schip van zijn weldaden laten zinken, door er teveel in te laden. Weldaden die men al te zeer liefheeft duren zelden lang, Ez. 24:21. De weg naar het verliezen van uw weldaden is erin op te gaan; de manier om ze teniet te maken is uw verstand en hart erop te zetten. U mag wel in de allereerste plaats bitterheid schrijven op die weldaad, die uw hart aan God ontstolen heeft. Nu, wanneer God u precies die weldaad ontnomen heeft waarmee u geestelijk echtbreuk en afgoderij hebt bedreven, hebt u dan oorzaak om te murmureren? Moet u niet veel meer u stilhouden, en zwijgen voor de Heere? Christenen, uw harten zijn de koninklijke troon van Christus, en op Zijn troon wil Christus de eerste zijn. Zoals Faraó tegen Jozef zei: "Alleen door dezen troon zal ik groter zijn dan gij." Gen. 41:40. Hij verdraagt daar geen mededinger. Wanneer u probeert het schepsel op de troon te zetten, al is het u nog zo lief en dierbaar, dan zal God het ontronen, Hij zal het vernietigen. Die verlangt naar Zijn koninklijke troon zal spoedig door Hem in het stof worden neergelegd.

7. U hebt geen reden om te murmureren over het verlies van zulke geliefde en dierbare genietingen, wanneer u overweegt hoeveel betere en geestelijke weldaden u nog genieten mag. Al is Jozef er niet meer en Benjamin ook niet, Gen. 42:36, Jezus is er toch nog! Hij is gisteren en heden Dezelfde, en tot in eeuwigheid, Hebr. 13:8. Uw vereniging en gemeenschap met Christus duurt nog voort. Het onvergankelijke zaad blijft nog in u, 1 Joh. 3:9. De Zon der gerechtigheid beschijnt u nog; u staat nog bij God in de gunst; en u bent nog onder de zalving van de Geest en onder de invloeden van de hemel. En waarom zou u dan mopperen, en u niet liever stilhouden? Ik heb gelezen over ene Didymus, een godvrezende prediker, die blind was. En een zekere Alexander, óók een godvrezend man, vroeg hem eens of hij niet erg verdrietig en bedrukt was over het ontbreken van het gezicht van zijn ogen. O ja, zei Didymus, het is een groot verdriet en moeite voor mij. Toen bestrafte Alexander hem, en zei: "God heeft u de uitnemendheid van een engel, van een apostel gegeven, en bent u zo

bedroefd om datgene wat ratten en muizen en wilde dieren hebben?" En daarom zeg ik u, o christenen, heeft God u gezegend met alle geestelijke zegening in de hemel? Ef. 1:3-4. Heeft de Heere Zichzelf aan u gegeven als uw Deel? Heeft Hij Zijn Zoon aan u gegeven voor uw verlossing, en Zijn Geest voor uw onderwijs? En wilt u murmureren? Heeft Hij Zijn genade gegeven om er u mee te versieren, Zijn beloften om u te vertroosten, Zijn instellingen om u te versterken, en de hoop op de hemel om u te bemoedigen; en wilt u murmureren? Paulinus van Nola bad, toen men hem zijn stad afnam, als volgt: *"Heere, laat me niet al te bedroefd zijn om het verlies van mijn goud, zilver en eer, want U bent alles, en veel meer dan dit alles voor mij."* Wanneer de zoetste vreugden u ontbreken, zal Christus alles in allen voor u zijn. "Mijn echtgenoot is mijn juweel", zei de vrouw van Phocion. "Mijn twee zonen zijn mijn sieraden", zei de moeder van de Gracchi. "Mijn vrienden zijn mijn rijkdommen", zei Constantius. En zo kan een christen temidden van zijn grootste verliezen zeggen: mijn mooiste juweel, mijn hoogste rijkdom, mijn beste sieraden, en mijn zoetste vreugde is Christus. Zie, wat alle dingen die genoemd zijn betekenen voor een vleeselijk hart, een werelds hart; dat alles en méér is Christus voor mij.

8. Wanneer God, door u te bezoeken in uw liefste en dierbaarste vreugden in u een grondiger strijden tegen en doden van uw lievelingszonden bewerkt, hebt u geen reden om te murmureren. God geneest David van overspel door zijn geliefd kind te doden. Er is een Delila, een lieveling, één of andere boezemzonde, waar het beroep, de stand, het karakter of verzoeking van een christen hem toe kunnen leiden om daar bovenal mee te spelen. Meer dan een andere zonde omhelst hij juist die zonde, en hij drukt ze aan zijn hart. Psalm 18:24, Hebr. 12:1. Zoals er in een akker die niet bebouwd wordt onder de vele soorten onkruid doorgaans één soort onkruid is dat de boventoon voert en meer voorkomt dan andere soorten. En zoals het is in het menselijk lichaam, waarin min of meer een mengsel voorkomt van de vier elementen, waarvan er niet een helemaal ontbreekt. En toch is er één die overheerst en die de aanleg van de mens bepaalt. Met het oog daarop noemt men sommige mensen optimistisch, anderen onverstoort, driftig of zwaarmoedig van aard. En zo is het ook met de zielen van de mensen. Hoewel er een algemene vermenging en verzameling in liggen van alle kwade en bedorven eigenschappen, is er doorgaans toch één die de voornaamste is; die, evenals de vorst der duivelen, de krachtigste en de meest vooraanstaande is; die zich duidelijker betoont als de voornaamste dan de andere. En zoals er in het lichaam van elk mens een zaad en beginsel van de dood ligt, is er toch bij sommigen meer aanleg voor de éne ziekte dan voor de andere, waardoor de dood verhaast kan worden. Daarom, hoewel de wortel van de zonde en bitterheid zich door alles verspreid heeft, heeft toch elk mens meer geneigdheid tot de ene zonde dan tot de andere. En dit kunnen we iemands voornaamste zonde noemen, zijn boezemzonde, zijn lievelingszonde. Nu, het is een van de moeilijkste werken deze boezemzonde te onderwerpen en klein te krijgen. O, wat een gebeden, wat een tranen, wat een zuchten, wat een steunen, wat een verdriet kost het een christen eer hij zijn lievelingszonde eronder heeft! Let er eens op als men een dood konijn de huid afstroopt. Het gaat allemaal heel gemakkelijk, tot we bij de kop komen: wat moet er dan getrokken en gerukt worden eer er beweging in komt! Zo is het ook met het doden, het kruisigen van een zonde. Iemand kan gemakkelijk bepaalde zonden te boven komen en doden. Maar wanneer het tot de hoofdzonde, de voornaamste zonde, de boezemzonde komt, o, wat moet er dan geduwd en getrokken worden! Wat een inspanning en worsteling is er voor nodig om van die éne zonde af te komen, om die zonde eronder te krijgen! Wanneer nu de Heere, door u te slaan in één of andere geliefde en dierbare oorzaak van uw vreugde, uw hart

bewerkt om te strijden tegen uw hoofdzonde en zó de verdrukking heiligt om ze te doen uitlopen in de doding van uw boezembederf; wat hebt u dan een uitnemende reden om Hem te zegenen, eerder dan om neer te zitten en tegen Hem te murmureren! En ongetwijfeld zal God, wanneer u door Hem bemind wordt, door u te slaan in uw liefste weldaad u ertoe brengen uw lievelingszonde te bestrijden. En daarom, houd u stil, ook wanneer God uw oogappel aanraakt.

9. Overweeg dat de Heere vele manieren heeft om het verlies van een weldaad die u lief en dierbaar was, goed te maken. Hij kan het verlies goedmaken door iets anders, wat beter voor u is. En zeker zal Hij het verlies goedmaken, óf door iets van dezelfde aard terug te geven, óf iets van gelijke waarde, Matth. 19:27-30. Hij nam David een Absalom af, en Hij gaf hem een Salomo. Hij ontnam hem een Michal, en Hij gaf hem een wijze Abigail. Hij nam Job zeven zonen en drie dochters af, en naderhand gaf Hij hem weer zeven zonen en drie dochters. Hij ontnam Job een groot bezit, en ten laatste verdubbelde Hij het voor hem. Hij nam van de discipelen de lichamelijke tegenwoordigheid van Christus weg, maar Hij gaf hen veel overvloediger Zijn geestelijke tegenwoordigheid terug, wat een veel grotere en zoetere weldaad was. Wanneer Mozes wordt weggenomen, wordt Jozua in zijn plaats gesteld. Wanneer David tot zijn vaderen verzameld wordt, zal Salomo na hem op zijn troon zitten. Wanneer Johannes de Doper in de gevangenis wordt geworpen, begint Iemand die meerder is dan Johannes, Christus Zelf, te preken, opdat de preekstoel niet leeg zal staan. Hij die op God vertrouwt wanneer de vertroosting die in het Schepsel ligt verloren wordt, zal bevinden dat alles wordt goedgeemaakt in de God der vertroosting. Hij zal kunnen zeggen: hoewel mijn kind er niet meer is, mijn vriend er niet meer is, mijn man of mijn vrouw er niet meer is, toch leeft mijn God nog, en gezegend zij mijn Rots, Psalm 89:27. Hoewel déze weldaad er niet meer is, en die weldaad ook niet meer, toch gaan de verbondsweldaden, de gewisse weldadigheden van David door, 2 Sam. 23:5. Die verzorgen me geheel en al, die zullen tot aan het graf en tot aan de heerlijkheid bij mij zijn. Ik heb gelezen over een godvrezend man die dicht bij een wijsheer woonde. En dikwijls spoorde hij die wijsheer aan een christen te worden. Maar", zei de wijsheer, "ik moet voor Christus alles verliezen". Waarop de goede man antwoordde: "Wanneer u alles verliest om Christus" wil, zal Hij het zeker honderdvoudig terugbetalen. "Goed dan", zei de wijsheer, "wilt u voor Christus borg staan, dat als Hij me niet terugbetaalt, dat u dat dan doet?" "Ja, dat wil ik", zei de goede man. Zo werd de wijsheer een christen en de goede man stelde zich borg voor de uitvoering van de verbintenis. Korte tijd daarna werd de wijsheer ziek en hij ging sterven. Toen hij op zijn sterfbed lag hield hij de borgstelling in zijn hand en hij liet de man die borg stond halen. Hij gaf hem de verklaring, en zei: "Christus heeft alles al betaald, u hoeft niets meer te betalen, neem uw verklaring en vernietig hem". Christus zal niet toestaan dat één van Zijn kinderen aan Hem tekort komt. Hij bezit alles, en Hij zal alles aan hen vermaken. Aan het eind zal Christus de afrekening betalen. Niemand zal ooit reden hebben om te zeggen dat hij aan Christus tekort gekomen is. En daarom hebt u veel reden om stil te zijn. U hebt Neen reden om te murmureren hoewel God de mooiste en de zoetst geurende bloem uit uw boezem heeft weggenomen.
10. Hoe kunt u weten of wat u de liefste en dierbaarste weldaad noemt, misschien niet uw grootste kruis, uw grootste ramp en ellende geworden zou zijn als ze langer bij u gebleven was? Onze weldaden kunnen, net als de beste wijnen, in azijn veranderen. Onze schoonste verwachtingen worden dikwijls verijdeld. En juist die weldaad waarvan we soms hebben gezegd dat het een staf zou zijn om ons te ondersteunen, is gebleken een zwaard te zijn dat ons doorsteekt. Hoe dikwijls zijn onze weldaden die

het meest bleiden in onze handen verdord, en onze dierbaarste oorzaken van vreugde veranderd in gal en bitterheid! Wanneer God het leven van Davids kind voor hem verlengd had, zou het maar een levend gedenkteken zijn geweest van zijn zonde en schande. En allen die het kind kenden zouden ernaar gewezen hebben: daar gaat Davids bastaard! En zo zou Davids wond zijn blijven bloeden. 2 Sam. 12:16. Vele ouders die met tranen gebeden hebben om het leven van hun kinderen, hebben het later moeten beleven dat ze zulke wegen zijn ingegaan en aan zo'n verschrikkelijk eind gekomen zijn, dat hun grijze hoofden met verdriet naar het graf gegaan zijn. Voor vele ouders zou het een tienduizendmaal grotere weldaad geweest zijn om hun kinderen direct na de geboorte te moeten begraven, dan ze tot zulke ongelukkige einden te zien komen, zoals dat dikwijls gebeurt. Wel, christen, het kan zijn dat de Heere een zoon waar u veel van verwachtte van u heeft weggenomen, of zo'n lieve dochter, en dat u zegt: hoe kan ik me stilhouden? Maar luister, christen, luister, kunt u me zeggen hoelang u in barensood over hen had moeten zijn voor ze wedergeboren waren? Zou niet elke zonde die ze bedreven hadden tegen uw genadige God een nieuwe pijnlijke steek in uw ziel geweest zijn? Zou niet iedere verzoeking waarvoor ze bezweken als een dolk in uw hart geweest zijn? Zou niet iedere verdrukking die hen overkwam voor u geweest zijn als een mes aan uw keel? Wat zijn de pijnen, krampen en weeën van de kindergeboorte vergeleken met de pijnen, krampen en weeën die over u hadden kunnen komen door de zonden en het lijden van uw kinderen? Wel, christenen, weest stil, want u weet niet wat deze liefste en dierbaarste weldaden als ze bij u gebleven waren, geworden zouden zijn. Doornen in uw oog, een prikkel in uw zijde, een speer in uw hart!

11. U kunt niet zeggen hoe slecht uw hart gebleken zou zijn door het genot van die geliefde weldaden die u verloren hebt. Israël was zeer zondig toen het in de woestijn was, maar toen ze Kanaän in bezit kregen, het begeerde land, waren ze veel slechter. Iemands karakter heeft de neiging in uiterlijke voorspoed achteruit te gaan. In de winter trekken de mensen hun kleren dicht om zich heen, maar in de zomer laten zij ze maar los hangen. In de winter van de tegenspoed richten veel christenen hun hart nauwkeurig op God, op Christus, op het Evangelie, op godzaligheid, op de sacramenten, op hun plichten. Maar diezelfde mensen staan daar in de zomer heel los tegenover. Ik heb gelezen dat, wanneer de bast van een dennenboom er afgetrokken wordt, de boom oud wordt. Maar als de bast aan de boom blijft, verrot de boom erdoor. O, hoe slecht, hoe verrot, hoe laag zouden velen geworden zijn als God niet hun bast van gezondheid, rijkdom en vriendschap had afgetrokken! Naaste en dierbare betrekkingen kleven zo vast aan ons als de bast van een boom aan de boom, en als God deze bast niet zou aftrekken, hoe gemakkelijk zouden we zelf verrotten en bederven. Daarom neemt God graag onze bast weg. Hij schilt ons af, Hij neemt ons al ons liefste vermaak en onze zoetste vreugde geheel en al af. En dat met het doel dat onze zielen, als de dennenboom, des te beter mogen groeien en bloeien. Wie kan dit ernstig overwegen, en niet stil zijn, zelfs wanneer God hem een juweel afneemt? Overlaad een mens met al de zoetste vreugde en de allerbegeerlijkste genietingen van deze wereld: ze zullen hem niet tot een christen maken. Overlaad er een christen mee, en ze zullen hem niet tot een beter christen maken. Heel wat christenen zijn slechter geworden van de goede dingen van deze wereld. Maar waar is de christen die door deze dingen beter geworden is? Daarom, zwijg, wanneer God ze u afneemt.
12. Laat geestelijke verliezen uw hart meer aandoen, en dan zal uw ziel minder aangedaan zijn door de tijdelijke verliezen waar u nu over treurt. Hebt u niets verloren van de tegenwoordigheid van God die u eens in uw ziel had? Bent u niets

kwijtgeraakt van die waarschuwingen, dat wegsmelten, die verlevendigungen en bemoedigingen die u ooit ondervond? Bent u niets kwijtgeraakt van uw gemeenschap met God, of van de vreugde door de Geest, of van de vrede in het geweten waarin u zich eens verheugde? Bent u niets kwijtgeraakt van de grond die u veroverd had op de zonde, Satan, en de wereld? Bent u niets kwijtgeraakt van die heilige kracht en die hemelse warmte die u eens in uw hart gevoelde? Als u dat allemaal niet bent kwijtgeraakt, wat een wonder zou zijn, waarom klaagt u dan over dit of dat tijdelijk verlies? Wat is dit anders dan te klagen over het verlies van uw portemonnee, terwijl uw goud veilig is? En indien u geestelijke zaken verloren hebt, waarom klaagt u er niet veel meer over dat u uw God bent kwijtgeraakt, dan over het verlies van uw goud? Dat u uw Christus verloren hebt, meer dan over het verlies van uw man en over het verlies van uw kind? Dat u geestelijke verliezen geleden hebt, meer dan over het verlies van tijdelijke zaken? Treurt u over het lichaam dat door de ziel verlaten is? Treur liever over de ziel, die door God verlaten is, zoals Samuël deed over Saul, 1 Sam. 15:35. Ik heb gelezen over Honorius, een Romeinse keizer die zeer onnozel en kinderachtig was. Toen iemand hem vertelde dat Rome verloren was, was hij bijzonder bedroefd, en hij riep uit: "Helaas, helaas!" Want hij veronderstelde dat het over zijn kip ging, die Rome heette, en waar hij erg op gesteld was. Maar toen hem gezegd werd dat het over zijn keizerlijke hoofdstad Rome ging, die door Alarik was belegerd en ingenomen; dat de burgers vermoord waren en dat de stad een prooi was van de ruwe, woedende soldaten, leefde hij weer op omdat zijn verlies niet zo groot was als hij zich voorgesteld had. Nu, wat is het verlies van een man, een vrouw, een kind, een vriend, in vergelijking met het verlies van God, Christus, de Geest, of de kleinste mate van genade of gemeenschap met God? Wat betekenen al zulke verliezen, anders dan het verlies van een kip vergeleken bij het verlies van Rome? En toch zijn vele christenen zo onnozel en kinderachtig dat ze meer aangedaan zijn en verdriet hebben over het verlies van een of ander tijdelijk genoeg, dan over het verlies van hun geestelijke verworvenheden. O christenen, weest toch meer aangedaan over geestelijke verliezen, en u zult rustiger en stiller zijn onder tijdelijke verliezen. Laat het verlies van Rome u meer bedroeven, dan zal het verlies van uw kip u helemaal geen verdriet doen. Laat dit volstaan als antwoord op de tweede tegenwerping.

3^E TEGENWERPING

O, maar mijn verdrukkingen, mijn moeiten duren al zo lang, en hoe kan ik me dan stilhouden? Waren ze gisteren pas begonnen, ik zou rustig zijn. Maar ze duren al zo lang, en hoe kan ik dan stil zijn?

Hier antwoord ik op:

1. U kunt uw verdrukking niet terugrekenen tot de eerste dag van uw verontreiniging. U bent verontreinigd van de baarmoeder af, maar u bent niet verdrukt van de baarmoeder af, Psalm 51:5. Vele zijn de dagen, de jaren geweest, sinds u in zonde geboren werd. Weinig zijn de dagen, de jaren geweest dat u moeite hebt ondervonden. Het is niet gemakkelijk voor u om de dagen waarop u zondigde te tellen; maar het is gemakkelijk voor u de dagen van het lijden te tellen. De dagen van uw weldaden kunt u niet tellen, maar u kunt de dagen van uw rampspoed

- gemakkelijk tellen. Uw gezonde dagen kunt u niet tellen, maar het getal van uw zieke dagen kunt u gemakkelijk zeggen.
2. Uw verdrukkingen duren niet zo lang als die van andere heiligen. Vergelijk uw winternachten eens met de winternachten van andere heiligen, uw stormen en moeiten met de stormen en moeiten van andere heiligen. Uw ellenden met de ellenden van andere heiligen. Uw verdrukkingen zijn maar voor een ogenblik, ze zijn maar als de dag van gisteren vergeleken met de verdrukkingen van andere heiligen. Hun hele leven bestond uit verdriet en lijden, zoals ook Christus' leven. Het leven van veel mensen is niets anders geweest dan een langgerekt sterven, Job. 21:25. Er zijn er, die onder al hun dagen nooit een goede dag hebben, die nooit een dag van rust hebben temidden van al de dagen van hun verdriet, nooit een gezonde dag temidden van al hun zieke dagen, nooit een blijde dag onder al hun droeve dagen, nooit een dag van sterkte onder al hun slagen van zwakheid, nooit een dag van eer onder al hun dagen van versmaadheid. Hun hele leven is één lange winternacht, elke dag drinken ze gal en bitterheid. Ze liggen zuchtend neer, ze staan kreunend op, ze brengen hun dagen door met klagen: Geen verdriet is er als ons verdriet, geen lijden als ons lijden! Er zijn er die altijd tranen in hun ogen hebben, verdriet in hun hart, de roede op hun rug, en kruisen in hun handen. Maar zo is het met u niet: wees daarom stil!
 3. Hoe langer Uw verdrukking duurt, des te zoeter zal ten laatste de hemel voor u zijn. Hoe langer de Israëlieten in de woestijn waren, des te zoeter was Kanaän tenslotte voor hen. Hoe langer de storm duurt, hoe zoeter de windstilte. Hoe langer de winternachten, des te zoeter de zomerdagen. Langdurige verdrukkingen doen de heerlijkheid van de hemel des te beter uitkomen. De haven is alleraangenaamst en begeerlijk voor hen die lang op zee geslingerd zijn. Zo zal de hemel zijn voor hen die lang op een zee van moeite geweest zijn. De nieuwe wijn in het koninkrijk zal het zoetst zijn voor hen die lang gal en azijn hebben moeten drinken, Luk. 22:18. De kroon der heerlijkheid zal het verrukkelijkst zijn voor hen die lang hebben moeten strijden met de wereld, het vlees, en de duivel. Hoe langer onze reis duurt, des te zoeter zal het einde zijn; en hoe langer de doortocht, des te aangener de hemel. Hoe hoger de berg is, hoe blijder we zullen zijn wanneer de top bereikt is. Hoe langer de erfgenaam moet wachten op zijn erfenis, des te meer zal hij zich verblijden wanneer ze in zijn bezit komt.
 4. De verdrukkingen duren niet lang, maar kort, vergeleken met de eeuwige heerlijkheid die voor de heiligen bereid is, 2 Kor. 4:16-18. Als u zich tot deze woorden keert zult u, in plaats van verdrukking, heerlijkheid vinden; voor lichte verdrukkingen, een gewicht aan heerlijkheid; en voor korte, voorbijgaande verdrukkingen, eeuwige heerlijkheid. Er zal spoedig een einde komen aan uw verdriet, maar er zal nooit een einde komen aan uw geluk. Er zal spoedig een einde komen aan uw rampspoeden ellende, maar er zal nooit een einde komen aan uw geluk en heerlijkheid. De koninkrijken van deze wereld zijn niet blijvend, veel minder zijn ze eeuwigdurend. Ze hebben allemaal hun jaren waarin ze op hun hoogtepunt komen. Maar het koninkrijk der hemelen is een eeuwigdurend koninkrijk, dat geen einde heeft. Onder de Romeinse overwinnaars waren er zeven soorten kronen in gebruik, als ze in triomf Rome binnentrokken; maar ze verdwenen en vergingen allemaal. Maar de kroon der heerlijkheid die God ten laatste Zelf op het hoofd van Zijn heiligen zal zetten, zal er net zo lang zijn als God Zelf er is. Wie kan zien op de eeuwige woningen die boven zijn, en op de liefelikheden die eeuwig in Gods rechterhand zijn, en dan nog zeggen dat zijn verdrukking lang duurt? Wel,

- christen, al duurt uw verdrukking nog zo lang, één uur aan de boezem van Christus zal u de lengte en de diepte van al uw verdrukkingen doen vergeten.
5. Hoe langer u verdukt bent, hoe meer u verrijkt bent in geestelijke ondervindingen, 2 Kor. 1:5. Hoe lager de eb, hoe hoger de vloed. Hoe meer pijn, hoe meer winst. Hoe meer verdukt, hoe meer vertroost. Hoe lager neergeworpen, hoe hoger we opgericht zullen worden. Van alle christenen is niemand zo rijk in geestelijke ondervindingen, als juist die, die lang op de school van de verdrukking zijn geweest. O, wat kunnen zulke mensen gezegende zaken vertellen van Gods macht die hen ondersteunde, van Gods wijsheid die hen leidde, van Gods gunst die hen vertroostte, van Gods tegenwoordigheid die hen bijstond. O, wat een liefdestekenen, wat een liefdesbrieven, wat een armringen, wat een juwelen kunnen ze laten zien nadat ze in de oven der verdrukking zijn geweest. O, wat zijn door langdurige verdrukkingen zonden ontdekt en gedood. O, wat zijn er een verzoeken door langdurige verdrukkingen verijdeld en overwonnen. U zou net zo goed in staat zijn om de sterren van de hemel of het zand van de zee te tellen, als de hemelse ondervindingen van die christenen die lang in verdrukkingen zijn geweest. Het hart van een verdukt christen is het volst met geestelijke schatten. Hoewel hij arm kan zijn naar de wereld, is hij rijk aan geloof en heilige ondervindingen, Jak. 2:5. En wat zijn al de rijkdommen van deze wereld, vergeleken met geestelijke ondervindingen? Eén geestelijke ondervinding is meer waard dan de wereld, en op een sterfbed en voor de rechterstoel zal iedereen er zó over denken. De mensen van deze wereld verdragen met veel rust en een kalme geest heel veel, en ze lijden veel, en ze lijden lang, wanneer ze bemerken dat door hun ontberingen hun inkomsten vergroot worden. En zal dan de natuur de genade te boven gaan? Het is de algemene stem van de natuur: wie zal ons het goede doen zien? Psalm 4:7. Hoe zullen we ertoe komen in de wereld groot, hoog en rijk te worden? We geven er niet om wat we lijden, niet hoelang we lijden, als we maar huis bij huis mogen voegen, hoop op hoop, buidel bij buidel, en akker bij akker, Jes. 5:8. O hoeveel te meer behoren dan christenen rustig en kalm te zijn onder al hun verdrukkingen, al duren ze nog zo lang, overwegend dat ze niets anders doen dan juwelen te hechten aan de kroon van een christen! Ze voegen `slechts toe aan hun geestelijke ondervindingen. De christen, die langdurig in verdrukkingen is, heeft de beste en de grootste zaak, en op de dag van de afrekening zal hij bevonden worden de rijkste man te zijn.
 6. Langdurige verdrukkingen zijn soms niet anders dan voorbereidingen voor langdurige weldaden. De dertienjarige gevangenschap van Jozef was maar een voorbereiding voor de tachtig jaar waarin hij heerste als een koning. Davids verbanning gedurende zeven jaar was maar een voorspel voor een veertigjarige regering in eer en heerlijkheid. Jobs langdurige verdrukkingen waren maar voorbereidingen voor langdurige weldaden, zoals u kunt zien in het laatste hoofdstuk van Job. En al die verdrietige en pijnlijke beproevingen die de Joden nu meer dan zestienhonderd jaar getroffen hebben, zijn er geweest om hen voor te bereiden voor die weergaloze weldaden en die eindeloze heerlijkheden, waarmee in zekere zin, God hen in de laatste dagen zal bekronen, Jes. 42, 43 en 46, Jes. 54:11-14. Hoewel ze lang verdukt en geslingerd zijn, zullen ze in het laatste op heerlijke grondslagen vastgesteld worden. God zal hen niet alleen opheffen uit de droevige staat waarin ze nu zijn, maar Hij zal hen verhogen tot een alleruitnemendste en heerlijke staat in deze wereld. Ze zullen zeer heerlijk zijn, en boven heel de wereld uitblinken in geestelijke uitnemendheid en uiterlijke waardigheden, Jes. 60:14,15. O christenen, moppert en murmureert niet onder uw langdurige verdrukkingen, want u weet niet of God u mogelijk door deze langdurige verdrukkingen voorbereidt en

geschikt maakt voor gunsten en zegeningen die nooit meer zullen eindigen. Door langdurige verdrukkingen bereidt God dikwijls Zijn volk voor om tijdelijke, geestelijke en eeuwige weldaden te ontvangen. Wanneer God door langdurige verdrukkingen meer plaats maakt in de ziel voor Zichzelf, Zijn Zoon, Zijn Geest, Zijn Woord; indien Hij door langdurige verdrukkingen uw hart meer en meer kruisigt aan de wereld en meer geschikt maakt en vormt voor hemelse genoegen, hebt u dan reden om te murmureren? Zeker niet!

7. Hoe langer een heilige op aarde verdrukt wordt, hoe heerlijker hij in de hemel zal blinken. Hoe meer verdrukking hier, hoe meer heerlijkheid hierna. Deze waarheid kan op de volgende manier worden voorgesteld:

1. Hoe meer begenadigde zielen worden verdrukt, hoe meer hun genade wordt geoefend en vermeerderd, Hebr. 12:10, Rom. 5:3-5. Hoe meer genade hier, hoe meer heerlijkheid hierna. Hoe hoger in de genade, hoe hoger in de heerlijkheid. Genade verschilt in niets van de heerlijkheid dan in de naam. Genade is heerlijkheid in de knop, en heerlijkheid is volgroeide genade. Heerlijkheid is niets anders dan de volmaking van de genade. Geluk is niets anders dan de volmaking van de heiligheid. Genade is heerlijkheid in de zaadkorrel, en heerlijkheid is genade in de bloem. Genade is heerlijkheid in de strijd, en heerlijkheid is triomferende genade. Genade en heerlijkheid verschillen niet in soort, maar in mate en trap van elkaar, zoals de geleerden dat uitdrukken. Welnu, het is heel zeker dat hoe meer begenadigde zielen verdrukt worden, hoe meer hun genade geoefend wordt. En hoe meer de genade geoefend wordt, hoe meer ze toeneemt, zoals ik in deze verhandeling al overvloedig heb aangetoond.
2. Hoe langer een begenadigde ziel verdrukt wordt, hoe meer zijn godsdienstige plichten vermenigvuldigd zullen worden, Psalm 109:4. Of, zoals het Hebreeuws het daar zegt, 'maar ik ben gebed, of een man van gebed'. In tijden van verdrukking is een christen één en al gebed. Hij is nooit zózeer een man van gebed, een man die zich geheel geeft aan het gebed, als in tijden van verdrukking. Een christen is nooit zoveel, zo vurig, zo overvloedig in het werk des Heeren, als wanneer hij verdrukt wordt. Jes. 26:16. Nu bidden ze niet alleen, maar ze storten hun gebed uit. Wanneer de roede op hen was, waren ze vrijmoedig, langdurig, en overvloedig in het gebed. Zie! zoals mensen water in overvloed uitstorten om een brand te blussen, zo storten ze hun gebeden uit voor de Heere. En zoals verdrukking iemand ertoe brengt veel in gebed te zijn, brengt het hem ook duidelijk tot de andere plichten van de religie. Nu, dit is allerzekerst, dat hoewel God niemand beloont om zijn werken, Hij toch iedereen zal belonen overeenkomstig zijn werken. 1 Kor. 15:58, 2 Kor. 9:6. Dit wordt uitnemend goed opgemerkt door Calvijn over de gehoorzaamheid van de Rechabieten, Jer. 35:19. God, zegt hij, beloont dikwijls de schaduwen en schijn van de deugd, om te tonen hoeveel behagen Hij heeft weggelegd voor ware en eerlijke vroomheid. Hoe langer een christen verdrukt wordt, zal zijn dienst in de religie worden vermenigvuldigd; en hoe meer ze vermenigvuldigd wordt, hoe meer zijn heerlijkheid op het laatst toeneemt. Welnu, hoe langer een heilige op aarde wordt verdrukt, hoe meer heerlijkheid hij zal ontvangen wanneer hij in de hemel komt.
3. Hoe langer een heilige verdrukt wordt, hoe meer hij veranderd wordt naar het beeld en de gelijkenis van Christus. Het is één van Gods doelen en Zijn

heilig oogmerk in het verdrukken van Zijn volk, om hen meer gelijkvormig te maken aan Zijn Zoon. En God mist Zijn doel niet. De ervaring leert ons dat God elke dag door verdrukkingen Zijn doel met Zijn volk bereikt. Hoe langer zij verdrukt worden, hoe meer zij Christus gelijkvormig gemaakt worden in zachtmoedigheid, nederigheid, geestelijkheid, hemelsgezindheid, geloof, liefde, zelfverloochening, medelijden en barmhartigheid. Het zeker zo: hoe meer aan Christus gelijk, hoe meer door Christus bemind. Hoe meer een christen aan Christus gelijk is, hoe meer hij de verlustiging is van Christus. En hoe meer hij op aarde op Christus gelijk, hoe dichter bij Christus de ziel in de hemel zal zijn. Niets maakt iemand meer aan Christus gelijkvormig dan verdrukkingen. Justinus de Martelaar heeft in zijn *'Tweede verdediging van de christenen'* opgemerkt dat er nauwelijks een profetie is over de menswording van onze Zaligmaker, Christus de Zoon van God. Maar de heidense schrijvers, die allen na Mozes kwamen, bedachten daarover een of andere fabel, en wendden voor dat een of andere zoon van Jupiter (hun oppergod) erin voorkwam. Alleen de profetieën over het kruis van Christus hebben ze niet als basis voor een fabel gebruikt. Ze hebben ons, temidden van al hun bedenksels, niets verteld over één van Jupiters zonen die gekruisigd is, die aan het kruis gehangen is. Velen zouden met Christus de kroon willen dragen, die ongenegen zijn met Christus het kruis te dragen.

8. Hoe langer de verdrukkingen duren, des te meer hebt u oorzaak om stil en geduldig te zijn, want ongeduld verlegt alleen maar de dag van uw verdriet. Elke ongeduldige daad voegt alleen maar een schakel aan de ketting toe. Elke eigenwillige daad voegt een nieuwe geselslag toe aan die welke al gegeven zijn. Elke opstandige daad geeft een nieuwe slag, en een nieuwe steek. Elke daad van murmuring voegt maar nieuwe lasten toe, en nieuwe stormen. De beste manier om uw langdurige verdrukkingen nog te verlengen is opstandig te zijn, geërgerd en murmurierend onder de verdrukkingen. Wanneer u een spoedig einde aan uw langdurige verdrukkingen wilt zien, zit dan zwijgend en stil onder hen.
9. Gods tijd is de beste tijd. De barmhartigheid is nooit meer nabij, de redding ophanden, de verlossing voor de deur, dan wanneer iemands hart in zo'n gestalte gebracht wordt dat hij er geheel in bewilligt dat God de tijd van Zijn barmhartigheid en Zijn verlossing voor hem vaststelt, Hand. 27:13-44. De tijd van de arts is de beste tijd voor de patiënt om verlichting te hebben. De ongeduldige patiënt roept uit tegen de arts: o dokter! een beetje verlichting! Een weinig verkwikking! O, wat heb ik een pijn, wat word ik gekweld! O, dokter, elk uur lijkt wel twee uren, en elke twee uur wel tien uur, totdat hulp en verkwikking komen! Maar de wijze arts heeft zijn uurglas omgekeerd, en is vastbesloten dat de toegediende medicijn zo en zo lang zal moeten werken, hoewel zijn patiënt bezorgd is, ligt te woelen, schreeuwt en rukt, Wanneer we in verdrukkingen zijn, zijn we geneigd uit te roepen: hoe lang, Heere, zal het duren eer er verlichting komt, eer er verlossing komt? O, wat zijn we in kwellingen en martelingen! *Heere, een weinig verlichting! O, wat duren die nachten lang! O, hoe moeilijk zijn die dagen!* Maar God heeft ons uurglas omgekeerd en Hij luistert niet naar ons geroep eer het leeggelopen is. Ondanks al onze bezorgdheid en al ons woelen, moeten we toch Zijn tijd uitdienen. Hij weet het beste wanneer Hij ons verlossen zal, en hoe Hij ons verlossen zal uit al onze moeiten. Als het uurglas, dat Hij omgedraaid heeft, leeggelopen is zal Hij ook geen ogenblik langer meer wachten.

10. En ten laatste. De verdrukkingen zullen niet langer duren dan nodig is, en ze zullen ten goede werken. Het is met de zielen als met de lichamen. Sommige lichamen zijn gemakkelijker en sneller te genezen dan andere; en zo is het ook met de zielen. God zal de pleister geen dag, geen uur, geen ogenblik langer aanleggen dan nodig is. Sommige soorten vlees genezen spoedig. Trots vlees heeft lange tijd nodig om te genezen. Door verdrukking geneest God sommigen spoedig, terwijl anderen een langdurig genezingsproces doormaken, of door verschillende verdrukkingen moeten gaan, 1 Petr. 1:6. De last zal niet langer op u liggen dan nodig is; de pijn zal niet langer duren dan strikt noodzakelijk is. Uw medicijn zal U niet langer ziek maken dan nodig is. Als arts is uw hemelse Vader net zo wijs als Hij liefhebbend is. Wanneer uw hart de hoogte in begint te gaan, ziet Hij dat er één of andere zware verdrukking nodig is om het te vernederen. Wanneer uw hart koud begint te worden, ziet Hij dat er één of andere vurige verdrukking nodig is om het te verhitten en te verwarmen. Wanneer uw hart ongevoelig en doods wordt, ziet Hij dat er één of andere scherpe verdrukking nodig is om het weer levendig te maken. En aangezien uw verdrukkingen niet langer zullen duren dan nodig is, zullen ze ook niet langer blijven dan zolang ze u ten goede werken. Wanneer ze allemaal alleen maar u ten goede werken, hebt u geen reden u erover te beklagen dat uw verdrukkingen zo lang duren. Dat ze ten goede uitwerken, heb ik sein het voorgaande deel van dit boek reeds aangetoond. Daarom is dit genoeg als antwoord op de derde tegenwerping.

4^E TEGENWERPING

Ik zou wel willen zwijgen en stil zijn onder mijn verdrukkingen, maar ze worden dagelijks meer en ze nemen toe tegen mij. Zoals de golven van de zee, zo rollen ze aan, de een over de andere heen. En hoe kan ik dan stil zijn? Hoe kan ik mijn hand op mijn mond leggen, wanneer het verdriet van mijn hart iedere dag toeneemt?

Hierop antwoord ik als volgt:

1. Uw verdrukkingen zijn minder in getal dan uw zonden, Psalm 40:13. Uw zonden zijn als sterren aan de hemel, en het zand aan de zee, dat niet geteld kan worden. Er zijn drie zaken die een christen niet tellen kan. In de eerste plaats zijn zonden, in de tweede plaats de goddelijke gunstbewijzen, en in de derde plaats de vreugden en genoegens die aan de rechterhand van Christus zijn. Maar er is geen christen die zo'n slechte boekhouder is, dat hij niet vlug het getal van zijn moeiten en verdrukkingen in deze wereld kan noemen. Uw zonden, o christenen, zijn als de Syriërs die het land vervulden, maar uw verdrukkingen zijn als de twee blote geitenkudden die zich tegenover hen legerden, 1 Kon. 20:27. Houd u daarom stil.
2. Wanneer degenen, wier verdrukkingen zich vermenigvuldigen en toenemen niet stil en zwijgend zouden zijn, dan wordt er in de wereld niemand gevonden die stil en zwijgend is onder zijn verdrukkingen. Want het is zeker dat er niemand is die niet meent dat de wateren van zijn verdrukkingen dagelijks hoger stijgen. Wanneer dit niet zo is, wat betekent dan het geblaas van de schapen en het geloei van de ossen? 1 Sam. 5:14. Wat betekenen de dagelijkse zuchten, het gekreun en de klachten van christenen indien hun moeiten niet dagelijks toenemen, zoals de wateren in Ezechiëls heiligdom, Ez. 47:1,2. Iedere dag brengt ons berichten over nieuwe moeilijkheden, kruisen, verliezen en beproevingen.
3. God had meer verdrukkingen over u kunnen brengen. God zou u net zo goed kunnen bezoeken met tien als met twee verdrukkingen, met honderd als met tien, met duizend als met honderd. Al hebt u nog zoveel verdrukkingen, het zijn er toch niet

zoveel als het er hadden kunnen zijn wanneer God alleen maar gezien had op uw zonden, op uw verdiensten, of op Zijn eigen gerechtigheid. Er is geen vergelijking mogelijk tussen de verdrukkingen die God over u gebracht heeft en die Hij over u had kunnen brengen. U draagt niet één van de duizend lasten die God u had kunnen opleggen. Daarom, houd u stil.

4. Uw verdrukkingen zijn minder in getal dan de weldaden, die u ontvangt, nee, ze kunnen niet eens genoemd worden op de dag wanneer uw weldaden besproken worden. Wat zijn uw kruisen vergeleken bij uw vertroosting, uw ellende bij uw weldaden, uw zieke dagen bij uw gezonde dagen, uw dagen van zwakheid bij uw dagen van sterkte, de dagen van uw gebrek bij de dagen van uw overvloed? En dit is het, wat de wijze man ons ernstig wil laten overwegen, Pred. 7:14. Zoals God zomer en winter, nacht en dag, gunstig en ongunstig weer tegenover elkaar heeft gezet, laten wij onze tegenwoordige weldaden tegenover onze tegenwoordige moeiten zetten. En dan zullen we spoedig bevinden dat onze weldaden onze moeiten véer overtreffen, dat ze onze tegenwoordige verdrukkingen zeer ver te boven gaan. Laten we daarom zwijgen en onze hand op de mond leggen.
5. Wanneer u eens een betrouwbare en rechtmatige rekening opmaakt, zult u bevinden dat uw verdrukkingen niet zoveel in getal zijn als die welke andere heiligen overkomen zijn. Hebt u de rekening wel eens opgemaakt van de verdrukking die Abraham, Jakob, Jozef, Job, Asaf en Heman overkwam, de profeten, de apostelen? Wanneer U dat hebt gedaan, dan zijn uw verdrukkingen geen verdrukkingen meer vergeleken bij wat hen overkomen is. Hun levens waren vól van verdriet en lijden, maar zo is het niet met uw leven. Daarom, kus de roede en zwijg. Het kan zijn dat, wanneer u ziet op uw bloedverwanten, uw vrienden, uw burens, er velen onder hen zijn van wie de verdrukkingen veel zwaarder zijn dan de uwe. Daarom, wees stil, murmureer niet, zwijg.
6. Uw verdrukkingen zijn minder in getal dan die welke de Heere Jezus te dragen had. Zijn hele leven, van de kribbe tot het kruis, was niets anders dan een leven van lijden. Wanneer Osorius schrijft over het lijden van Christus, zegt hij, dat de doornenkroon tweeënzeventig wonden in Zijn hoofd veroorzaakte. Heel wat meer dan tweeënzeventig verdrukkingen ontmoette Christus toen Hij op deze wereld was. Niemand, die het Nieuwe Testament gelezen heeft kan daar onkundig van zijn. Hij wordt de 'Man van Smarten' genoemd. Heel Zijn leven was vol van smarten. Toen Hij nog niet ouder was dan dertig jaar hadden de smarten, pijnen, moeiten, de tegenspraak en de vervolgingen hem zó uitgeput dat de Joden dachten dat Hij bij de vijftig was, Joh. 8:57. Iemand zou net zo goed het kleine getal van zijn boezemvrienden kunnen vergelijken met het getal van de sterren aan de hemel, als het getal van zijn eigen verdrukkingen met dat van alle verdrukkingen van Christus.
7. Murmureren en mopperen maakt het getal van de verdrukkingen alleen maar groter. Wanneer een kind met de roede geslagen wordt, voegen zijn geschreeuw en boosheid alleen maar klappen en slagen aan de kastijding toe. Maar hierover is tevoren genoeg gezegd.
8. En ten laatste. Al zijn de verdrukkingen vele, het zijn er toch niet zo veel als de vreugden, de genoegens, het heilig vermaak dat in de rechterhand van Christus is. Zoals de genoegens van de hemel weergaloos en eindeloos zijn, zo zijn ze ook ontelbaar. Wanneer Augustinus erover spreekt wat we over de hemel kunnen zeggen, zegt hij dat het maar een kleine druppel uit de zee is en een kleine vonk uit een grote oven. Deze goede dingen van het eeuwige leven zijn zo groot in getal, dat ze het tellen te boven gaan. Zo groot, dat ze de maat te boven gaan. Zo kostelijk, dat ze alle waardering te boven gaan. Noch van Christus, noch van de hemel kan men

ooit te groot spreken. Voor iedere verdrukking zullen vele duizenden vreugden en genietingen de heiligen vergezellen in hun verheerlijkte staat. Wat zal dat leven zijn, of liever, wat zal dat leven niet zijn, zegt iemand die over de hemel spreekt, want al wat goed is, bestaat helemaal niet, of het is in zo'n leven te vinden. Een licht dat door de ruimte niet te bevatten is; stemmen en muziek waarvan de tijd de verrukking niet kan wegnemen; geuren die nooit vervliegen; een feestmaal dat nooit eindigt; een zegen die de eeuwigheid schenkt, maar die de eeuwigheid nooit tot een eind ziet komen. En laat dit volstaan als antwoord op de vierde tegenwerping.

5^E TEGENWERPING

Mijn verdrukkingen zijn zeer groot, hoe kan ik dan stil zijn? Al waren het er veel, als ze maar niet zo groot waren, dan zou ik zwijgen. Maar helaas, ze zijn zeer groot. O, hoe kan ik daar stil onder zijn? Hoe kan ik nu mijn hand op de mond leggen?

Hierop antwoord ik:

1. Al zijn ze groot, ze zijn toch niet zo groot als uw zonden; oordeelt u dit zelf maar. En daarom: wees stil, Ezra 9:13. Die onder het gevoel en de schuld van grote zonden waren, hebben reden om te zwijgen onder hun grootste lijden. Klaag nooit, dat uw verdrukkingen groot zijn, voordat u zeggen kunt dat uw zonden niet groot zijn. Het is alleen maar rechtvaardigheid dat grote zonden grote verdrukkingen meebrengen. Wees daarom stil. Uw zonden zijn als grote rotsen en machtige bergen, maar uw verdrukkingen zijn zo groot niet. Leg daarom uw hand op uw mond. De gedachte aan grote zonden behoort iemands geest af te koelen en te kalmeren onder zijn grootste moeiten. En wanneer het gevoel van uw grote zonden uw mond niet stopt en uw hart niet tot stilzwijgen brengt, weet ik niet wat dat wél zal doen.
2. Het kan zijn dat uw verdrukkingen zo groot niet zijn, als u ze bekijkt door een schriftuurlijke bril, 1 Petr. 5:10. Vlees en bloed zien molshopen dikwijls voor bergen aan, en schrammen op de hand als steken naar het hart. We maken olifanten van vliegen, en van dwergen reuzen. Het vleselijke verstand bekijkt de moeiten dikwijls door een verkeerde bril. Zoals er brillen zijn waardoor grote dingen klein lijken, zijner ook andere waardoor kleine dingen groot lijken, en het kan zijn dat u naar uw verdrukkingen kijkt door zo'n bril. Jes. 54:7,8. Kijk naar uw verdrukkingen door de bril van het Woord. Bekijk ze zoals de Schrift ze ziet, en dan zullen ze bevonden worden maar klein te zijn. Hij, die door een evangelische bril kijkt zal in staat zijn te zeggen: zware verdrukkingen zijn licht, 2 Kor. 4:16-18, langdurige verdrukkingen zijn kort, bittere verdrukkingen zijn zoet, en grote verdrukkingen zijn klein. Het is goed uw verdrukkingen te beoordelen bij het licht en de maatstaf van het Evangelie. Artemon, een ingenieur, was bang van zijn eigen schaduw. Mensen, die hun verdrukkingen niet bezien op een schriftuurlijke manier zullen zelfs bang zijn voorde schaduw van moeite. Ze zullen uitroepen: geen verdrukking als onze verdrukking, geen last als onze last, geen kruis als ons kruis, geen verlies als ons verlies. Maar één blik in de spiegel van het Evangelie zou hen van mening doen veranderen. De leeuw is niet altijd zo groot en zo verschrikkelijk als hij afgeschilderd wordt. En ook zijn onze moeiten niet altijd zo groot als wij ons inbeelden. Toen Hagars waterfles leeg was, zat ze neer en begon ze te wenen, alsof er helemaal geen hoop meer was voor haar, Gen. 21:17-19. Haar proviand en haar geduld, haar water en haar hoop waren allemaal tegelijk op. Maar haar verdrukking was niet zo groot als ze zich inbeeldde, want er was een waterput vlakbij, hoewel ze

die eerst niet zag. Zo is het met vele christenen. Ze kijken naar de lege fles, het kruis, de last die nu op hen ligt, en dan beginnen ze te wenen, te jammeren, te klagen, ontevreden te zijn en te murmureren dat er voor hen helemaal geen doen meer aan is. En toch is er een waterput, een bron van troost, een bron van verkwikking, een bron van verlossing vlakbij, en hun toestand is helemaal niet zo droevig of zo slecht als zij zich inbeelden.

3. Hoe groter uw verdrukkingen zijn, des te dichterbij is uw verlossing. Wanneer deze wateren hoog oprijzen, dan komt de verlossing ervan als met vleugels. Wanneer uw moeiten zeer groot zijn, zal de barmhartigheid snel komen aanrijden om u te verlossen, Deut. 32:36. Israël in oude dagen, en Engeland in deze laatste jaren hebben deze waarheid dikwijls ondervonden. De wijn was het dichtste bij, toen de watervaten tot boven toe gevuld waren met water, Joh. 2:1-11. Zo is dikwijls de barmhartigheid het dichtste bij, verlossing het dichtste bij, wanneer onze verdrukkingen op het hoogste zijn. Wanneer een christen helemaal vol is met moeiten, is de wijn van de vertroosting vlakbij. Daarom, wees stil, murmureer niet, maar zit stil voor het aangezicht des Heeren.
4. De verdrukkingen zijn niet groot, wanneer ze vergeleken worden met de heerlijkheid die geopenbaard zal worden, 2 Kor. 4:16-18, Rom. 8:18. De apostel besluit, als hij de rekening heeft opgemaakt, dat al de pijnen, ketenen, moeiten, beprovingen en kwellingen die in deze wereld ont moet worden, in de weegschaal niet opwegen tegen de hemelse heerlijkheid. Zoals de aardbol, die volgens de berekeningen van de wiskundigen een omtrek heeft van vele duizenden mijlen, vergeleken bij de omvang van de sterrenhemel niets meer is dan een middelpunt, een klein vlekje; zo staan de zorgen, verdrukkingen en moeiten van dit leven aangeschreven als niets, vergeleken met het eeuwige geluk en de zaligheid. Ze zijn maar als een speldenknop aan de sterrenhemel. Zij, die het meest hebben gehoord van de heerlijkheid van de hemel, hebben nog geen kwart gehoord van wat de heiligen daar zullen vinden. Die heerlijkheid is onvoorstelbaar en onuitsprekelijk. Augustinus verhaalt in één van zijn brieven het volgende. Precies op de dag dat Hieronymus stierf zat Augustinus in zijn studeerkamer, waar hij pen, inkt en papier gereed had om aan Hieronymus iets te schrijven over de heerlijkheid van de hemel. Toen werd het plotseling zeer licht in zijn studeerkamer, en een zoete geur kwam tot hem. En hij meende een stem te horen die zei: "O Augustinus, wat doe je? Denk je, dat je de zee in een klein vat kunt gieten? Wanneer de hemelen met hun voortdurende beweging zullen stoppen, dan zul je in staat zijn om te begrijpen wat de heerlijkheid van de hemel is, en niet eerder, tenzij je ertoe komt het zelf te ondervinden zoals ik nu doe". Nicephorus spreekt van een zekere Abger, een groot man. Deze man hoorde veel over Christus spreken, vanwege de wonderen die Hij deed. Daarom stuurde hij een kunstschilder om een portret van Hem te maken. Maar toen de kunstschilder bij Hem kwam kon hij dat niet doen, vanwege de schittering en de goddelijke luister die het gelaat van Christus uitstraalde. Zo is de luister, het licht, de heerlijkheid, het geluk en de zaligheid die voor de heiligen in de hemelen is weggelegd. Al had ik al de tongen der mensen die op de aarde zijn, en al de uitnemendheid van de engelen in de hemel, ik zou toch niet in staat zijn dat gezicht der heerlijkheid te bevatten, noch het tegenover u kunnen uitdrukken. Het is maar het beste ons daarheen te haasten, opdat we kunnen gevoelen en genieten, wat we nooit zullen kunnen uitspreken.
5. Uw verdrukkingen zijn niet groot, wanneer we ze vergelijken met de moeiten en de kwellingen van diegenen onder de verdoemden die, terwijl ze op aarde waren, nooit zozeer gezondigd hebben als u hebt gedaan. 1 Petr. 3: 1 & 20, Judas 6,7, Matth.

10:15, 1 1:23-24. Zonder twijfel zijn er nu velen in de hel, die nooit tegen zo'n helder licht gezondigd hebben als u e gedaan hebt, noch tegen zulke bijzondere liefde als u, noch tegen zulke uitgezochte genademiddelen als u, noch tegen zulke kostelijke weldaden als u, noch tegen zulke bijzondere uitkomsten. Het is zeker dat er nu velen brullen in de eeuwige gloed, die nooit zondigden tegen zulke diepe gewetensovertuigingen als u deed, noch tegen zulke scherpe en sterke twistingen van de Geest als u deed; noch tegen zulke ruime aanbiedingen van barmhartigheid en rijke voorstellingen van genade als u; noch tegen zulke zoete huwelijksaanzoeken en menigvuldige verzoeken van een bloedende, stervende Zaligmaker als u hebt gedaan. Daarom, wees stil. Wat zijn uw verdrukkingen, uw kwellingen vergeleken bij de kwellingen van de verdoemden. Hun kwellingen zijn zonder getal, zonder verlichting, zonder uitkomst, zonder einde. Hun pijnen zijn zonder ophouden of verlichting. Eerst krijgen ze het wenen opgediend, dan het knersen van de tanden, ten derde de knagende worm, en ten vierde onverdraaglijke pijn. En ook is de pijn van het lichaam nog maar een deel van de pijn, het allerergste van het verdriet en de pijn is het verdriet en de pijn van de ziel. Een eeuwigdurende vervreemding en scheiding van God in de vijfde plaats. O christen, hoe kunt u ernstig over deze dingen nadenken, en niet de hand op de mond leggen, wanneer u in het grootste lijden bent? Uw zonden zijn veel groter geweest dan de hunne, en toch zijn uw grote verdrukkingen als niets vergeleken bij de hunne. Wees daarom stil voor Gods aangezicht.

6. Indien uw verdrukkingen zo groot zijn, wat een dwaasheid en onzinnigheid is het voor u ze nog groter te maken door te murmureren! Elke opstandige daad bewerkt niet anders dan dat nieuwe lasten en zwaarigheden aan de oude worden toegevoegd. Onder grote verdrukkingen gingen de Israëlieten aan het murmureren en hun opstand bleek hun totale ondergang te worden, zoals u kunt lezen in Num. 14. Opstand zal God er slechts toe brengen de oven zeven maal heter te stoken. Daarom: wees stil! I 1 Kor. 10:11. Maar hierover heb ik al voldoende gezegd.

6^E TEGENWERPING

O, maar mijn verdrukking is veel groter dan die van andere mensen. En hoe kan ik dan zwijgen? O, er is geen verdrukking als mijn verdrukking. Hoe kan ik dan stil zijn?

Ik antwoord:

1. Het kan zijn dat uw zonden groter zijn dan de zonden van andere mensen, Jer. 3:6-12. Wanneer u gezondigd hebt tegen meer licht, meer liefde, meer weldaden, meer ervaringen, meer beloften dan anderen is het geen wonder dat uw verdrukkingen groter zijn dan die van andere mensen. Als dat met u het geval is, hebt u meer reden om te zwijgen dan om opstandig te zijn. En zeker als u maar eens ernstig een blik slaat in het zwarte boek van uw geweten, zult u grotere zonden vinden dan waarvan u enig persoon op aarde kunt beschuldigen. Als dat niet zo is, valt u terecht onder het verwijt dat een norse wijsheer taalgeleerden maakte. Namelijk, dat ze beter bekend waren met de wandaden van Ulysses (iemand uit de oudheid) dan met hun eigen wandaden. Beklaag u er nooit over dat uw verdrukkingen groter zijn dan die van anderen, tenzij u kunt bewijzen dat uw zonden kleiner zijn dan die van anderen.
2. Het kan zijn dat u lijdt aan een of andere lichamelijke of geestelijke kwaal, waardoor u niet in staat bent u een goed oordeel te vormen over de verschillende manieren waarop God met u en met anderen handelt. Als de geest in de war is, en

het verstand onrustig, schijnen er vele dingen te zijn die in werkelijkheid niet zo zijn. En kleine zaken lijken dan heel groot. O, wat een vreemde hartstochten, wat een vreemde inbeeldingen, wat een vreemde gevolgtrekkingen gaan er gepaard met een verstoord oordeelsvermogen. Als de geest verstoord is, weten de mensen dikwijls niet wat ze zeggen en doen. Het kan zijn, dat wanneer deze wolken voorbij gewaaid zijn, en uw geest helderder is, en uw vermogen tot oordelen weer rustig, dat u er dan heel anders over denkt. Een vrouw die een verzoek deed, beriep zich van de dronken koning Philippus op de nuchtere koning Philippus. Het is goed om van een geest die in de war is, in beroep te gaan op een heldere, beheerste geest, want dat is de manier om rechtmatig te oordelen over al de rechtmatige bedelingen van God, zowel over ons als over anderen.

3. Het kan zijn dat de Heere ziet, dat het zeer nodig is dat uw verdrukkingen groter zijn dan die van anderen. Het kan zijn, dat uw hart harder is dan het hart van andere mensen, en trotser en hoogmoediger dan de harten van anderen. Het kan zijn dat uw hart onreiner is, vleselijker, of anders hartstochtelijker en wereldser, of bedriegelijker en huichelachtiger, kouder en zorgelozer, vleselijk geruster, vormelijker en lauwer dan de harten van anderen. Nu, wanneer dat bij u het geval is, acht God het uiterst noodzakelijk dat uw verdrukkingen groter zijn dan die van anderen. En dat om uw harde hart te verbreken, uw trotse hart te vernederen, uw vuile hart te reinigen, en uw vleselijke hart geestelijk te maken. En daarom, zwijg stil. Waar de ziekte ernstig is, moet de medicijn krachtig zijn, anders zal er nooit genezing op volgen. God is een wijze arts, en Hij geeft nooit sterke medicijnen als minder sterke de genezing zouden kunnen bewerken, Jer. 30:11 en 46:28, Jes. 27:8. Hoe roestiger het ijzer is, hoe meer we het in het vuur leggen om het schoon te maken. En hoe krommer het is, hoe meer en hoe hardere slagen we geven om het recht te maken. U hebt lang liggen roesten, en daarom hebt u geen reden om u te beklagen als God u zo behandelt.
4. Hoewel uw verdrukkingen groter zijn dan die van deze of gene persoon, zijn er toch ongetwijfeld vele duizenden in de wereld die grotere verdrukkingen hebben te dragen dan u. Kunt u ernstig de pijnlijke rampen en ellendigheden overwegen die het verslindend zwaard gebracht heeft over vele duizenden christenen in het buitenland, en dan nog zeggen dat uw verdrukkingen groter zijn dan die van hunne? Toch zeker niet! Plinius schrijft in zijn "Natuurlijke Historie" dat het de aard van de basilisk is alle bomen en struiken te doden waar zijn adem over gaat, en alle kruiden en grassen waar hij over loopt te verschroeien en te verbranden. Zo zijn de ellendige gevolgen van de oorlog. Het zwaard kent geen verschil tussen Rooms en Lutheranen, zoals de Hertog van Medina Sidonia eens zei. Geen verschil tussen onschuldigen en schuldigen, jongen en ouden, knechten en vrijen, mannen en vrouwen, goeden en kwaden, godvrezenden en goddelozen, vorst en onderdaan, edelman en bedelman. Het zwaard eet het vlees en drinkt het bloed van alle soorten van mensen, en van beide geslachten zonder daar onderscheid tussen te maken. De arme Protestanten hebben dat ervaren onder de Hertog van Savoye, en ook die in Polen, Denemarken en Duitsland en verschillende andere landen. En veel van hun wonden zijn nog niet geheeld tot op de dag van heden. Wie kan niet in zijn nog verse en bloedige herinnering terugroepen wat het oorlogszwaard in deze natie heeft aangericht, en dan niet zeggen: vele duizenden hebben zeker meer geleden dan ikzelf. Zij hebben ten bloede toe wederstaan, maar dat heb ik niet gedaan, Hebr. 12:4.
5. Wanneer uw verdrukkingen groter zijn dan die van andere mensen, kan het ook zijn dat u meer weldaden ontvangt dan zij. En als dit zo is, hebt u alleen maar reden om

stil te zijn. Zoals Jobs verdrukkingen groter waren dan die van andere mensen, zo waren ook de weldaden die hij ontving groter dan die van andere mensen. En Job stelt ze tegenover elkaar, en dan legt hij zijn hand op zijn mond. Job. 1:21,22. Het kan zijn dat u gezonder bent dan anderen, en sterker dan anderen, en dat u meer voorspoed geniet dan anderen, en dat uw levensomstandigheden gunstiger zijn, dat u meer blijde dagen hebt, en aangename en betere bloedverwanten. En als dat met u het geval is, hebt u veel oorzaak om te zwijgen, en geen oorzaak om opstandig te zijn. Wanneer nu uw winternachten langer zijn dan die van anderen, herinner u dan dat uw zomerdagen vroeger langer geweest zijn. En daarom, wees stil.

6. En ten laatste. Door grote verdrukkingen kan de Heere ook uw genade vergroten en uw naam en faam in de wereld, Jak. 5:10,11. Door Jobs grote verdrukkingen heeft God zijn geloof versterkt, zijn geduld doen toenemen, en ook zijn oprechtheid, zijn wijsheid, zijn kennis, zijn ervaring en zijn naam en faam in de wereld, zoals u allen weet als u slechts zijn boek hebt gelezen. Banden en verdrukkingen wachtten Paulus in elke stad, Hand. 20:23, 2 Kor. 11. Zijn verdrukkingen en zijn lijden waren zeer groot, maar de Heere heeft daardoor zijn geest versterkt, zijn ijver vergroot, zijn moed, zijn vertrouwen, zijn vastbeslotenheid; en ook zijn naam en faam, beide onder zondaren en heiligen. Voorzeker, wanneer u aan Christus dierbaar bent, zal Hij u in geestelijke zaken groter maken, door al die grote verdrukkingen die op u zijn. Hij zal uw geloof versterken, uw liefde ontsteken en uw hoop verlevendigen, uw ijver doen stralen, uw geduld vervolmaken, uw naam welriekend maken en ze maken kostelijke zalfolie die uitgestort wordt, Pred. 7:1. Zodat goede en slechte mensen zullen zeggen: zie, daar is metterdaad een christen, hier is een man die meer waard is dan het goud van Ofir. Daarom, zwijg stil, ook al zijn uw verdrukkingen groter dan die van andere mensen.

7^E TEGENWERPING

Ik zou stil willen zijn, maar mijn uitwendige verdrukking gaat gepaard met pijnlijke verzoeken. God verdrukt me niet alleen uitwendig, maar de Satan is losgelaten om me met vuisten te slaan. En daarom, hoe kan ik stil zijn? Hoe kan ik zwijgen, nu ik onder zoveel verzoeken ben?

Waarom ik het volgende antwoord:

1. Niemand wordt minder door God bemind, omdat hij verzocht wordt. Nee, doorgaans worden zij die God het meest liefheeft het meest verzocht. Ef. 6:12. Dit getuigen David, Job, Jozua, Petrus, Paulus, ja Christus Zélf, Matth. 4, Die, waar Hij boven alle anderen bemind werd, ook boven allen verzocht werd. Hij werd verzocht Zijn Zoonschap te betwijfelen; Hij werd verzocht tot de grofste afgoderij, om de duivel zelfs te aanbidden. Hij werd verzocht tot het grootste ongelooft, om de voorzienigheid van Zijn Vader te wantrouwen; om onwettige middelen te gebruiken om Zich van noodzakelijke dingen te voorzien; tot zelfmoord: *werp uzelf nederwaarts!* Zij, die eens heerlijk waren op aarde, en nu in de hemel triomferen zijn ten zeerste verzocht en aangevallen. Het is voor de uitgelezenste heiligen net zo natuurlijk en gewoon verzocht te worden, als het voor de zon natuurlijk is om te schijnen, voor een vogel om te vliegen, voor het vuur om te branden. De adelaar beklaagt zich niet over zijn vleugels, noch de pauw over zijn staart, noch de nachtegaal over zijn stem, omdat die alle van nature bij hen horen. Ons hele leven, zegt Augustinus, is niets anders dan een verzoeking. De beste mensen hebben het ergst verzocht. En daarom, zwijg stil.

2. De verzoeking die weerstaan en betreurd wordt, zal u geen pijn doen, noch u schaden. Verzoeken die ons tegenstaan krijgen zelden of nooit de overhand. Zo lang als de ziel ze verafschuwt en de wil er krachtig op tegen is, kunnen ze niet schaden. Zolang als de taal van de ziel is: ga achter mij, Satan! Matth. 16:23, is de ziel veilig. Het is niet de verleiding door Satan naar mijn toestemming, het is niet zijn verlokken maar mijn toegeven dat nadelig is voor me. Verzoeken kunnen moeilijk zijn voor mijn verstand, maar het zijn geen zonden die op mijn ziel wegen terwijl ik de wapenen tegen hen hanteer. Wanneer uw hart beeft en uw vlees siddert wanneer Satan verzoekt, is uw toestand heel goed. Wanneer Satans aanvechtingen uw grootste verdrukkingen zijn, zullen zijn verzoeken u nooit kwaad doen of schaden. En daarom, wanneer dit met u het geval is, wees stil.
3. Verzoeken zijn eerder de hoopgevende bewijzen ervan dat uw staat goed is, dat u voor God dierbaar bent, dat het u wél zal gaan voor altijd, dan van het tegendeel. God had maar één Zoon zonder verdorvenheid, maar Hij had er geen zonder verzoeken, Hebr. 2:17,18. Zeerovers doen de felste aanvallen op die schepen, die het rijkste beladen zijn. Zo doet Satan het ook met juist die zielen, die het rijkste beladen zijn met de rijkdommen der genade, met de schatten der heerlijkheid. Zeerovers laten lege vaartuigen voorbijgaan en nog eens voorbijgaan, zonder ze aan te vallen. Zo laat Satan die leeg zijn van God, van Christus, van de Geest, van genade, voorbijgaan en nog eens voorbijgaan, zonder ze te verzoeken of aan te vallen. Wanneer niets een ziel tevredenstelt, anders dan een volledig vertrek uit Egypte, uit de boeien en de slavernij van de zonde en zo'n ziel vastbesloten is op mars te gaan naar Kanaän, dan zal de Satan, gelijk Farao, de ziel woedend achtervolgen met paarden en wagens; dat is, met een heel leger van verzoeken, Ex. 14:9. Wel, een aangevochten ziel mag, wanneer het op zijn slechtst is met hem, veilig zo redeneren: als God mijn Vriend niet was, zou Satan niet zozeer mijn vijand zijn. Als er niets van God in mij was, zou Satan nooit zulke pogingen doen om me te bestormen. Als Gods liefde niet op me rustte, zou Satan niet zoveel vurige pijlen afschieten om me te verwonden. Als Gods hart niet op mij gericht was, zou Satans hand niet zo sterk tegen mij zijn. Toen Beza werd aangevochten, antwoordde hij: "Wat ik ook geweest ben, Satan, ik ben nu in Christus een nieuw schepsel, en dat is het wat u dwarszit. Ik zou lang hebben kunnen doorgaan op de oude voet, zonder dat het u ergerde; maar nu zie ik dat u mij de genade van mijn Zaligmaker misgunt." Satans boosaardigheid om te verzoeken is voor een christen geen voldoende grond om Gods liefde in twijfel te trekken. Er is nauwelijks een heilige op aarde, die Gods gunst rustig bezit gedurende een week, een dag, een uur. De cipier is rustig, terwijl zijn gevangene in de boeien is, maar als hij ontsnapt is achtervolgt hij hem schreeuwend en scheldend. U weet wel hoe u dit moet toepassen. De mensen hebben geen hekel aan een plaatje van een pad, de wolf valt niet aan op geschilderde schapen. Zo valt ook de Satan niet aan op hen die hij in zijn boeien heeft. Daarom, wees stil, hoewel u inwendig wordt verzocht en uitwendig verdrukt.
4. Terwijl Satan u verzoekt, treedt Christus in het hof der heerlijkheid voor u op als Voorspraak bij de Vader, Luk. 22:31,32. De tussenkomst van Christus verijdelt de verzoeken die Satan bedacht heeft. Wanneer Satan aan onze elleboog staat om ons te verzoeken, staat Christus naast Zijn Vader om voor ons tussen te treden, Hebr. 7:25. Sommigen van de geleerden denken, dat Christus alleen maar tussentreedt uit kracht van Zijn verdiensten. Anderen denken, dat Hij alleen met Zijn mond tussentreedt. Waarschijnlijk gebeurt het op beide manieren, temeer omdat Hij niet alleen een tong maar ook een verheerlijkt lichaam in de hemel heeft. En is het aannemelijk, dat die mond die op aarde zo dikwijls heeft gepleit, Joh. 17, nu geheel

en al zwijgt? Christus is een Persoon Die de hoogste eer ontvangen heeft. Hij is de grootste Gunsteling aan het hemelse hof, Hij staat altijd tussen ons en het gevaar in. Als de Satan, de grote verklager der broederen, iets kwaads voorneemt of bedenkt tegen ons, voorziet Hij dat, en verijdelt Hij het door Zijn tussentreden. Wanneer Satan tegen ons pleit, en aanklacht op aanklacht tegen ons inbrengt, neemt Christus het altijd voor ons op. Hij beantwoordt alle pleidooien die Satan tegen ons inbrengt, en ontzenuwt Satans aanklachten doorlopend, en in weerwil van de hel behoudt Hij ons bij de gunst van God. Wanneer de Satan pleit: Heere, hier zijn die en die zonden die Uw kinderen bedreven hebben! En daar zijn die en die plichten die ze nagelaten hebben! En hier zijn die en die weldaden waar ze geen goed gebruik van gemaakt hebben! En hier zijn de instellingen die ze geringgeschat hebben! En daar zijn werkingen van de Geest die ze uitgeblust hebben! Dan antwoordt de goddelijke gerechtigheid: Dat is allemaal waar, maar Christus is voor hen verschenen; Hij heeft hun zaak bepleit. Hij heeft volledig en royaal alles beantwoord wat tegen hen werd aangevoerd. En Hij geeft volkomen genoegdoening tot de laatste cent toe, zodat er geen beschuldiging noch veroordeling tegen hen van kracht kan zijn. Daarover zingt de apostel zijn zegelied in Rom. 8:34. De tussenkomst van Christus moet de ankergrond van de ziel zijn in tijden van verzoeking. In de dag dat u verzocht wordt behoeft u niet ontroerd of verontrust te zijn, maar uw ziel in lijdzaamheid bezitten, overwegend wat voor Vriend u hebt aan het hof der heerlijkheid; en hoe Hij steeds het meest voor u in de weer is, wanneer Satan het meest in de weer is om u te verzoeken.

5. En ten laatste. Alle verzoeken die de heiligen ontmoeten, zullen ten zeerste tot hun bestwil uitwerken. Ze zullen er veel winst door behalen. De winst en het voordeel die verzochte zielen door al hun verzoeken zullen toevloeien zijn zeer groot, Rom. 8:28, Klaagl. 1:12. Dat dit een allerzekerste waarheid is, zal blijken doordat we enige bijzonderheden bijbrengen.
 1. Door de verzoeken vermenigvuldigt en vergroot de Heere de geestelijke ervaringen van Zijn kinderen. En de toename daarvan is van groter waarde dan de toename van het goud. In de school van de verzoeking geeft God aan Zijn kinderen de sterkste ervaring van Zijn kracht die hen ondersteunt, van Zijn Woord dat hen vertroost, van Zijn barmhartigheid die hen verwarmt, van Zijn wijsheid die hen raad geeft, van Zijn getrouwheid die hen verheugt, en van Zijn genade die hen versterkt. 2 Kor. 12:9 "Mijn genade is u genoeg". Paulus heeft nooit zo diep ervaren wat almachtige kracht is, wat eeuwige armen van barmhartigheid zijn, wat oneindige genade en goedheid is, dan toen hij door de Satan als met vuisten geslagen werd.
 2. Al hun verzoeken zullen voor hen zijn als medicijn; hun verzoeken zullen op gelukkige wijze ertoe dienen om afschuwelijke zonden te voorkomen, 2 Kor. 12:7 "Opdat ik mij niet zou verheffen". Dat staat tweemaal in dat éne vers. Hij begint ermee, en hij eindigt ermee. Wanneer hij die vuistslagen niet gekregen had, zou hij mogelijk zich meer verheven hebben in zijn verwaandheid, dan vóór zijn geestesvervoering. O, verzochte zielen! U zegt dat u niets bent, helemaal niets, maar als u niet op de school van de verzoeking was geweest, zou u al veeleer metterdaad te gronde zijn gegaan. U zegt dat u ziek bent, zelfs doodziek. Wel, uw kwaad zou u allang gedood hebben als de verzoeken niet als medicijn voor u geweest zouden zijn. U wordt zeer verzocht; maar zonder twijfel zou u er veel slechter aan

toe geweest zijn als God niet van de verzoeking een drankje voor u gemaakt had. V

3. Verzoeking zal de beoefening van de genade zeer ten goede komen. Zoals de veer in een horloge al de wieltjes in beweging zet, en zoals de deugdelijke huisvrouw die door Salomo beschreven wordt al haar dienstboden aan het werk zet; zo zet de verzoeking het geloof aan het werk, en ook liefde, en ook berouw, en de hoop, een heilige vrees, en heilige droefheid. Spr. 30:10-33. 1 Petr. 1:6. Zoals de wind de molen laat werken, zo maken de winden der verzoeking de genade van de heiligen gaande. Dan vlucht het geloof tot Christus, dan omhelst het een belofte, dan pleit het op het bloed van Christus, dan ziet het op de vergelding des loons, dan neemt het het zwaard van de Geest in de hand. Dan kleeft de liefde Christus aan, dan hangt de liefde aan Christus, dan strijdt de liefde voor Christus, desnoods tot de dood toe. Dan vlucht de hoop naar de hoornen van het altaar, dan zet de hoop haar helm op, dan werpt de hoop haar anker uit achter het voorhangsel. Genade wordt nooit méér beoefend, dan wanneer een christen het meest verzocht wordt. Satan maakte een boog van de vrouw van Job. Van zijn rib, zoals Chrysostomus het zegt, en schoot door haar een verzoeking op Job af. En Satan meende hem door het hart te hebben geschoten: zegen God, en sterf! Maar de werkzaamheid van Jobs genade was voor hem een borstschild dat hem onkwetsbaar maakte voor verzoeking. De duivel verzocht Bonaventura, en maakte hem wijs dat hij een verworpene was, en daarom, zo zei hij, moet u de genoegens van dit leven maar indrinken. Want van de toekomstige vreugde bij God in de hemel bent u uitgesloten! Maar Bonaventura's genade was in beoefening, en hij antwoordde: "Nee, Satan, zó niet! Wanneer ik dan God niet zal kunnen genieten ná dit leven, laat me Hem dan zoveel mogelijk genieten in dit leven."
4. Door verzoeken maakt de Heere u des te meer dienstbaar en nuttig voor anderen. Niemand is zo geschikt en in staat verzochte zielen te verlichten, met verzochte zielen mee te voelen, verzochte zielen te ondersteunen, verzochte zielen raad te geven, medelijden te hebben met verzochte zielen, verzochte zielen te helpen, verzochte zielen te verdragen, en verzochte zielen te troosten, dan degenen die op de school van de verzoeking geweest zijn. 2 Kor. 1:3,4. Door verzoeken oefent God Zijn knechten, maakt Hij hen geschikt en stelt Hij ze in staat om hun medebroeders te helpen en te beschutten. Eén verzochte christen, zegt Luther, doet meer goed is nuttiger voor andere Christenen dan honderd, ik mag wel zeggen dan duizend, die de diepten van Satan niet hebben leren kennen, die niet op de school van de verzoeking geweest zijn. Hij, die de school der verzoeking doorlopen heeft met goed Gevolg, heeft de kunst geleerd verzochte en neergebogen zielen te troosten, te helpen, en met zachtheid te behandelen. En dat oneindig veel beter dan alle menselijke kundigheid toereikend zou zijn. Geen arts kan halen bij hem, die op de school der verzoeking is geweest. Alle andere artsen zijn bij hem vergeleken niets anders dan ongeleerde uilskuikens.
5. Het is voor de heiligen een eer verzocht te worden en daarin tenslotte een roemrijke overwinning op de verzoeker te behalen. Het was voor David een grote eer dat hij gesteld werd om van man tegen man te vechten tegen Goliath, en hem te overwinnen, 1 Sam. 17. Maar het was een veel grotere eer voor Job en Paulus in het open veld de strijd aan te binden met Satan zelf, en in het eind een beroemde overwinning op hem te behalen, zoals zij deden,

Job 1, 2 Kor. 12. Het was een zeer grote eer voor Davids drie helden, dat ze hun leven in de waagschaal stelden om door het leger van de Filistijnen heen te breken om voor David water te halen uit Bethlehems bornput. En dit deden ze, ondanks al de macht en de kracht van hun vijanden, hoewel het gepaard ging met het allergrootste gevaar voor hun levens, 2 Sam. 23:13-18. Maar het is een veel grotere eer voor de heiligen om aangedaan te worden met een geest van kracht, moed en dapperheid om door een leger van verzoeken heen te breken en in het eind over hen te triomferen, Rom. 8:15-28. En toch hebben al de heiligen die eer, 1 Kor. 10:13, Rom. 16:20, 1 Joh. 2:13,14, 1 Joh. 5:18. De heerlijke overwinning die Gods volk behaalde op Farao en zijn grote leger, Ex.14, was een afbeelding van de roemrijke overwinning die de heiligen zullen behalen op Satan en zijn werktuigen. Dat is duidelijk uit Openb.15:3, Waar we "het lied van Mozes en van het Lam" vinden. Maar waarom het lied van Mozes en van het Lam? Om ons er op te wijzen dat de onderwerping van Farao een voorafbeelding was van de omverwerping van de macht van Satan. En het overwinningslied van Mozes was een voorafbeelding van dat lied dat de heiligen zingen over de eindoverwinning op Satan. Even zeker als Israël Farao overwon, zal iedere ware Israëliet Satan overwinnen. De Romeinen werden in vele gevechten verslagen, maar nooit zijn ze in een geregelde oorlog overwonnen. Op de duur overwonnen ze al hun vijanden. Hoewel een christen door de Satan in een aantal schermutselingen wordt geslagen, is hij toch op de duur zeker van een roemrijke overwinning. Geslagen maar niet verslagen! God doet een arme ziel veel eer aan wanneer Hij hem in het open veld brengt om het met Satan uit te vechten. Door te strijden overwint hij, behaalt hij de zege, triomfeert hij over de Satan en voert hij de gevangenis gevankelijk. Augustinus geeft er deze reden voor, waarom God toeliet dat Adam verzocht werd, namelijk dat hij meerdere eer zou hebben gehad door Satans verzoeking af te wijzen en te weerstaan. Het is de glorie van een christen sterk gemaakt te worden om te weerstaan en zijn tegenstand bekroont te krijgen met een gelukkige overwinning.

6. Door verzoeken maakt de Heere dat Zijn volk meer bidt en overvloediger is in het werk van het gebed. Iedere verzoeking bewijst een sterke roepstem te zijn tot het gebed. Toen Paulus op de school van de verzoeking was, bad hij driemaal, dat betekent: dikwijls, 1 Kor. 12:8, 9. Dagen van verzoeking zijn dagen van veel smeking. Christenen bidden doorgaans het meest wanneer ze het meest verzocht worden. Ze zijn het meest met God bezig wanneer Satan het meest bezig is met hen. Een christen is het meest op zijn knieën wanneer de Satan vlak naast hem staat. Augustinus was een man die veel verzocht werd en ook een man die veel in gebed was. "Het heilige gebed", zegt hij, "is een beschutting voor de ziel, een offerande aan God, en een gesel voor de duivel." Luther was een man die in menigvuldige verzoeken was en een man die veel in gebed was. Hij was gewoon te zeggen dat het gebed zijn beste studieboek was. Chrysostomus was een man die veel op de school van de verzoeken was, en hij verblijdde zich veel in het gebed. `O", zegt hij, `het is bitterder dan de dood om van het gebed beroofd te zijn, en daarom", zo merkt hij op, `waagde Daniël liever zijn leven dan zijn gebed te verliezen."
7. Door verzoeken maakt de Heere Zijn volk meer en meer gelijk aan het beeld van Zijn Zoon. Christus werd veel verzocht; Hij was veel op de school

van de verzoeking. En hoe meer een christen wordt verzocht, hoe meer hij veranderd zal worden naar de gelijkenis van Christus. Van alle mensen in de hele wereld lijken verzochte mensen het sprekendst op Christus, in zachtmoedigheid, nederigheid, heiligheid en hemelsgezindheid. Het beeld van Christus is het duidelijkst gestempeld op verzochte zielen. Verzochte zielen zien dikwijls omhoog naar Jezus, en elke blik die door genade op Christus wordt geslagen, verandert de ziel meer en meer naar het beeld van Christus. Verzochte zielen ervaren veel van de ondersteuning door Christus, en hoe meer ze de zoetheid ervaren van de ondersteuning door Christus, hoe meer ze opwassen in de gelijkenis van Christus. Verzoeken zijn de gereedschappen waardoor de Vader der geesten Zijn dierbare heiligen steeds meer kerft, vormt en hervormt naar de gelijkenis van het beeld van Zijn dierbare Zoon.

8. Ten laatste. We kunnen vele dingen samenvatten: God maakt door de verzoeken de zonde hatelijker en de wereld minder begeerlijk en bloedverwanten minder schadelijk. Door verzoeken ontdekt God ons aan onze eigen zwakheid en aan de ontoereikendheid van het schepsel om ons in het uur van de verzoeken te helpen of te ondersteunen. Door verzoeken doet God onze christelijke wapenrusting helderder blinken, ons meer als christenen op wacht staan, en Hij houdt ons dichter bij een ondersteunende Christus. Door verzoeken bewerkt de Heere dat we Zijn instellingen hoger waarderen, en dat de hemel vuriger begeerd wordt. Daar we nu zien, dat de verzoeken door de heiligen zo uitnemend ten goede werken, waarom zouden de christenen dan niet zwijgen en stil zijn? Waarom zouden ze niet rustig zijn en hun hand op de mond leggen, hoewel hun verdrukkingen gepaard gaan met grote verzoeken?

8^E TEGENWERPING

Ach, de Heere heeft mij verlaten! Hij heeft mij begeven! En Hij, Die mijn ziel kan vertroosten staat van ver! Hoe kan ik dan stil zijn? De Heere heeft Zijn aangezicht voor mij verborgen. Er zijn wolken om me heen. God heeft mij Zijn rug toegekeerd. Hoe kan ik dan stil zijn?

Wanneer we veronderstellen, dat uw verlating werkelijkheid is en niet slechts in schijn, dat wel voorkomt, dan antwoord ik:

1. Het is het algemeen lot, deel en de toestand geweest van de beste heiligen, om door God verlaten en begeven te worden. Psalm 30:7, 8; Psalm 77:7; Psalm 88:7; Job 23:8, 9. Hoogl. 3:1-4; 5:6, 7; Jes. 8:17; Micha 7:7. Wanneer God niet erger met u handelt dan met Zijn liefste boezemvrienden, met Zijn kostbaarste juwelen, dan hebt u geen reden om u te beklagen.
2. Gods verlaten van u is maar gedeeltelijk, niet geheel, Psalm 9:5; Gen. 49:23,24. God kan Zijn volk ten dele begeven, maar Hij begeeft hem nooit helemaal. Hij kan hen begeven als het gaat over Zijn verlevendigende tegenwoordigheid en over Zijn vertroostende nabijheid, maar Hij begeeft hen nooit als het gaat om Zijn ondersteunende nabijheid, 2 Kor. 12:9, Psalm 37:23, 24. Gods ondersteunende, genadige hand is steeds onder Zijn volk, Psalm 63:9. Christus heeft altijd één hand om er Zijn volk mee te bevestigen en de andere hand om hen te omhelzen, Hoogl. 2:16. Gods eeuwige armen zijn altijd onder Zijn volk, Deut. 33:27. En dit hebben Zijn heiligen altijd zo bevonden, getuige David, Heman, Asaf, Job en anderen. De

aardrijkskundigen beschrijven dat de stad Syracuse op Sicilië zo bijzonder gelegen is, dat de zon altijd zichtbaar is. Hoewel Gods kinderen soms onder wolken van verdrukking kunnen zijn, is toch de Zon der barmhartigheid, de Zon der gerechtigheid nooit helemaal uit het zicht.

3. Hoewel God u begeben heeft, blijft toch Zijn liefde tot u doorlopend voortduren. Hij heeft u lief met een eeuwige liefde, Jer. 31:3. Die Hij liefheeft, heeft Hij lief ten einde toe, Joh. 13:1, Jes. 49:14-16, "Doch Sion zegt: de Heere heeft mij verlaten en de Heere heeft mij vergeten?" Maar had Sion het niet mis? Zie, zoals mensen soms de voorletters, de naam of het portret van hen die ze zeer liefhebben op een steen graveren die ze op hun borst dragen, of op een ring die ze aan hun vinger dragen; zó heeft God Sion gegraveerd in Zijn handpalmen. Zij was nog voor Zijn oog en steeds dierbaar aan Zijn hart, hoewel ze dacht van niet. Zoals het hart van Jozef vol van liefde tot zijn broeders was, zelfs toen hij hard met hen sprak en hij zichzelf van hen terugtrok, want hij moest wel naar een zijkamer gaan om zijn hart tot rust brengen door te wenen; zo is ook Gods hart vol van liefde tot Zijn volk, zelfs wanneer Hij het meeste ongenoegen in hen schijnt te hebben en hen Zijn rug schijnt toe te keren. Hoewel Gods bedelingen ten opzichte van Zijn volk veranderlijk kunnen zijn, nochtans is Zijn genadige toeneiging tot hen onveranderlijk, Mal. 3:6. Wanneer God de zwartste sluier voor Zijn gelaat doet, dan nog is Zijn hart vol van liefde voor Zijn volk, dan rommelen Zijn ingewanden over hen, Jer. 31:18-20. De ingewanden van een moeder kunnen niet sterker hunkeren naar haar tere baby, dan God naar Zijn bedroefde kinderen. Zoals de moeder van Mozes, toen ze hem in het biezen kistje gelegd had, weende toen ze het kind zag wenen. En toen ze bij hem weggegaan was, kon niet anders doen dan een wenend oog vol liefde op hem slaan. Zo God ook. Wanneer Hij Zich van Zijn kinderen verwijdert, slaat Hij toch een oog vol liefde op hen, Hosea 11:8. In die tekst staat verschillende malen 'hoe', zoals we dat nergens elders vinden in het hele Boek van God. *Hier sta ik, de gerechtigheid roept om wraak, maar de genade komt ertussen. Mijn ingewanden verlangen, mijn hart versmelt, o, hoe zal Ik u overleveren! O, Ik kan u niet overleveren! Ik zal u niet overleveren!* Gods liefde is altijd zoals Hij Zelf is: onveranderlijk. Zijn liefde is eeuwigdurend. Het is een liefde die nooit minder wordt of verkoelt. Het is als het mineraal asbest, waarvan Solinus schrijft dat, als het eenmaal heet is, het nooit meer kan worden afgekoeld.
4. Hoewel de Heere Zijn aangezicht voor u verborgen heeft, hebt u toch voorzeker Zijn verborgen tegenwoordigheid bij u. God is aanwezig wanneer het schijnt dat Hij afwezig is; "Gewisselijk is de HEERE in deze plaats en ik heb het niet geweten!" Gen. 28:16. De zon schijnt dikwijls wanneer we haar niet zien en de man is dikwijls in huis terwijl de vrouw het niet weet. God is in uw huis, Hij is in uw hart, hoewel u Hem niet ziet; hoewel u niet gevoelt dat Hij er is en Hem niet hoort, Hebr. 13:5. Wordt u niet bewogen, om God en Christus en Zijn liefde te prijzen boven de hele wereld? Ja. Wordt u niet bewogen de Heere dikwijls in het verborgen te zoeken, in een hoek, achter een deur, Hoogl. 2:14, in een of andere donkere ruimte waar niemand u kan zien of horen dan de Heere alleen? Psalm 42:1-3, 63:1-3. Ja. Is er niet de sterke ademtocht, het hijgen, het verlangen naar een helderder zien van God, naar een voller genieten van God? Ja. Grijpt het u niet méér aan als Christus Zich terugtrekt en bedroeft u dat niet méér dan alle verdrukkingen die ooit over u gekomen zijn? Hoogl. 5:6. Augustinus spreekt over Gods antwoord aan Mozes, Ex. 33:20, de volgende levendige en zoete woorden: "Heere, laat mij dan sterven, opdat ik Uw aangezicht mag zien!" Zegt u niet dikwijls tegen God, dat er geen straf zo erg is als de straf van het verlies van Hem, geen hel zó erg als door God verlaten te zijn?

Psalm 30:7,8. Ja. Bevindt u niet in uw ziel een verborgen kracht, die u uitdrijft om met God te worstelen, God aan te grijpen en geduldig op God te wachten totdat Hij tot u wederkeert en het licht van Zijn aanschijn over u verheft? Ja. Welnu, dan mag u vertrouwen dat u een verborgen en gezegende tegenwoordigheid van God bij u hebt, hoewel God ten opzichte van Zijn vertroostende nabijheid van u geweken is. Niets minder dan de verborgen tegenwoordigheid van God in de geest van een mens zal hem doen wachten en arbeiden, totdat de Zon der gerechtigheid hem beschijnt, Mal. 4:2. Wanneer ijdele personen u die spottende vraag zouden stellen: Waar is uw God? Dan mag u hen veilig en vrijmoedig antwoorden: mijn God is hier; Hij is vlakbij mij, Hij is rondom mij, Hij is in mijn binnenste, Zef. 3:17. De braambos, die een afbeelding was van de kerk, verteerde niet hoewel hij brandde van vuur, omdat God in het midden van hem was. Men mag niet zó redeneren, dat Christus niet in het schip is, omdat er orkanen en stormen opsteken.

5. Hoewel God weggegaan is, zal Hij toch terugkeren. Hoewel uw zon nu door een wolk bedekt is, zal hij toch weer rijzen. Hoewel het verdriet een nacht mag duren, komt er toch in de morgen weer gejuich. Het treuren 1 van een christen zal maar duren tot aan de morgenstond, Micha 7:19, poegt. 3:4, Psalm 94:19, Jes. 54:7,8,10. God zal Zijn volle ongenoegen niet toelaten over Zijn volk te komen, noch zal Hij hen helemaal en voorgoed begeben. De heiligen zullen maar een paar teugjes proeven uit de beker van Gods toorn, terwijl de zondaars de droesem, het grondsop zullen drinken. Hun storm zal eindigen in windstilte en hun winternacht zal worden veranderd in een zomerdag. Er was eens een vrouw die dertien jaar lang leefde in een verlating, die zo fel was dat ze de meeste tijd door zwakheid gedwongen werd in bed te blijven. Een godvrezend predikant, die zeer aangedaan was door haar toestand, kwam om haar te vertroosten en met haar te bidden. Maar toen hij bij haar kwam en aanbood met haar te bidden, gilte ze het uit. Ze weigerde en verbood hem ten sterkste met haar te bidden, "want", zei ze, "ik heb al teveel misbruikte weldaden waarvoor ik me moet verantwoorden". Toch wilde hij zich niet laten tegenhouden, maar hij bad bij haar, en hij kreeg zó de overhand bij God voor haar, dat ze de volgende morgen bevrijd was van al haar vrees. Ze had zo'n uitnemende vreugde, als waar men maar zelden van hoort. Er was een andere vrouw, dierbaar in de genade, die verscheidene jaren in de verlating door God leefde. Toen ze eens een begenadigd, godvrezend predikant hoorde preken, viel ze plotseling neer, overweldigd door vreugde, en ze riep uit: "O, Hij is gekomen Die mijn ziel liefheeft!" En enkele dagen lang was ze zó vervuld met uitnemende vreugde en had ze zulke genadevolle en bijzondere, vervoerende uitdrukkingen die als het ware uit haar mond vloeiden, dat velen kwamen, om die zeldzame openbaringen van Gods genade in haar te horen. De minste van haar vrome uitdrukkingen gingen de hoogste te boven, die de predikant ooit in de martelarenboeken gelezen had.
6. En ten laatste. Dat God Zijn volk begeeft en verlaat zal op vele manieren tot hun bestwil uitwerken. Zoals:
 1. Dat God door Zijn volk te verlaten hen voorbereidt en geschikt maakt voor grotere verkwikkingen, openbaringen en vertroosting, Psalm 71:11,20,21. Toen Jozefs broeders in de grootste moeite waren, openbaarde Jozef zich ten volle aan hen, Gen. 45:2-4. Zo doet ook Christus, onze geestelijke Jozef, dat aanzijn kinderen. Hudson de martelaar, die zich op de brandstapel door de Heere verlaten voelde, kwam onder zijn boeien uit; maar nadat hij ernstig gebeden had, werd hij onmiddellijk vertroost en hij leed zeer heldhaftig.

2. Doordat God Zich van Zijn volk terugtrekt, voorkomt Hij dat Zijn volk zich van Hem terugtrekt. En zo voorkomt Hij door verdrukking zonde. Want wanneer God Zich van mij terugtrekt is dat slechts mijn verdrukking, maar wanneer ik me terugtrek van God is dat mijn zonde, Hebr. 10:38,39. En daarom zou het beter voor me zijn dat God Zich duizendmaal van mij terugtrok, dan dat ik mij éénmaal van God zou terugtrekken. God begeeft ons met dat doel, dat wij onze God niet zouden begeven. Soms verbergt God Zich, opdat wij Hem te meer zouden aanleven, en Hem des te vaster zouden aanhangen. Zoals een moeder zich voor een poosje verstoppt voor haar kind, opdat het kind heel de dag dichterbij haar blijft en als het ware aan haar hangt. God verborg Zich soms voor David, "Toen Gij Uw aangezicht verborgt, werd ik verschrikt", Psalm 30:8. Wel, en is dit alles? Neen! Wel, en wat werken deze verbergingen van God uit? Nu, dat kunt u lezen in vers 9. Zie! zoals een man zijn vrouw aankleeft, zo kleeft mijn ziel de Heere aan. De psalmist loopt nu vlak achter de Heere aan, hij volgt Hem op de hielen, zoals de uitdrukking is.
3. Door Zich van Zijn volk terug te trekken vergroot de Heere de waarden en verhoogt Hij de prijs van verschillende kostbare beloften; Hij beveelt hun waarde, uitnemendheid, zoetheid en nut aan. Zou dat niet gebeuren, dan zouden ze maar zijn als droge borsten en als nutteloze wapenen voor de ziel, 2 Petr. 1:4. En evenzo Micha 7:18, 19, Jes. 54:7, 8, Hebr. 13:5, 6, Hebr. 2:3, Psalm 5:13. De Heere zal de rechtvaardigen rondom met Zijn gunst omringen, zoals een kroon het hoofd omringt, zoals het Hebreeuws dat aangeeft. Psalm 112:4, en Jer. 31:37. Zo zeker als de hemel niet gemeten kan worden, noch de fundamenten der aarde doorzocht kunnen worden door de bekwaamheid of de macht van een sterfelijk mens, zo vast en zeker is het dat God Zijn volk niet geheel en al zal verwerpen, nee, niet om al het kwaad dat ze gedaan hebben. Nu, op welke prijs stelt een verlaten ziel deze kostelijke beloften? Wel, zegt hij, deze beloften zijn zoeter dan honing en honingzeem, ze zijn kostelijker dan goud, dan fijn goud, dan veel goud, dan al het goud dat er in de wereld is. Ik geef aan die beloften de voorrang boven mijn voedsel, boven mijn smakelijkste voedsel, ja boven mijn noodzakelijkste voedsel, boven het mij toegewezen deel, Job 23:12. Zoals Alexander de Ilias van Homerus (een dichtwerk) bewaarde in een kabinet dat met gouden parels versierd was: zo zullen verlaten zielen deze kostelijke beloften bewaren in het kabinet van hun harten, als de kostbaarste schat die er in de wereld is. Men zegt dat dolfijnen van muziek houden, en zo houden verlaten zielen van de muziek van de beloften. De belofte uit 1 Tim. 1:15 was muziek voor de martelaar Bilney. En de belofte uit Joh. 10:29 was muziek voor Ursinus. Voor een ander was Jes. 57:15 muziek; en voor weer een ander Jes. 26:3; en voor nog een ander Matth. 11:28; en zo zouden we kunnen doorgaan. Beloften die gepast zijn voor de toestand van een verlaten mens, klinken in zijn oren als de zoetste muziek, en ze zijn de meest soevereine hartversterkingen die God kan geven en die de hemel biedt, of de ziel begeert, Deut. 32:13. O, wat een honing, wat een olie" zuigen verlaten zielen uit zulke beloften die bij hen thuisgebracht worden en die passen op hun toestand!
4. Doordat God Zijn aangezicht verbergt en Zich van u terugtrekt, zult u in staat gesteld worden om gevoeliger en bevindelijker mee te leven en medelijden te hebben met anderen die in het donker en door God verlaten zijn, zoals u nu bent. Hebr. 5:2, 13:2. Over de bijen wordt ons verteld dat, wanneer er één ziek is, ze allen treuren; en van de schapen, dat wanneer er één van hen bewusteloos is door zwakheid, de rest van de kudde tussen dat schaap en de zon gaat staan,

totdat het weer bijkomt. Wanneer in het natuurlijk lichaam één lid lijdt en pijnlijk is, lijden alle leden mee. Wanneer er een doorn in de voet zit, hoe buigt zich dan de rug, hoe scherp kijkt dan het oog, hoe trekken dan de handen de doorn uit de voet! Niemand is zo medelijdend voor een verlaten ziel dan zij, die zelf door God verlaten en begeven zijn. O, zij weten wat een kwade zaak en wat een bitter ding het is om door God? Te worden verlaten, en daarom gaat hun binnenste, hun medelijden zeer uit naar diegenen, ja het meest tot ben. Zij weten immers dat er geen verdrukking, geen ellende, geen hel is, erger dan door God verlaten te zijn. Toen Anaxagoras oud was, en verlaten door de wereld, ging hij liggen, dekte zijn hoofd goed toe, en besloot zichzelf dood te hongeren (Plutarchus). Maar helaas, wat betekent het door de wereld verlaten te zijn, vergeleken bij de verlating door God? Al waren er zoveel werelden als er mensen zijn in de wereld, dan kan iemand toch beter door al die werelden verlaten worden, dan door God. Daar is een grote waarheid in het gezegde van Chrysostomus, namelijk, dat de kwellingen van duizend hellen, als er zoveel waren, minder erg zijn dan die éne: uit Gods nabijheid verdreven te worden met een: *Ik ken u niet*, Matth. 7:23. De geleerden hebben reeds lang geleden vastgesteld dat de 'pijn van het gevoel' veel erger is dan de 'pijn van het gebrek'. Wat een verdriet was het voor Absalom om het gezicht van de koning zo `bewolkt" te zien! En hoe diep waren Eli en zijn schoondochter aangedaan door het verlies van de ark, die niets anders was dan een getuigenis van Gods tegenwoordigheid! Maar o, hoeveel te meer wordt een christen aangedaan door het verlies van Gods aangezicht en gunst. De herinnering daaraan doet zijn hart versmelten, en zijn binnenste verlangen naar deze zon, die nu schuilgaat achter de wolken.

5. Hierdoor onderwijst de Heere Zijn kinderen Zijn aangezicht en gunst hoger te schatten, wanneer ze er opnieuw toe komen die te genieten, Hoogl. 3:4. Augustinus heeft gezegd: "Heere, ik ben tevreden om alle pijnen en tormenten in de wereld te lijden, als ik maar eens Uw aangezicht mag zien". Daarmee prees hij het aangezicht des Heeren. Niemand hecht zoveel waarde aan Christus, als hij die Hem kwijtgeraakt is en Hem opnieuw gevonden heeft. In de Chinese taal betekent de naam Jezus "*Opgaande Zon*", en dat is Hij ook, Mal. 4:2, vooral voor die zielen die lang onder een wolk hebben geleefd. De beklagenswaardige volken in het noorden, waar de (aardrijkskundige) Strabo over schrijft, missen enkele maanden lang het licht van de zon helemaal. Maar wanneer de tijd aanbreekt dat de zon weer gaat schijnen, klimmen de mensen op de hoogste bergen om de hemel te bespieden. En wie de zon het eerst ziet, wordt beschouwd als de beste van de mensen, en degene die het meest door God wordt bemind. En doorgaans kiezen zij die man tot koning. Zoveel prijs stelden zij op de terugkeer van de zon! Psalm 63:4, "Uw goedertierenheid is beter dan het leven", of, zoals het eigenlijk in het Hebreeuws staat `dan levens". De goddelijke gunst is beter dan het leven, ze is beter dan het leven met al zijn inkomsten, met alles wat het meebrengt, zoals eer, rijkdommen, genoegens, toejuichingen, enzovoort, ja ze is beter dan vele levens bij elkaar genomen. Nu weten we hoe hoog de mensen hun leven schatten. Ze bloeden, zweten, geven over, ondergaan inwendige reinigingen, ze doen afstand van hun bezit, ja van een arm of een been, om maar in het leven te blijven. Zoals iemand uitriep: geef me elke mismaktheid, elke kwellings, elke ellende, als U mijn leven maar kunt sparen. Nu, hoewel het leven zo lief en kostbaar is voor een mens, schat een verlaten ziel toch de terugkomst van de goddelijke gunst over hem boven het leven, ja boven vele levens. Vele

mensen zijn vermoeid geweest van het leven, zoals blijkt uit de Schrift en de geschiedenis. Maar nooit is er iemand geweest die genoeg had van de liefde en de gunst van God. Niemand waardeert de zon zo hoog, dan degene die lang in een donkere kerker is geweest.

6. Hierdoor oefent de Heere Zijn knechten in dat kostelijke leven des geloofs, dat het eervolste en gelukkigste leven is dat er bestaat. 2 Kor. 5:7. Het leven door het gevoel, het leven door het verstand is maar een laag bij de grond en een armzalig leven. Het leven door het geloof is een edel en gezegend leven. Toen Eliza aan de Sunamietische vrouw vroeg wat hij voor haar kon doen, of hij voor haar zou spreken tot de koning of tot de krijgsoverste, antwoordde ze: `Ik woon temidden van mijn volk, 2 Kon. 4:13. Dat is, ik leef in goede staat en gelukkig temidden van mijn volk. Ik heb het niet nodig aan koning of officier iets te verzoeken. En dit rekt ze als haar grootste geluk; en inderdaad is dit het grootste geluk dat er is, veel in de oefening van het geloof te leven. Niemand leeft zo'n vrij leven, zo'n heilig leven, zo'n hemels leven, zo'n gelukkig leven als hij die door het geloof leeft. Doordat God Zich terugtrekt wordt de ziel ertoe gedreven te hangen aan God alleen, aan Christus alleen, aan de belofte alleen, Jas. 50:10, 63:15, 16. Nu wordt de ziel uitgedreven tot de hoogste en zuiverste daden van het geloof, namelijk God aan te kleven, God aan te hangen, en zo alles in zoetheid en gehoorzaamheid bij God te brengen, al is het dat Hij ons streng aanziet, berispt, slaat, ja zelfs doodt, Job 13:15. Het zijn de meest uitnemende en heldhaftigste daden van het geloof die het meest losstaan van het gevoel en van het verstand. Hij, die aan zijn gevoel toestaat te heersen over zijn geloof, zal nooit een uitnemend christen worden. Hij, die bij zijn eigen verstand op school gaat, heeft een dwaas als schoolmeester. En hem, die toestaat dat zijn geloof wordt overheerst door zijn verstand, zal het nooit aan rampen ontbreken. Wanneer het verstand het sterkst is, is het geloof doorgaans het zwakst. Maar de Heere maakt Zijn volk geoefend in het leven des geloofs, wat het beste en het zoetste leven is, door hen voor een tijd te verlaten.
7. Doordat God Zich terugtrekt wordt u meer aan Christus gelijkvormig gemaakt, aan uw Hoofd en Man, Die evenals u geestelijke verlatingen heeft gekend, Matth. 27:46, Psalm 22:1, 2. In het Hebreeuwse woord ligt een nadruk verborgen. *??Eel* betekent: *sterke God*. Eli, Eli, mijn sterke God, mijn sterke God! De eenheid van de persoon van Christus wordt nooit losgemaakt, noch werd Zijn genadestaat ooit verminderd. Christus werd alleen verlaten naar Zijn menselijke natuur, niet naar Zijn godheid. Temidden van die verschrikkelijke storm verstevigde en versterkte Zijn geloof zich aan de kracht van God, Mijn God, Mijn God! En toch werd Hij ten opzichte van de goddelijke bescherming en troost enige tijd door de Vader verlaten. En als dat ook met u het geval is, wordt u hierin alleen maar gelijkvormig gemaakt aan uw Heere en Meester. Nee, u drinkt alleen maar een klein teugje uit de bittere beker die Christus helemaal heeft leeggedronken. Uw wolk is geen wolk, vergeleken bij de wolk waaronder Christus verkeerde.
8. Ten laatste. Door deze voorbijgaande en gedeeltelijke verlatingen verzoet de Heere ten eerste de klare, volle, doorlopende en ononderbroken genieting van Hem in de hemel, en dat voor al Zijn volk, Psalm 71:21. O, hoe zoet en kostelijk was voor Absalom het aangezicht en de gunst van de koning, nadat hij een tijdlang verbannen was geweest en ten laatste weer in de gunst van de koning werd hersteld! Onésimus ging voor een tijd bij Filémon weg, opdat hij hem voor altijd terug zou ontvangen. Zo gaat de Heere voor een tijd weg van Zijn volk,

opdat ze Hem voor eeuwig mogen terugontvangen. Hij verbergt Zichzelf voor een tijd, opdat Zijn blijvende tegenwoordigheid temidden van Zijn kinderen in de heerlijkheid voor hen des te zoeter en aangenamer zal zijn.

9^E TEGENWERPING

O, maar ik word vals beschuldigd en op een droevige manier gesmaad, en mijn goede naam, die me zo dierbaar is als mijn leven, wordt belasterd en bezoedeld. Er worden mij dingen ten laste gelegd die ik nooit gedaan heb, en hoe kan ik dan stil zijn? Hoe kan ik zwijgen? Ik kan het Latijnse spreekwoord niet vergeten: over iemands oog en goede naam moet men niet schertsen. En hoe kan ik dan zwijgen wanneer men schertst over mijn goede naam? En elke dag zie ik de mensen mijn naam beladen met alle smaad en minachting die men zich maar kan indenken, om haar volledig te vernietigen.

Daarop zeg ik het volgende:

1. Het moet worden toegegeven dat een goede naam één van de kostbaarste juwelen is in de kroon van een christen. Hoewel een grote naam dikwijls maar weinig waard is, is een goede naam te verkiezen boven grote rijkdommen. Het is beter een goede naam buitenshuis te hebben, dan zilver of goud in een kist thuis te hebben opgelegd. Een goede naam is beter dan goede olie, Pred. 7:1. Dure zalfoliën werden onder de Israëlieten in die oosterse landen veel gebruikt, en ze werden hoog geschat. Ze werden in het schathuis van de koning opgeslagen tussen de allerkostbaarste zaken, Jes. 39:2. Welriekende zalven kunnen alleen maar de reuk bereiken, de hersenen gerieven, en de uiterlijke mens verheugen. Zij bereiken het beste, het edelste deel, de ziel, niet; noch het geweten van een christen. Maar een goede naam bereikt beide. Wat is de aangename geur voor de reusgaten, vergeleken bij de aangename geur voor het hart? *Een goede naam is beter dan een gouden gordel*, zegt een Frans spreekwoord. Ik heb gelezen dat er in sommige landen de gewoonte bestaat duiven naar de duivenhokken te lokken, door de vleugels van één duif met welriekende olie te zalven. Wanneer nu die duif wordt uitgelaten, lokt ze door de geur van die olie andere duiven naar haar hok, ze verleidt ze en ze nodigt ze uit. De welriekendheid van een goede naam is zo sterk, dat ze andere mensen erdoor aantrekt. Onder allerlei soorten en rangen van mensen in de hele wereld heeft een goede naam het vermogen om aan te trekken. Het is een goede olie, die de hoorders trekt om goede predikaties te horen, zieken om naar artsen te gaan, cliënten om advocaten te bezoeken, scholieren om leraren te horen, en klanten om winkeliers te zoeken aan wie van allen getuigenis wordt gegeven, evenals Demetrius, 3 Joh. 12. Als iemands goede naam bekend is, zal het hem niet gemakkelijk aan iets ontbreken dat mensen of geld hem kunnen verschaffen. Een goede naam brengt iemand in de gunst en houdt iemand in de gunst bij allen die goed zijn. Daarom zeggen de ouden: indien ge alles verliest, gedenk eraan de goede naam te bewaren. Want wanneer die eenmaal verdwenen is, komt ze daarna nooit meer terug. (Claudius). Welke goederen u ook verliest, wees er zeker van dat u het juweel van een goede naam onbedorven bewaart. Een christen moet zeer zuinig zijn op zijn goede naam, want een goede naam verantwoordt alles, zoals Salomo sprak over het geld. De heiden Plautus zei: "Als ik maar een goede naam mag behouden, ben ik rijk genoeg." Een christen moet het liever zonder goud stellen dan zonder een goede naam. En hij, die een christen van zijn goede naam berooft, is een ergere dief dan hij die hem van zijn beurs berooft; en daarom behoort hij veeleer te worden opgehangen, dan laatstgenoemde.

2. Het moet worden toegegeven dat wanneer een goede naam eenmaal verloren is, het zeer moeilijk is deze terug te winnen. Iemand kan gemakkelijker een verloren gegane vriendschap, een verloren bezit terugwinnen dan een verloren reputatie. Een goede naam is als een bouwwerk voor een vorst: snel te verwoesten, maar langzaam op te bouwen. De vader van de verloren zoon kon van zijn zoon zeggen: *Deze mijn zoon was verloren, en is gevonden. Hij was dood, maar hij is weer levend geworden*, Luk. 15:32. Maar hoe weinig christenen kunnen zeggen: deze mijn goede naam was verloren, en is gevonden; hij was dood, maar nu leeft hij. Zoals Orpa Naomi eens verliet en ze nooit meer tot haar terug keerde, Ruth 1:14, zo ook een goede naam die iemand verlaat, nauwelijks meer tot hem terug keren. Beschaamd vertrouwen wordt slechts zeer moeilijk hersteld. Nieuwe wijn doet men slechts zelden in oude zakken. Iemand moest nergens zó op gesteld zijn, als op het getuigenis van zijn geweten, en het getuigenis aangaande zijn naam. In Japan zijn zelfs de kinderen zó op hun reputatie gesteld, dat wanneer men een kleinigheid verliest en tegen één van hen zegt: ik geloof dat jij het gestolen hebt, de jongen direct een lid van één van zijn vingers afhakt en zegt: meneer, als het waar is wat u zegt, wens ik dat mijn vinger nooit meer geneest. Een christen moet er met alle vasthoudendheid aan werken drie dingen te handhaven: 1. de eer van God, 2. de eer van het Evangelie en 3. de eer van zijn naam. Wanneer de goede naam van een christen eenmaal omfloerst is, zal het lang duren eer dat voorbij is.
3. Hoewel dit allemaal waar is, is het toch het deel geweest van Gods liefste heiligen en knechten om belasterd, gesmaad, vernederd en vals beschuldigd te worden, Psalm 31:19. Hoe droevig en vals werd Jozef beschuldigd door zijn wellustige meesteres; David door Doëg en Simeï; Job van huichelarij, goddeloosheid, onmenselijkheid, wreedheid, partijdigheid, trots en atheïsme! Werd Naboth er niet van beschuldigd lastering te hebben gesproken tegen God en de koning? Stelde Haman de Joden bij de koning niet voor als halsstarrigen en opstandelingen? Esther 3. Werd Elia er niet van beschuldigd een beroerder van Israël te zijn, en Jeremia de bazuin van de oproerigheid? Johannes de Doper als iemand die het volk opruide, en Paulus een pest? Werden de apostelen niet algemeen gerekend als bedriegers en misleiders van het volk, en het schuim van de wereld? Athanasius en Eustatius werden vals beschuldigd van overspel. Ketterij en verraad werden Cranmer ten laste gelegd, vadermoord aan John Philpot, en verleiding aan Latimer. De vervolgers van de oude kerk omwikkelden de christenen doorgaans met vellen van beren en honden, en hitsten dan wilde dieren tegen hen op; maar ook belaadden ze hun namen en personen met alle mogelijke smaadheid, geringschatting, minachting en valse geruchten, en tergden hen dan en leefden al hun boosaardigheid en wreedheid op hen uit. Ik denk dat er geen christen is, die niet vroeger of later reden zal hebben om met David te zeggen: "Wrevelige getuigen staan er op; hetgeen ik niet weet, eisen zij van mij", Psalm 35:11. Ze beschuldigen mij van dingen waaraan ik onschuldig ben en waarvan ik niets afweet. Een zekere Hippias heeft gezegd dat er niets zo ondragelijk was als een valse beschuldiging, omdat de wet geen straf kende voor beschuldigers, zoals die wel bestond voor dieven; en dat terwijl beschuldigers de vriendschap aan de mensen ontstalen, wat de mooiste rijkdom is die de mensen bezitten kunnen.
4. Welnu, christenen, wanneer u ziet dat dit het lot van de liefste heiligen geweest is om vals beschuldigd te worden, en om hun naam en reputatie in de wereld te boren smaden, houd u dan stil. Want u ziet dat u er niet slechter aan toe bent dan zij, "Welker de wereld niet waardig was" Hebr. 1 1:38. De rabbijn Kimchi zegt, dat de wereld niet kan voortbestaan zonder dat schande geduldig gedragen wordt. Maar

onze Heere Jezus Christus werd op een droevige wijze gesmaad en vals beschuldigd. Zijn dierbare Naam die het waard is altijd met gouden letters geschreven te worden, zoals de Perzen altijd de namen van hun koningin schreven, werd dikwijls verduisterd nog vóór de zon verduisterd werd bij Zijn dood. O, wat een stenen van versmaadheid werden er dikwijls gerold over die Naam door welke wij moeten zalig worden, indien we ooit zalig zullen worden! O, wat een uitlachen, wat een bespotten, wat een honen van die Naam waardoor we alleen gezegend kunnen worden! De Naam van Jezus, zegt Chrysostomus, bevat een duizendvoudige rijkdom aan vreugde en vertroosting. De naam "Zaligmaker", zegt Bernardus, "is honing in de mond, muziek in het oor, en een feest in het hart. En toch, waar is het hart dat zich kan indenken, de tong die kan uitdrukken hoeveel mest en afval op Christus" Naam geworpen is. En hoeveel scherpe pijlen van smaad en verachting zijn er door de wereld dagelijks, ja elk uur, afgeschoten op de Naam en eer van Christus? Zulke schandelijke versmaadheden werden op Christus en op Zijn Naam geworpen tijdens Zijn leven en bij Zijn dood, dat de zon als het ware bloosde, een wolk als een masker voordeed, om die versmaadheden niet behoeven te zien, Matth. 11:19, 27:63. Maar was Hij werkelijk zo? Nee, de Wijsheid is gerechtvaardigd van haar kinderen. De kinderen van de Wijsheid zullen opstaan, en haar rechtvaardigen voor heel de wereld. Maar was Hij een bedrieger van het volk? Nee, Hij was een getrouwe en ware Getuige, Openb. 1:5, 3:14, Joh. 7:20, Joh. 8:48. Het was een wonder der wonderen dat de aarde zich niet opende om deze monsters te verslinden, en dat God de hel niet uit de hemel liet regenen op deze verschrikkelijke godslasteraars. Maar hun godslasterlijke beweringen werden ontkend, en het tegendeel ervan bewezen door enkele kinderen der Wijsheid. De duivel heeft zulke macht niet, noch in het minst zulke goedheid, om voor iemand die blind geboren was ogen te scheppen. Wilt u nog meer smaad, vuil en minachting zien dan die op de Heere der heerlijkheid geworpen is? Wel, sla dan uw ogen open op Lukas 16:14 "en zij (de farizeeën) beschimpten Hem." Of, zoals de Grieken het lezen: ze toonden Hem door verachtelijke gebaren hun smaad en schimp. De Farizeeën lachten Christus niet alleen uit, ze trokken ook lelijke gezichten tegen Hem en bespotten Hem, maar ze maakten ook door uiterlijke tekenen hun verachting en schimp duidelijk, door hun gelaatsuitdrukking en gebaren. Ze verachtten Hem ten zeerste, ze achtten Hem als een nietswaardige. En in hoofdstuk 25:35 toonden zowel het volk als hun leiders Hem hun verachting, want het woord in de grondtekst is hetzelfde als in hoofdstuk 16. In Joh. 19:12 wordt Hij ervan beschuldigd een vijand van de keizer te zijn. Nu, wie kan ernstig de spot, smaad en verachting beschouwen die op de Naam en eer van Christus gelegd zijn, en dan niet stil en zwijgend zijn onder alle spot en verachting die over zijn naam of persoon komen?

5. Wanneer degenen, van wie God kwalijk spreekt, goed van u spreken, wanneer u in de gunst staat bij hen die bij God niet in de gunst staan, is dat veeleer een schande dan een eer voor iemand. Onze Zaligmaker Zélf betuigt, dat in de kerk en de staat der Joden degenen die het meest de algemene goedkeuring en toejuichingen ontvingen, die het meest bewonderd werden en waarover men het meest riep, niet de beste, maar de slechtste mensen waren. Zij waren de valse, en niet de ware profeten, Luk. 6:26. Augustinus vreesde de lofprijzingen van de goeden, en haatte de lofprijzingen van de kwaden. Luther zei: "Ik zou de roem en de faam van Erasmus niet willen bezitten. Mijn grootste vrees is voor de lofprijzingen van de mensen." Phocion wantrouwde de inhoud van zijn eigen toespraak, omdat het volk hem toejuichte. Antisthenes vreesde dat er kwaad in hem stak, omdat het gemene volk hem zo bijviel. Socrates wantrouwde zelfs datgene, wat de meest algemene

goedkeuring kreeg. "Wanneer men door slechte mensen geprezen wordt", zei Bion, "wordt men geprezen over kwaaddoen. Want hoe beter men over iemand spreekt, des te erger, en hoe slechter, hoe beter." De Lacedemoniërs wilden niet dat een goede uitdrukking bezoedeld werd door een slechte mond. Een slechte tong bezoedelt alle goeds dat er op druïpt. Het is een weldaad van de lofprijzingen van slechte mensen verlost te worden. De toejuichingen van de goddelozen worden dikwijls de schande van de heiligen. De heiden Socrates kon zeggen: "Wat heb ik verkeerd gedaan, dat die slechte man het met me eens is?" Er ligt een waarheid in de uitdrukking van Seneca: "De slechtste mensen hebben meestal de grootste hekel aan het allerbeste." Wie kan deze dingen ernstig beschouwen, en niet stil en zwijgend zijn onder al de schande en spot die op zijn naam en reputatie gelegd worden?

6. Er komt een dag, dat de Heere al het stof en het vuil dat de goddelozen op de goede naam van Zijn volk hebben gelegd, zal afwissen. Er zal een wederopstanding zijn van de goede naam, zowel als van de lichamen. De namen van hen die nu begraven liggen in de open graven van een leugenachtige keel zullen zeker herrijzen, Psalm 37:6. Hoewel de wolken een tijdlang het schijnsel van de zon kunnen verdonkeren, toch zal de zon opnieuw helderder en heerlijker stralen dan ooit, Psalm 112:6. Hoewel de boosaardige laster en de valse beschuldigingen van de goddelozen voor een tijd de goede naam van de heiligen kunnen bewolken, zullen toch deze wolken verdwijnen, en hun namen zullen doorluchtig en heerlijk blijken te zijn. God zal zoveel zorg dragen voor de goede naam van Zijn volk, dat de schande, lasteringen en hoogmoedige behandeling waarmee die beladen zijn, hun niet blijvend zullen aankleven. De Joden rolden een steen voor het graf van Christus om Hem daar beneden te houden, zodat Hij niet zou kunnen opstaan. Maar een engel rolt de steen snel weg; en in weerwil van de wachters staat Hij op, op een heerlijke overwinnende manier, Matth. 28:2. Dus, hoewel de wereld stenen en schande en verachting kan rollen over de goede naam van de heiligen, zal God toch al deze stenen wegwentelen. En hun goede namen zullen heerlijk herrijzen, mensen en duivelen ten spijt. Die God, Die altijd één hand gereed heeft om de tranen van de ogen van Zijn kinderen af te wissen, heeft ook altijd Zijn andere hand gereed om het stof dat de goede namen van Zijn kinderen bedekt, weg te wissen. De verongelijkte onschuld zal niet lang onder een wolk blijven. Vuil zal niet lang blijven kleven aan marmer, of aan gouden standbeelden. Welnu dan, christenen, onthoudt dit, dat de laster en de schande die op u gelegd worden niets anders zijn dan de tekenen van uw onschuld en eer, Job 31:35,36. Alle versmaadheden zijn als paarlen die aan de kroon van een christen gehecht worden. Vandaar dat Augustinus zegt: "Hij die willens mijn goede naam vermindert, maakt tegen zijn wil in mijn beloning groter". En dat verstond Mozes heel goed, en dit deed hem de versmaadheid van Christus verkiezen boven de kroon van Farao, Hebr. 11:25, 26. Die God, Die al Zijn kinderen bij name kent zal niet toelaten dat hun namen langdurig begraven worden onder de as van versmaadheid en spot. En daarom, houd u stil. Hoe meer de voet van trotsheid en spot uw naam nu vertrapt, des te meer zal hij blinken en stralen. Hoe meer de mensen een gouden beeld vertrappen, hoe meer ze het laten glimmen. Daarom, leg uw hand op de mond.
7. De Heere is een snel en verschrikkelijk Getuige tegen degenen die Zijn kinderen vals beschuldigen, en die hun namen hebben beladen met spot, smaad en verachting. Jes. 41:2, Judas 15. Het bloed van Achab en Izebel, die voor geld valse getuigen inbrachten tegen Naboth, werd door de honden opgelikt, 1 Kon. 22:21,22, 2 Kon. 9:30. Amazia, die de profeet Amos vals beschuldigde bij de koning, kreeg de boodschap van de Heere die u kunt lezen in Amos 7:17. Haman, die de Joden vals

beschuldigde, zat één dag aan het feestmaal met de koning, en de volgende dag was hij zelf een feestmaal voor de kraaien, Esth. 7:10, 9:10. De jaloerse hovelingen, die Daniël vals beschuldigden, werden door de leeuwen verslonden, Dan. 6:24. Laat me toe u iets te laten zien van Gods oordelen over zulke personen, door verschillende geschiedenissen aan te halen. Kajáfas, de hogepriester die de Joodse raad samenriep en valse getuigen tegen de Heere Jezus huurde, werd kort daarna uit zijn ambt gezet. Een zekere Jonathan nam zijn plaats in, waarop hij de hand aan zichzelf sloeg. In de dagen van Koningin Maria werd John Cooper, een godvrezend man, door een zekere John Grimwood vals beschuldigd. Kort daarna vielen bij deze Grimwood, die een uitstekende gezondheid genoot, zijn ingewanden uit zijn lichaam, waardoor hij ellendig stierf. Narcissus, een godvrezende bisschop van Jeruzalem, werd door drie mannen van vele schandelijke zaken beschuldigd. Deze mannen bevestigden hun valse getuigenis met eden en inroepen van allerlei kwaad over zich indien ze niet de waarheid spraken. Kort daarna kwam één van hen, samen met zijn gezin, om bij een brand. Ook zijn bezittingen verbrandden. Een ander van hen werd getroffen door een ernstige ziekte, zoals hij over zich had ingeroepen. En de derde, beangstigd door het zien van Gods oordelen over de andere twee, kwam tot grote boetvaardigheid, en stortte het verdriet van zijn hart uit in zo'n vloed van tranen, dat hij er blind van werd. Een goddeloze ellendeling, Nicephorus, klaagde ten tijde van keizer Commodus, Apollonius, een vrome christen, aan bij de rechters wegens verschillende ernstige misdaden. Toen hij zijn aanklacht niet kon bewijzen, werd hij veroordeeld tot het breken van zijn benen, volgens een oude Romeinse wet. Gregory Bradway beschuldigde een zekere Brook vals. Maar kort daarna probeerde hij, door de schrik van zijn beschuldigend geweten, zijn hals door te snijden. Toen men hem dat belette, verloor hij zijn verstand. Ik heb gelezen over twee valse beschuldigers van Socrates. De één werd door een volksmenigte vertrappt, en de andere kon een zelfde lot alleen maar ontgaan door een vrijwillige ballingschap. Ik zou een menigte andere voorbeelden kunnen bijbrengen, maar laat deze voldoende zijn, om te bewijzen hoe God een snel en verschrikkelijk Getuige is tegen hen die Zijn volk vals beschuldigen en hun dierbare naam met spot en schande beladen. De ernstige overweging hiervan behoort de beschuldigde en gesmade christenen ertoe te brengen stil en zwijgend te zijn voor de Heere.

8. En ten laatste. God Zélf wordt dagelijks gesmaad. De mensen sidderen er niet voor om spot en verachting op God Zélf te leggen. Soms beschuldigen ze de Heere ervan dat Zijn wegen niet rechtmatig zijn en dat Hij een verkeerde weg ingaat, Ez. 18:25, Jer. 2:5,6. Soms beschuldigen ze God van wreedheid, Gen. 4:13. Soms beschuldigen ze God van partijdigheid, omdat Hij hier slaat en daar liefkoost; hier verhoogt Hij en daar werpt Hij neer; hier glimlacht Hij en daar vertoont Hij een vertoornd aangezicht; hier geeft Hij veel en daar geeft Hij niets; hier heeft Hij lief en daar haat Hij; hier doet Hij iemand wel varen en daar brengt Hij iemand ten onder, Mal. 2:17. `Waar is de God des oordeels?' Met andere woorden: "Die is nergens". Soms beschuldigen ze de Heere van karigheid, dat is, dat Hij een God is die Zijn volk hard aan de arbeid zet, teveel arbeid, maar hen geen loon uitbetaalt, en hen geen vergelding doet, Mal. 3:14. Soms beschuldigen ze God ervan dat Hij een harde meester is, Die maait waar Hij niet gezaaid heeft, en vergadert waar Hij niet gestrooid heeft, Matth. 25:24. O, wat wordt er iedere dag, o ja, elk uur van de dag oneindig veel smaad en spot op de Heere geworpen, op Zijn Naam, Zijn waarheid, Zijn wegen en instellingen, Zijn eer! Helaas, alle spot en verachting die over alle heiligen in heel de wereld wordt uitgestort, is niets bij wat men de grote God elk uur aandoet. En toch, Hij is geduldig. O, wat denken de mensen hard over God, en hoe

hard spreken ze over God, hoe onhandelbaar gedragen ze zich tegenover God; en toch verdraagt Hij het. Zullen wij het van degenen die God Zélf niet sparen, Zijn Naam, Zijn waarheid, Zijn eer, vreemd vinden dat ze ook ons en onze namen niet sparen? Helemaal niet! Waarom zouden wij verwachten goede woorden te ontvangen van hen die voor God, week in, week uit, jaar in, jaar uit, geen goed woord overhebben? Waarom zouden wij verwachten dat ze ons: *hosanna, hosanna!* toeroepen, terwijl ze elke dag over Christus uitroepen: *kruist Hem, kruist Hem!* Matth. 10:25. Het is voor een knecht genoeg verhoging als zijn heer te zijn. En als ze er geen bezwaar in zien de Naam des Heeren te bekladden en te lasteren, verwonder u er dan niet over als ze uw naam besmeuren. En laat dit voldoende zijn om uw harten te stillen en tot zwijgen te brengen, o christenen, onder alle spot en verachting die in deze wereld op uw naam en reputatie wordt gelegd.

10^E EN LAATSTE TEGENWERPING

In mijn verdrukking heb ik de Heere verzocht om deze en die weldaad, en toch stelt God dat uit, Hij stoot me af. Verschillende keren heb ik gedacht dat die weldaad nabij was, dat de verlossing voor de deur stond, maar nu zie ik dat ze veraf is. Hoe kan ik dan stil zijn? Hoe kan ik zwijgen onder zulk uitstel en zulke teleurstellingen? Op deze tegenwerping geef ik u deze antwoorden:

1. De Heere stelt de tijd van Zijn antwoord niet altijd vast overeenkomstig de spoedige verwachtingen van Zijn volk. God heeft Zijn liefste heiligen dikwijls uitstel doen ondervinden; want zowel de tijd als de afloop van een zaak behoort Hem toe. Hab. 1:2, Job 19:7, Psalm 69:4, Psalm 40:18. Hoewel God aan hem, David, een kroon en een koninkrijk had beloofd, stelt Hij dat uit van dag tot dag, en ondanks al zijn haast moet hij afwachten tot de vastgestelde tijd gekomen is. Paulus moest zo lang wachten, tot hij zelfs in twijfel was van zijn leven, en het vonnis des doods in zich had, 2 Kor. 1:8,9. En Jozef moest zo lang wachten, tot de ijzers in zijn ziel drongen, Psalm 105:17-19. Zo wachtte de Heere lang om aan een zekere Glover, een martelaar, verlichting te geven, hoewel hij Hem dikwijls ernstig had gezocht en zichzelf ter dood had overgegeven voor Christus. Toen Augustinus onder overtuigingen liep, vergoot hij een vloed van tranen, en terwijl hij zich onder een vijgenboom op de grond wierp, riep hij uit: "O Heere, hoe lang nog? Hoe lang zal ik zeggen: morgen, morgen? Waarom niet vandaag, Heere, waarom niet vandaag?" Hoewel Abigaïl zich haastte om Davids woede te voorkomen, en Rachab zich haastte om haar scharlaken koord buiten te hangen; daarom haast God Zich nog niet altijd om Zijn liefste kinderen te horen en te redden. En daarom, houd u stil. Hij behandelt u niet slechter dan Zijn kostbaarste juwelen.
2. Hoewel de Heere voor een tijd opschort en uitstelt, zal Hij toch komen, en barmhartigheid en verlossing zullen zeker komen. Hij zal niet altijd het geroep der armen vergeten, Hebr. 10:37, Hab. 2:3. God zal komen, en de barmhartigheid zal komen. Want hoewel uw zon nu is ondergegaan, en God u schijnt te negeren, zal toch uw zon opnieuw opgaan. Uw God zal al uw gebeden verhoren, en al uw nooddrift vervullen, Psalm 71:20, 21. Toen er eens drie martelaren naar de brandstapel werden gebracht, raakte één van hen tot aller verwondering los van zijn keten, viel op de grond neer en worstelde ernstig met God om het gevoel van Zijn liefde. En God gaf het hem ineens; daarop liep hij toe en omhelsde de staak, en stierf vrolijk en heerlijk als een martelaar. God stelde uit tot hij bij de staak was, en tot hij gebonden werd, en liet toen Zijn liefde op een zoete wijze blijken.
3. Hoewel God verhooring soms uitstelt, vergeet Hij u toch niet. Hij denkt nog aan u. U bent nog voor Zijn oog, Jes. 49:14-16, en altijd in Zijn hart. Zo min als Hij zichzelf kan vergeten, kan Hij Zijn volk vergeten, Psalm 77:10, 11. Eerder vergeet een bruid haar sieraad, en een moeder haar zuigeling, Jes. 54:7-10 en een vrouw haar man, Jes. 62:3-5. dan dat de Heere Zijn volk zal vergeten. Hoewel Sabinus volgens Seneca zijn leven lang nooit die drie namen van Homerus, Ulysses en Achilles kon onthouden, kent God heel Zijn volk bij name en denkt Hij aan hen. Gen. 8:1, 19:29-31, 1 Sam. 1:9, Jona 4:9-11. Daarom zwijg en houd u stil. Uw God heeft u niet vergeten, hoewel Hij nu de verhooring van uw gebeden uitstelt.

4. Gods tijd is altijd de beste tijd. God zoekt altijd de beste en geschiktste tijden uit om ons wel te doen. "In den tijd des welbehagens heb Ik u verhoord en ten dage des heils heb Ik u geholpen", Jes. 49:8. Ik zou u eerder hebben kunnen verhoren, en u eerder geholpen hebben, maar Ik neem de beste tijd voor beide. Aan God Zijn tijd voor te schrijven is Hem te beperken, Psalm 78:41. Het betekent, dat we onszelf boven Hem verheffen, alsof wij wijzer zijn dan God. Hoewel we niet wijs genoeg zijn om de tijden en gelegenheden die God ons gesteld heeft goed te benutten om Hem te dienen en te eren, zijn we toch geneigd te denken dat we wijs genoeg zijn om God Zijn tijd voor te schrijven; de tijd wanneer Hij ons moet verhoren, redden en verlossen. God ónze tijd voor te schrijven, en onszelf heren van de tijd te maken; wat is het anders dan God te ontdoen van Zijn koningschap en Zijn soevereiniteit in het vaststellen van de tijden? Hand. 1:7, 17:26. Het is niet meer dan rechtvaardig en rechtmatig dat die God Die de tijd gemaakt heeft, en Die alleen de macht heeft om de tijd vast te stellen en erover te beschikken, ook Zijn eigen tijd vaststelt om Zijn volk wel te doen. Wij zijn dikwijls aan gemoedsstemmingen onderhevig, onredelijk en haastig, en dan moeten we een bepaalde weldaad hebben of we denken te sterven; er moet verlossing zijn, of we voelen ons geruïneerd. Maar ons ongeduld zal ons nooit, geen uur en geen ogenblik, een weldaad doen verkrijgen vóór de tijd die God heeft vastgesteld. God is de Beste, en Hij neemt er altijd de beste tijd voor om weldaden aan Zijn volk uit te delen. Er is geen weldaad zo schoon, zo gerijpt, zo liefelijk, zo wondermooi als die, welke door God op Zijn tijd verleend wordt. Daarom, houd u stil. Hoewel God u laat wachten, wees toch stil, want het is niet mogelijk God een weldaad uit handen te wringen, totdat die weldaad voor ons gerijpt is, en wij gerijpt zijn voor die weldaad, Pred. 3:11.
5. De Heere vergeldt in dit leven zeker aan Zijn kinderen voor al het uitstel en de teleurstelling waardoor Hij hen in dit leven oefent. Hij maakt het goed met hen. Zo deed Hij met Abraham door hem een zoon, Izaäk, te geven en aan Hanna een Samuël te schenken. Hij liet Jozef lang wachten, maar tenslotte veranderde Hij zijn ijzeren boeien in gouden kettingen, zijn lompen in een koninklijk kleed, zijn gevangenis in een staatsiekoets, zijn cel in een paleis, zijn bed van doornen in een donzen bed, zijn versmaadheid in eer, en zijn dertig jaar van lijden in tachtig jaar van heerschappij, met veel grootheid en eer. Zo liet God David lang wachten, maar toen zijn lijden voorbij was werd hij gezalfd en de kroon van Israël werd op zijn hoofd gezet, en gedurende veertig jaar achter elkaar werd hij een zegevierend vorst, zeer beroemd en heerlijk, 2 Sam. 1. Welnu, christenen, God zal u zeker rente op rente betalen voor al het uitstel dat u ontmoet, en daarom, houdt u stil.
6. Ten laatste. De Heere stelt het geven van deze weldaad, of van die verlossing nooit uit, dan om grote en gewichtige oorzaken. En daarom, houd u stil.

Vraag: *Maar wat zijn de redenen waarom God Zijn volk zo dikwijls laat wachten, zoals we moeten opmerken?*

Ik antwoord:

Eerste reden.

Om Zijn volk te beproeven, en om hen te laten verschillen en te onderscheiden van anderen. Zoals de oven het goud beproeft, zo laat uitstel zien van welk metaal een christen gemaakt is. Uitstel beproeft zowel de waarheid als de kracht van de genade van een christen. Uitstel is de toetssteen voor een christen, die aantoont van welk metaal de mensen gemaakt zijn, of ze goud of schuim zijn, zilver of tin, oprecht of onoprecht, of ze in werkelijkheid christenen zijn, of bedorven christenen. Zoals een vader, door zijn kinderen te dwarsbomen en hun verzoeken uit te stellen, nagaat welk karakter ze hebben, en ze als het ware, helemaal onderzoekt; zodat hij zeggen kan, dát kind heeft een mopperachtige en grommende aard, en dát kind is humeurig en eigenwijs, maar de anderen zijn nederig, lief, eenvoudig en vriendelijk van aard. Zo doet de Heere ook, door Zijn kinderen niet in alles hun zin te geven; door ze te laten wachten ontdekt Hij hen aan hun verschillende neigingen.

De Psylli zijn een mensensoort, dat een zodanig gestel heeft dat vergif hen niet schaadt. En wanneer ze vermoeden, dat een kind niet van hun volk is, laten ze het door een adder steken. Als het dan gilt, en het vlees opzwellt werpen ze het weg, als een onechte nakomeling. Maar als het niet gilt, niets laat merken, en het er niet ziek van wordt, dan rekenen ze dat kind als een van hen en houden ze er veel van. Zo beproeft de Heere zijn kinderen door ze te laten wachten, wat is als het steken van een adder. Wanneer ze geduldig, stil en gehoorzaam verdragen, zal de Heere het voor hen opnemen, als voor degenen die Hem lief en dierbaar zijn. Maar als ze onder uitstel gaan schreeuwen, tieren, razen, zich ergeren, opstandig zijn, neemt de Heere het niet voor hen op, maar Hij beschouwt ze als bastaarden, niet als zonen, Hebr. 12:8.

Tweede reden.

Opdat ze uiteindelijk meer van Zijn macht, genade, liefde en barmhartigheid zouden ondervinden. De Heere had Martha en haar zuster en Lazarus lief, en toch stelt Hij Zijn komst verscheidene dagen uit. En Lazarus moet sterven, in het graf gelegd worden, en daar liggen totdat hij riekt. En waarom anders, dan opdat ze meer ondervinding zouden hebben van Zijn macht, genade en liefde voor hen? Joh. 11:3, 5, 6, 17.

Derde reden.

Om de begeerten van Zijn kinderen op te scherpen en hun verlangen des te heviger te maken. Om hen te laten roepen als een vrouw in barensood, of als een man die dreigt te verdrinken, Hoogl. 3:1, 4, Jes. 26:8, 9, 16. God laat wachten, opdat Zijn volk Hem zou aanlopen met meer kracht en Hem heilig lastig zou vallen. Hij stuurt hen weg, opdat ze meer leven en kracht zouden hebben. God schijnt koud te zijn, opdat Hij ons warmer maakt. Hij schijnt traag te zijn, opdat Hij ons ernstiger maakt. Hij schijnt achter te blijven, opdat Hij ons meer naar voren doet komen in het aandringen bij Hem. De vader laat het kind wachten, om het vuriger te maken, en zo doet God ook met Zijn kinderen, om hen meer "goddelijk geweld" te leren. Bileam had Blaak eenmaal afgescheept, "Doch Balak voer nog voort vorsten te zenden, meer en eerlijker dan die waren", Num. 22:15. Bileams weigeringen maakten Balak alleen

maar vastbeslotener, zijn begeerten werden er alleen maar door vergroot en aangescherpt. Daar werkt God op aan met al Zijn weigeringen en Zijn uitstel, om Zijn kinderen vuriger te maken, hun geest aan te scherpen; zodat ze meer en dieper doorleefde gebeden tot Hem opzenden, vuriger roepen, zich krachtiger inspannen en dringender worstelen met God. En dat, opdat de hemel mag worden ingenomen door heilig geweld. Hengelaars halen de haak terug, met de bedoeling dat de vissen gretiger zullen bijten. En God schijnt Zich soms terug te trekken, maar het is alleen maar om ons te meer te laten volhouden. Wanneer hengelaars lang hebben gewacht, en zien dat de vissen zelfs niet aan het aas knagen, dan gooien ze de hengel niet ongeduldig weg. Ze breken de haak en de lijn niet kapot, maar ze halen de hengel op, ze kijken naar het aas, maken dat opnieuw in orde, gooien het weer in het water, en dan bijt de vis toe. Zo kan een christen bidden en nog eens bidden, en als het ware niets vangen. God schijnt te zwijgen en de hemel schijnt voor hem toegesloten te zijn. Maar laat hij niet ophouden met bidden, maar zijn gebed herzien. Bid gelovige, bid met meer gevoel, bid vuriger; dan zal de vis toebijten en de weldaad waar u om bidt zal komen, en de troost zal komen, en verlossing zal komen.

Vierde reden.

God laat Zijn volk dikwijls wachten en Hij schijnt ze niet te horen; en Hij doet dat om ze meer aan zichzelf te ontdekken. Er zijn maar weinig christenen die zichzelf goed zien en begrijpen. Door te laten wachten ontdekt God veel van het zondige ik van een mens aan zijn godvrezende ik; veel van zijn slechtste deel aan zijn beste deel; van zijn onedele deel aan zijn edelste deel. Als het vuur onder de pot wordt aangestoken, komt het schuim tevoorschijn. Zo ook wanneer God een arme ziel laat wachten. O, hoe komt in het hart van een ellendig schepsel het schuim van de trots, het schuim van het murmureren, het schuim van het twisten, het schuim van het wantrouwen, het schuim van het ongeduld, het schuim van de wanhoop tevoorschijn! Ez. 24:6. Ik heb gelezen van een dwaze man die in een kamer werd achtergelaten. Terwijl hij sliep werd de deur op slot gedaan. En toen hij wakker werd en merkte dat de deur op slot was, en iedereen vertrokken was, liep hij naar het raam en riep het uit: "O, ik ben alleen met mezelf!" Wanneer God de deur achter Zijn kinderen toesluit, wanneer Hij ze laat wachten, wanneer Hij niet schijnt te horen, o wat hebben ze dan reden om over zichzelf uit te roepen. Uit te roepen tegen dat trotse ik, dat wereldse ik, dat vleselijke ik, dat dwaze ik, dat tegensprekende ik. We zijn zeer geneigd, zegt Seneca, een bril op te zetten om de gebreken van anderen te bekijken, meer dan om een vergrootglas te nemen om onze eigen gebreken te bezien. Maar wanneer God ons laat wachten is dat als een vergrootglas dat Hij aan Zijn volk geeft om hun eigen gebreken te ontdekken, Psalm 73:11,12. O, wat een laagheid, slechtheid, ellendigheid, een diepte van vuilheid, een golf van goddeloosheid die God in de harten der mensen ontdekt door hen te laten wachten!

Vijfde reden.

God laat Zijn volk wachten en schijnt hen voor een tijd niet te horen, om de waarde van de barmhartigheid en van de verlossing te vergroten. Doorgaans stellen we het meest prijs op de dingen die we met de meeste moeilijkheid verkrijgen, we achten ze het hoogst. Wat we kopen voor een hoge prijs is ons veel waard. Hand. 21:8, Hoogl. 3:4. Hoe meer zuchten, tranen, geweent, afwachten, inspanning en vurig verlangen deze weldaad en die verlossing en gunst ons hebben gekost, des te hoger zullen we ze waarderen. Wanleer een uitgestelde weldaad eindelijk komt, smaakt hij meer als

een weldaad, blijft hij beter bij als een weldaad, verwarmt hij ons hart meer als een weldaad, werkt hij meer uit als een weldaad en neemt hij het hart meer in voor God dan enige andere weldaad die iemand geniet. Dit is het kind, zei Hanna nadat God haar lang had laten wachten, waar ik om gebeden heb, en de Heere heeft mij mijn bede gegeven die ik van Hem gebeden heb, 1 Sam. 1:27. Uitgestelde weldaden zijn de roem van alle weldaden. Er is geen weldaad zo zoet, zo kostbaar, zo dierbaar voor iemand, dan die welke hij verkregen heeft na dikwijls te zijn afgewezen. Glover, de martelaar, zocht de Heere ernstig en aanhoudend voor enkele bijzondere weldaden, maar de Heere gaf hem die weldaden toen hij reeds op de brandstapel stond. En toen riep hij het uit tegen zijn vriend, op het hoogste verblijd: *"Hij is gekomen!"*

Zesde reden.

De Heere laat Zijn volk wachten, om hen met gelijke munt terug te betalen. God heeft er soms behagen in ons te vergelden, Spr. 1:23,33. De bruid wijst Christus af, Hoogl. 5:3, "Ik heb mijn rok uitgetogen, hoe zal ik hem weder aantrekken?" En Christus wijst haar daarna af, vers 5-8. U hebt God afgewezen van dag tot dag, van maand tot maand, ja van jaar tot jaar, en daarom, wanneer God u afwijst van dag tot dag, van jaar tot jaar, hebt u reden om u te beklagen? Toch niet! Dikwijls en lang hebt u de werkingen van Zijn Geest afgewezen, de aanwijzingen van Zijn Woord, de aanbiedingen van Zijn genade, de smeekbeden van Zijn Zoon. En daarom, wat kan er rechtvaardiger zijn dan dat God u een tijdlang laat wachten, en u een poosje afwijst; u die Hem heeft laten wachten en Hem dagen zonder getal hebt afgewezen? Wanneer God u behandelt zoals u Hem hebt behandeld, hebt u geen reden om u te beklagen.

Zevende en laatste reden.

De Heere laat Zijn volk wachten, opdat de hemel ten laatste des te zoeter voor hen zou zijn. Hier ontmoeten ze veel vertraging en uitstel. Maar in de hemel zullen ze nooit meer één vertraging of enig uitstel ontmoeten. Hier roepen en schreeuwen ze dikwijls, zonder antwoord te krijgen. Hier kloppen en bonzen ze dikwijls, en toch opent de deur der genade en der barmhartigheid zich niet voor hen. Maar in de hemel zullen ze bij het eerste woord, bij het eerste kloppen barmhartigheid hebben. Daar zal alles wat het hart begeren kan zonder enig uitstel genoten worden. Hier schijnt God soms te zeggen: Zielen, gij hebt u vergist in de deur, u staat voor de verkeerde deur, of: Ik heb nu geen gelegenheid, of: anderen moeten eerder dan u geholpen worden, of: kom op een andere tijd terug. Maar in de hemel is er bij God altijd gelegenheid, en al de zoetheid en zaligheid en het geluk van die staat vertoont zich daar elk uur aan de ziel. God heeft nooit tegen één van Zijn heiligen in de hemel gezegd: kom morgen maar terug; en Hij zal dat ook nooit zeggen. Zulke taal horen de heiligen hier soms, maar zulke taal is in het minst niet van toepassing op een verheerlijkte staat. En daarom, als we zien dat de Heere Zijn volk nooit laat wachten, dan om grote en gewichtige redenen, laat Zijn volk zwijgen voor Hem, laat ze niet mopperen en murmureren, maar stilzwijgen. En hiermee heb ik de tegenwerpingen behandeld.

HULPMIDDELEN EN AANWIJZINGEN

Ik zal er nu in de laatste plaats toe komen enige hulpmiddelen en aanwijzingen te geven, die ertoe kunnen bijdragen uw zielen tot zwijgen te brengen en te stillen onder de grootste verdrukkingen, de scherpste beproevingen en de verdrietigste omstandigheden die u in deze wereld ontmoeten. En daarmee zal ik deze verhandeling besluiten.

1. Alle verdrukkingen die de heiligen overkomen, zijn vruchten van de goddelijke liefde. Openb. 3:19, Hebr. 12:6, Job 5:17, 7:17,18, Jes. 48:10. Toen Munster ziek lag, en zijn vrienden vroegen hoe het met hem ging, en hoe hij zich gevoelde, wees hij naar zijn zweren en gezwollen waarmee hij overdekt was, en hij zei: "Dit zijn Gods edelstenen en juwelen waarmee Hij Zijn beste vrienden bedekt, en ze zijn me kostbaarder dan al het goud en het zilver van de wereld." Een edelman is zeer gesteld op zijn jachthavik, hij voedt hem met zijn eigen hand, hij draagt hem op zijn vuist, hij heeft veel vermaak en plezier in hem. En daarom bedekt hij zijn klauwen en zet hij een blinddoek op zijn kop. Hij blinddoekt hem, en doet hem een ketting aan, omdat hij van hem houdt en vermaak in hem heeft. Zo blinddoekt de Heere al Zijn kinderen, en doet ze een ketting aan door de verdrukkingen, maar het is allemaal omdat Hij ze liefheeft en vermaak en plezier in hen heeft. Er is geen duidelijker bewijs van Gods haat en toorn, dan dat Hij weigert mensen te vermanen vanwege hun zondige wegen en ijdelheden, Jes. 1:5. Waar God weigert te vermanen, daar besluit God te verdoen. Er is niemand zo dicht bij de bijl, zo dicht bij de vlammen, zo dicht bij de hel als hij, aan wie God niet eens meer de roede besteedt. God is het allertoornigst wanneer Hij Zijn toorn niet laat zien. Toen Hieronymus aan een zieke vriend schreef, gebruikte hij deze uitdrukking: ik reken het ongelukkig geen tegenspoed te kennen. Ik acht u ellendig, omdat u geen ellende hebt gekend. Niemand schijnt me zo ongelukkig toe, schrijft een ander, Demetrius, dan hij aan wie nooit tegenspoed overkomen is. God verdrukt u, o christen, in liefde. En daarom roept Luther uit: "Sla Heere, sla Heere en spaar niet." Wie kan hier ernstig over nadenken, en niet stil zijn onder de slaande roede?

2. Bedenk dat de beproevingen en de moeiten, de rampen en ellendigheden, de kruisen en de verliezen die u hier in deze wereld ontmoet, alles zijn wat u ooit van de hel zult ondervinden. U hebt uw hel hier, en hierna zult ge uw hemel hebben. Dit hier is uw slechtste toestand, het beste moet nog komen. Lazarus had eerst zijn hel, en zijn hemel daarna, Luk. 16:24-31. U hebt al uw weeën en pijnen en worstelingen, die u ooit zult hebben, hier; uw gemak, uw rust, uw genoegen moeten nog komen. Hier hebt u al uw bitterheid; uw zoetheid moet nog komen. Hier hebt u uw verdriet, uw vreugde moet nog komen. Hier hebt u uw lijdensweek; uw hemelvaartsdag moet nog komen. Hier hebt u uw kwade dingen, maar uw goede dingen moeten nog komen. De dood zal achter al uw zonden en al uw lijden een punt zetten. En hij zal een toegangspoort zijn tot die vreugden, genoegens en blijdschap die nooit een einde zullen hebben. En daarom, houd u stil, en zwijg voor de Heere.

3. Verkrijg de zekerheid dat Christus de uwe is; dat ook de vergeving der zonden en de goddelijke gunst en de hemel van u zijn. En het gevoel daarvan zal de ziel ten hoogste doen rusten en stil zijn onder de pijnlijkste en scherpste beproevingen die

een christen ook maar kunnen overkomen. Hij, die ervan verzekerd is dat God zijn Deel is, zal nooit mopperen of murmureren onder zijn zwaarste last. Hij kan op goede gronden zeggen: niets zal mij scheiden van de liefde Gods die in Christus is, Rom. 8:33-39. Hij zal in staat zijn temidden van zijn grootste beproevingen te triomferen. Wie met de bruid kan zeggen: "Mijn Liefste is mijn, en ik ben Zijn", Hoogl. 2:16, zal stil en tevreden de moed niet laten zakken onder de zwaarste verdrukkingen. In de tijd van de verdrukking onder koningin Maria de Bloedige werd een begenadigde vrouw voor die bloedige Bonner, de bisschop van Londen ontboden. Zij moest daar terechtstaan vanwege haar religie, en Bonner bedreigde haar, haar echtgenoot van haar weg te nemen. Maar zij zei: "*Christus is mijn Echtgenoot.*" "Ik zal uw kind van u wegnemen." "*Christus*", zei ze, "*is mij beter dan tien zonen.*" "Ik zal u al uw uitwendige gemakken afnemen." "*Ja, maar Christus is de Mijne*", zei ze, "*en u kunt me Hem niet afnemen.*" O, de zekerheid dat Christus haar eigendom was bemoedigde haar hart en maakte haar geest rustig onder alle omstandigheden. "*U kunt mijn leven nemen*", zei Basilius, "*maar u kunt mijn vertroosting niet wegnemen. Wel mijn hoofd, maar niet mijn kroon. Ja*", zei hij, "*als ik duizend levens had zou ik ze allemaal afleggen voor de zaak van mijn Zaligmaker, Die zo overvloedig veel meer voor mij gedaan heeft.*" John Ardley beleed tegenover Bonner, toen deze tot hem gesproken had om hem te verbranden, en hoe moeilijk Ardley dat zou kunnen verdragen, dat als hij net zoveel levens had als haren op zijn hoofd, hij ze liever allemaal door het vuur wilde verliezen, liever dan dat hij zijn Christus verloor. Verzekerdheid zal iemand onder de pijnlijkste verdrukkingen ervan terughouden te mopperen en te murmureren. Hendrik en Johannes, [Voes en Van Essen, werden op 1 juli 1523 in Antwerpen verbrand] twee Augustijner monniken, de eersten die in Duitsland verbrand werden, en Rogers, de eerste die in de dagen van Koningin Maria in Engeland verbrand werd, zongen allen temidden van de vlammen. Een ziel die leeft in de zekerheid van de goddelijke gunst en van zijn aandeel in de heerlijkheid kan niet anders doen dan moedig zijn en de grootste smarten die denkbaar zijn, geduldig en stil verdragen. Dit Schriftwoord is zijn gewichten goud waard: "En geen inwoner zal zeggen: Ik ben ziek, want het volk dat daarin woont, zal vergeving van ongerechtigheid hebben." Jes. 33:24. Hij zegt niet, dat ze niet ziek zijn. Nee. Maar, hoewel ze ziek zijn, zullen ze toch niet zeggen dat ze ziek zijn. Maar hoe komt het dat ze hun smarten vergeten, niet aan hun pijnen denken, hun ziekte niet gevoelen? Wel, de reden daarvan is dat de Heere hen hun ongerechtigheden vergeven heeft. Het gevoel van de kwijtschelding neemt het gevoel van de pijn weg. Het gevoel van de vergeving neemt het gevoel van de ziekte weg. De verzekerdheid van de vergeving neemt de pijn, de angst, de moeite van elke moeite en de verdrukking die een christen ontmoet, weg. Geen verdrukking zal een verzekerd christen ontmoedigen, verschrikken of aan het wankelen brengen. Een verzekerd christen is geduldig en stil onder alles, Psalm 23:1,4-6. Melanchton vertelt van een godvrezende vrouw, die op haar sterfbed in veel bestrijding was, en daarna zeer vertroost werd. Ze brak uit in de woorden: "Nu, nu pas, versta ik de betekenis van deze woorden: Uw zonden zijn u vergeven." Het gevoel daarvan bemoedigde haar ten zeerste en gaf haar rust. Hij, die dit juweel van de verzekerdheid in zijn boezem meedraagt, zal ver zijn van ergernis en opstand onder de droevigste bedelingen die hij ontmoet.

4. Wanneer u rustig en stil zou willen zijn onder moeiten en beproevingen, denk dan veel aan de weldaad, de winst, het voordeel dat uw ziel heeft getrokken uit de

voorbijge moeiten en verdrukkingen die over u gekomen zijn, Pred. 7:14. O, overweeg nu hoe de Heere door voorbijge verdrukkingen ontdekt heeft aan de zonde, de zonde voorkomen heeft, de zonde gedood heeft. Overweeg hoe de Heere door voorbijge verdrukkingen aan u heeft ontdekt de krachteloosheid, de veranderlijkheid, de ontoereikendheid en de ijdelheid van de wereld en van alle dingen die in de wereld van belang zijn. Overweeg hoe de Heere door voorbijge verdrukkingen uw hart heeft doen smelten, uw hart verbroken heeft voor een vollere en zoetere genieting van Hem. Overweeg wat een tederheid, wat een medelijden, wat een erbarming, wat een zachtheid en wat een zoetheid ze in u gewerkt hebben ten opzichte van anderen die in ellende zijn. Overweeg wat een ruimte voorbijge verdrukkingen in uw ziel gemaakt hebben voor God, voor Zijn Woord, voor goede raad, en voor goddelijke vertroosting. Overweeg hoe de Heere u door voorbijge verdrukkingen deelgenoot heeft gemaakt aan Zijn Christus, Zijn Geest, Zijn heiligheid, Zijn goedheid. Overweeg, hoe door voorbijge verdrukkingen de Heere u meer naar de hemel heeft doen zien, meer aan de hemel heeft doen denken, de hemel hoger deed waarderen, meer naar de hemel deed verlangen. Wie kan nu al het goede overwegen dat hij door voorbijge verdrukkingen verkregen heeft, en dan niet stil zijn onder tegenwoordige verdrukkingen? Wie kan er aan gedenken wat een kostelijke, grote en dierbare inkomsten zijn ziel getrokken heeft uit voorbijge verdrukkingen, en niet zichzelf opwekken tot een heilig stilzwijgen in de tegenwoordige verdrukkingen? En dat door zó te redeneren: O mijn ziel, heeft God u door voorbijge verdrukkingen niet veel goed gedaan, groot goed, bijzonder goed? Ja, o mijn ziel! En heeft God door voorbijge verdrukkingen niet dat voor u gedaan wat u niet voor tienduizend werelden zou willen missen? Ja. En is God niet, o mijn ziel! nog net zo machtig als altijd, nog net zo genadig als altijd, nog net zo bereid en gewillig als altijd om u goed te doen door de tegenwoordige verdrukkingen, als Hij u goed heeft willen doen door voorbijge verdrukkingen? Ja, ja. Waarom, ja waarom zit u dan niet stil en zwijgend voor Zijn aangezicht onder de tegenwoordige verdrukkingen? O mijn ziel! Iemand heeft eens gezegd, dat een uitstekend geheugen nodig is voor drie soorten mensen.

Ten eerste voor kooplieden, want ze moeten veel zaken doen, ze moeten veel berekeningen maken. Ze hebben om zo te zeggen veel ijzers in het vuur, en daarom hebben ze een goed geheugen nodig.

Ten tweede voor goede sprekers. Want daar ze veel woorden gebruiken hebben ze behoefte aan een goede opslagplaats in hun hoofd om hun tong te voeden.

Ten derde voor leugenaars. Want daar zij veel onwaarheden vertellen hebben ze een goed geheugen nodig, om niet betrappt te worden voordat ze zichzelf tegenspreken.

En ik wil een vierde soort mensen hieraan toevoegen, namelijk de verdrukten, opdat ze het grote goed zouden gedenken dat ze gewonnen hebben door voorbijge verdrukkingen, zodat ze stiller en rustiger kunnen zijn onder de tegenwoordige verdrukkingen.

5. Om uw ziel onder de ergste verdrukkingen en de scherpste beproevingen stil en gerust te maken, overweeg dat uw kostbaarste, uw voornaamste schat veilig is. Uw God is veilig, uw Christus is veilig, uw deel is veilig, uw kroon is veilig, uw erfenis is veilig, uw koninklijke paleis is veilig, uw juwelen en uw genade zijn veilig. Daarom, houd u stil, 2 Tim. 1:12, 4:8. Ik hoorde de geschiedenis van een man die een rechtzaak had lopen. En toen zijn zaak behandeld zou worden, deed hij een beroep

op drie vrienden, om te zien wat ze voor hem konden doen. De één antwoordde dat hij zover met hem zou meegaan op zijn reis als hij maar kon. De tweede beloofde dat hij met hem zou meegaan tot het einde van de reis. En de derde verbond zich om met hem mee te gaan tot vóór de rechter, en voor hem te spreken, en hem niet te verlaten vóór zijn zaak was behandeld en beslist. Deze drie zijn iemands rijkdommen, zijn vrienden en zijn genadeweldaden. Zijn rijkdommen zullen hem aan een gemakkelijke verblijfplaats helpen terwijl ze bij hem zijn, maar ze verlaten iemand dikwijls vóór de ziel het lichaam verlaat. Zijn vrienden gaan met hem mee tot het graf, en verlaten hem dan. Maar zijn genadeweldaden gaan met hem mee tot voor God, en ze zullen hem niet begeven of verlaten. Ze gaan met hem mee naar het graf en naar de heerlijkheid, 1 Tim. 6:18,19. In de beroemde veldslag bij Leuctra, waar de Thebanen een schitterende overwinning behaalden, sneuvelde echter hun aanvoerder Epaminondas. Kort voor zijn dood informeerde hij ernaar, of zijn schild niet door de vijand was buitgemaakt. Toen hij vernam dat het veilig was, en dat de vijanden het schild zelfs niet hadden kunnen aanraken, stierf hij gewillig, vrolijk en rustig. Welnu, christenen! Uw schild des geloofs is veilig, uw deel is veilig, uw geluk en uw zaligheid zijn veilig. En daarom, bezit uw zielen en in lijdzaamheid onder al uw verdrukkingen en moeiten.

6. Wanneer u rustig en stil zou willen zijn onder uw ergste moeiten en beproevingen, maak dan ernst met het doden van uw lusten. Augustinus zei: *indien u de zonde niet doodt, totdat ze vanzelf sterft, heeft de zonde u gedood en gij niet de zonde*. Het zijn ongedode lusten die de angel uitmaken van elke moeite, en die alle zoet bitter maken, en alles wat bitter is, nog bitterder. Ongedode zonde maakt elke last nog zwaarder, ze voegt gal bij uw bitterheid, ze voegt een keten aan uw keten toe. Ze maakt het bed ongemakkelijk, de kamer een gevangenis, ontspanningen tot moeiten, en alles ergerlijk voor de ziel, Jak. 4:1. En daarom zeg ik, waar komt al dat mopperen, murmureren, die opstand en ergernis vandaan, anders dan van uw ongedode lusten? Komen ze niet van uw ongedode trots, ongedode eigenliefde, ongedood ongeloof, ongedode hartstocht? Zeker is dat zo. O, daarom, wanneer u ooit stil wilt zijn onder Gods slaande hand, tracht naar meer en meer van de genade van de Geest, om daardoor de lusten van het vlees te doden, Rom. 8:13. Zonder de genade van de Geest kunnen zelfs uw sterkste besluiten of voornemens niet één lust overmeesteren. Een gezwel in de ziel zal vuil opgeven totdat het werkelijk genezen is, al besluiten en zeggen we dat het niet zo is. De melaatse werd volgens de wet gereinigd door het bloed van de offerande en door de olie. En allen zijn het erover eens dat daarmee het bloed van Christus en de genade van Zijn Geest bedoeld worden, Lev. 14:14-16. Het was de aanraking van het kleed van Christus, die de vrouw genas van haar bloedvloeien, Mark 5:25. Lactantius zegt dat de wijsbegeerte wel een zonde verbergen kan, maar haar niet uitblussen; ze kan een zonde bedekken, maar haar niet wegdoen. Zoals een zwarte lap, in plaats van een pleister, wel sommige misvormingen in de natuur kan bedekken, maar ze niet geneest, zo is het ook met het vagevuur, het waken, het geselen van de Rooms en. Noch dit alles, noch dat Franciscus de zweren van de melaatsen kuste en likte, zal de boze melaatsheid van de zonde genezen. Zet u er volkomen toe om in de kracht van Christus en in de macht van de Geest elke lust te doden. O, omhels niet één lust, geef aan geen enkele lust toe, maar zet u vastbesloten tot de verwoesting van alle lusten! Eén lek in een schip doet het zinken. Eén wond doodt Goliath net zoëer, als Caesar door drieëntwintig wonden gedood werd. Eén Delila kan Simson net zoveel leed aandoen als al de

Filistijnen samen. Eén gebroken wielkje maakt de hele klok onbruikbaar. Door één bloedende ader verliest men net zo goed de levenskracht als door meer aders. Eén vlieg bederft een hele doos met zalf. Eén bitter kruid bederft heel de soep. Door het eten van één appel verloor Adam het paradijs, één lik honing bracht Jonathans leven in gevaar, één Achan was voldoende om heel Israël te beroeren, door één Jona steekt de storm op, en wordt de vracht van het hele schip te zwaar. Zo veroorzaakt ongedode lust zeer ongewone en sterke orkanen in de ziel in dagen van verdrukking. En daarom, als u een gezegende kalmte en rust in uw ziel wilt hebben onder uw scherpste beproevingen, maak dan ernst met het doden van de zonde. Gideon had zeventig zonen en maar één bastaard, en toch versloeg die bastaard al zijn zeventig zonen, Richt. 8:30,31, 9:1,2. O christenen, weet u niet wat een wereld van kwaad één ongedode zonde kan doen? En daarom, wees met niet minder tevreden dan met het bloed van al uw lusten. Dat is, dood ze!

7. Indien u onder uw grootste verdrukkingen en uw scherpste beproevingen stil zou willen zijn, maak dan deze overweging tot uw dagelijkse metgezel, namelijk dat alle verdrukkingen die u overkomen, u overkomen in en door dat genadeverbond dat God met u gemaakt heeft. In het genadeverbond heeft God Zich verbonden om u te bewaren van het kwaad, de valstrikken en de verzoeking van de wereld. In het genadeverbond heeft God Zich verbonden u te reinigen van uw zonden, uw genadeweldaden te doen stralen en toenemen, uw hart aan de wereld te kruisigen, en u voor Zijn hemels koninkrijk toe te bereiden en te bewaren. En Hij bewerkt dat allemaal door verdrukkingen, en dat ook volgens Zijn verbond, Psalm 89:31-35. In die schriftwoorden wordt verondersteld dat de heiligen zowel in zonden van bedrijf als in zonden van nalatigheid kunnen vallen. In de volgende woorden hebt u Gods genadige belofte om door het verbond, niet alleen te berispen en te bestraffen, maar ook Zijn volk te kastijden om hun zonden. Verdrukkingen zijn de vrucht van Gods getrouwheid, waartoe Zijn verbond Hem verbindt. God zou niet getrouw zijn wanneer Hij Zijn volk niet verdrukte. Verdrukkingen zijn een deel van dat genadeverbond dat God met Zijn volk gemaakt heeft; verdrukkingen zijn weldaden, ja verbondsweldaden, Psalm 119:75. Vandaar dat God die vreselijke God genoemd wordt, Die het verbond en de goedertierenheid houdt, Neh. 1:5. En dat, omdat Hij door Zijn genadeverbond verplicht is Zijn volk te verdrukken en te kastijden. God is door Zijn verbond verplicht Zijn volk te bewaren, en niet toe te laten dat ze vergaan. En gelukkig zijn zij, die bewaard worden, of dat nu in zout en azijn is, of in wijn en suiker. Al de verdrukkingen die een goddeloze overkomen, overkomen hem uit de kracht van het werkverbond, en zijn hem daarom tot een vloek. Maar alle verdrukkingen die een begenadigde overkomen, overkomen hem uit kracht van het genadeverbond, en zijn hem daarom tot een zegen. En daarom heeft hij een uitnemende reden om stil te zijn, en de hand op de mond te leggen.

8. Wanneer u stil zou willen zijn onder uw verdrukkingen, denk er dan veel om dat al uw verdrukkingen alleen maar het slechtste, laagste en minst edele deel van een christen raken, dat is zijn lichaam, zijn uitwendige mens, 2 Kor. 4:16. Zoals de heiden Aristarchus zei, toen hij door de tyrannen geslagen werd: sla maar door, het is Aristarchus niet, die u slaat, het is zijn omhulsel maar. Timótheüs had een zeer gezonde ziel in een zwak lichaam, 1 Tim. 5:23, en Gajus had een zeer welvarende ziel in een zwak en ziek lichaam. Epictetus, en vele anderen van de beschaafde heidenen waren allang tot het besluit gekomen dat het lichaam het orgaan of vat was,

en de ziel de eigenlijke mens, zo te zeggen de koopwaar waar het om gaat. Nu bereiken alle moeiten en verdrukkingen die een christen ontmoet de ziel niet, ze bereiken zijn geweten niet, ze maken geen inbreuk op zijn edelste deel. En daarom heeft hij reden om zich stil te houden, en zijn hand op de mond te leggen. De ziel is de adem van God, Hebr. 12:9, Zach. 12:1, de schoonheid van de mens, de verwondering van de engelen, en de afgunst van de duivelen. Het is een hemelse plant, van goddelijke afkomst. Het is een onsterfelijke geest. Zielen zijn van de natuur der engelen. Een mens is een engel bekleed met aarde. De ziel in de mens is een groter wonder, dan al de wonderen die onder de mensen geschieden. De ziel is een 'halve god' die in een lemen huis woont. Nu ligt het niet in de macht van enige uitwendige moeite of verdrukkingen die een christen ontmoet, om zijn ziel ook maar aan te raken. En daarom mag hij wel stilzitten onder de slaande roede.

9. Wanneer u stil en rustig wilt zijn onder de verdrietigste omstandigheden en de ergste beproevingen, houd dan het geloof in voortdurende beoefening. Het geloof zal dan, door de beoefening ervan, de ziel als volgt doen rusten en stil zijn:

1. Door de ziel ertoe te brengen tevreden neer te zitten in de genieting van God alleen. Joh. 14:8, Psalm 17:15.
2. Door de bronnen van trots, eigenliefde, ongeduld, murmureren, ongelooft en de vleeselijke vermaken van deze wereld te doen opdrogen.
3. Door aan de ziel grotere, zoetere en betere dingen in Christus voor te stellen, dan iets dat deze wereld biedt, Hebr. 11:3, Filip. 3:7, 8.
4. Door alle uitwendige ijdelheden in waarde te doen dalen voor de ziel. Houd slechts het geloof in beoefening, en u zult stil zijn voor het aangezicht des Heeren. Niemand is zo stil, dan hij wiens geloof bezig is met de onzichtbare zaken.

10. Wanneer u stil wilt zijn, blijf dan nederig voor de Heere. O, span u elke dag in om nederiger en lager en kleiner in uw ogen te zijn. Wie ben ik, zegt de vernederde ziel, dat God me niet zou tegenkomen in deze weldaad, en die weldaad wegnemen, en een doodvonnis uitspreken over alle weldaden? Ik ben de minste weldaad onwaardig, ik heb geen kruimel barmhartigheid verdiend, ik heb alle barmhartigheid verbeurd. Ik heb nooit van een weldaad een goed gebruik gemaakt. Twist komt alleen maar door trots. Het is enkel de hoogmoed die iemand ertoe brengt te twisten met God en mensen. Een nederige ziel zit stil aan Gods voeten, hij is met het allernoodzakelijkste tevreden, Spr. 13:16. Een schaap kan van het allernoodzakelijkste leven, maar een vette os kan dat niet. Een maaltijd van groenmoes is voor het gehemelte van een nederig mens een lekkernij, terwijl een gemeste os maar een heel gewone schotel is voor de maag van een trots mens. Een nederig hart denkt dat niemand minder is dan zichzelf, en niemand erger dan zichzelf. Een nederig hart ziet kleine weldaden als grote weldaden, grote verdrukkingen als kleine verdrukkingen en kleine verdrukkingen als helemaal geen verdrukkingen. En daarom zit hij onder alles stil en rustig. Blijf slechts nederig en u zult stil zijn voor de Heere. De hoogmoed trapt en wringt en is opstandig, maar een nederig mens houdt zijn hand steeds op de mond. Alles wat minder erg is dan de hel, is genade, veel genade, rijke genade voor een nederige ziel. En daarom houdt hij zich stil. Augustinus werd gevraagd: Wat is de eerste genade? Hij antwoordde: nederigheid. Wat is de tweede? Nederigheid. Wat is de derde? Nederigheid.

11. Wanneer u stil zou willen zijn onder Gods slaande hand, houd dan stevig en met alle kracht vast aan deze grondregels en beginselen die de ziel tot stilte brengen, zoals:

1. Ten eerste, dat het ergste wat God Zijn volk in deze wereld aandoet, gebeurt om voor hen een hemel op aarde te bereiden. Hij voert hen in de woestijn, maar Hij doet dat om naar hun hart te spreken, Hos. 2:14. Hij werpt hen in de vurige smeltkroes, maar Hij doet dat opdat ze meer van Zijn tegenwoordigheid zouden hebben. Als de stenen Stefanus dicht om de oren vliegen, is het alleen om hem dichterbij Christus, de Hoeksteen, te brengen, Hand. 7.
2. Ten tweede, wanneer u stil zou willen zijn, houd dan vast aan dit beginsel, dat Gods wil altijd het beste is, Hebr. 12:10. Wanneer Hij ziekte wil, is ziekte beter dan gezondheid. Wanneer Hij zwakheid wil, is zwakheid beter dan kracht. Wanneer Hij gebrek wil, is gebrek beter dan rijkdom. Wanneer Hij versmaadheid wil, is versmaadheid beter dan eer. Wanneer Hij de dood wil, is de dood beter dan het leven. Zoals God de Wijsheid zelf is, en daarom weet wat het beste is, zo is Hij ook de Goedheid zelf, en daarom kan Hij niets doen, dan wat het beste is. En daarom, houd u stil.
3. Ten derde, wanneer u stil wilt zijn onder uw grootste verdrukkingen, houd dan vast aan deze grondregel, dat de Heere bij u zal zijn in al uw verdrukkingen, Jes. 41:10, 43:2, Psalm 90:15, Dan. 3:25, Gen. 39:20,21, 2 Tim. 4:16,17. Deze schriftplaatsen zijn borsten vol van goddelijke vertroosting, deze bronnen der zaligheid zijn vol. Wilt u zich tot hen keren en eruit putten, opdat uw ziel mag worden verzadigd en gestild?
4. Ten vierde, wanneer u stil wilt zijn onder uw verdrukkingen, houd dan dit beginsel vast, dat wanneer de Heere u verdrukt, Hij daar hogere, edelere, en zaligere dingen mee voorheeft, dan met de verdrukking van de lieden die van de wereld zijn. De stengel en de korenaar vallen samen op de dorsvloer, onder één en dezelfde vlegel, maar de een wordt in stukken geslagen, en de ander wordt bewaard. Uit één en dezelfde olijf, en door één en dezelfde pers worden zowel olie als bezinksel geperst. Maar het één wordt gebruikt, en het ander als afval weggeworpen. Door één en dezelfde adem worden de velden zoet en geurig gemaakt, en met onaangename stank gekweld. En hoewel verdrukkingen goeden en kwaden gelijkelijk overkomen, zoals de Schrift daarvan spreekt, Pred. 9:2, werkt de Heere toch door de verdrukkingen die Zijn volk overkomen heerlijker doelen uit, dan door hetgeen de goddelozen overkomt. En daarom brengt de Heere Zijn volk in de smeltkroes om beproefd te worden, maar de goddelozen tot hun ondergang. De één wordt beter van de verdrukkingen, de ander minder. De één wordt door de verdrukkingen zacht en teder gemaakt, de ander hard en verhard. De één wordt door de verdrukkingen dichterbij God toe getrokken, de ander verder bij God vandaan gedreven.
5. Ten vijfde, wanneer u stil zou willen zijn onder uw verdrukkingen, dan moet u deze regel vasthouden, dat de beste manier om in deze bedeling uw wil te verkrijgen, is verslonden te liggen in Gods wil, en u stil over te geven aan de goede wil en het welbehagen van God, Matth. 15:11,29. Luther was een man die alles bij God vermocht, en waarom? Omdat hij

zijn wil onderwierp aan Gods wil. Hij raakte zijn eigen wil kwijt in de wil van God. O ziel! Het zal gaan zoals u wilt, wanneer uw wil verslonden is in Gods wil.

6. Ten zesde en ten laatste, wanneer u stil zou willen zijn onder Gods slaande hand, dan moet u vasthouden aan dit beginsel, dat God tijden van verdrukkingen maakt tot tijden van bijzondere uitingen van Goddelijke liefde en gunst voor u. Tiburtius zag een paradijs, terwijl hij wandelde op hete, brandende kolen. Ik zou dit kunnen bevestigen met een wolk van getuigen, maar ik ga nu eindigen. O christenen, wanneer u maar rustig en stil wilt zijn onder de slaande roede, houd dan aan deze beginselen vast, zo vast als aan uw leven.

12. Ten laatste. Om uw ziel onder Gods slaande handen te stillen en tot rust te brengen, denk veel aan de korthed van het menselijke leven. Dit tegenwoordige leven is het leven niet, maar de wég tot het leven, slechts een beweging, een reis naar het leven. Iemand zei dat het leven van de mens niet meer is dan de schaduw van rook, ja een droom van een schaduw. Een mensenleven is zo kort, zegt een ander, dat Augustinus eraan twijfelde of hij het een stervend leven of een levend sterven moest noemen. U hebt maar een dag te leven, en misschien bent u nu in het twaalfde uur van die dag. Daarom: houd vol in geloof en geduld. Uw moeiten en uw leven zullen binnenkort samen eindigen. Daarom, houd u stil. Uw graf zal gegraven worden. Uw zon is nabij haar ondergang. De dood begint u weg te roepen van het toneel van deze wereld. De dood staat achter uw rug. Binnenkort moet u uitvaren op de oceaan van de eeuwigheid. U hebt nog veel werk te doen: er is een God om te eren, een Christus om aan te grijpen, een ziel om te behouden, een loopbaan te lopen, een kroon om te gewinnen, een hel om te ontvlieden, vergeving om daarom te bedelen, een hemel om u ervan te verzekeren, en toch hebt u nog maar weinig tijd om dit alles te doen. U staat al met één been in het graf. U gaat al op het strand der eeuwigheid aan, en zult u nu roepen vanwege uw verdrukking? Zult u nu mopperen en murmureren terwijl u een onveranderlijke staat binnengaat? Wat een uiterste dwaasheid en onzinnigheid is het voor een mens om te mopperen en te murmureren precies op het ogenblik dat hij de gevangenis verlaat en zijn boeien en ketenen van hem afvallen! Wel, christenen, dat is nu precies uw toestand, en daarom: houd u stil. Uw leven is maar kort, en daarom kunnen uw moeilijkheden niet lang duren. Houd stand, en wees een weinig geduldig en lijdzaam en de hemel zal alles vergoeden! Rom. 8:18.

EINDE

INHOUD

Korte levensschets van Thomas Brooks

Inleidend woord

Preek, onderverdeeld in 4 punten.

1. wat dit stilzwijgen niet is, wat hier bedoeld wordt;
 2. wat een heilig stilzwijgen door genade inhoudt;
 3. wat dit heilig stilzwijgen óók insluit;
 4. de redenen voor dit stilzwijgen.
5. Toepassing:
- 5 soorten mensen voor wie deze waarheid zuur en somber is
 - 6 overwegingen voor hen die zichzelf willen bevrijden

Gebruik tot vermaning:

- 12 vermaningen tot onderworpenheid
- 12 motieven om niet opstandig te zijn

10 Tegenwerpingen:

- 1^e Word ik uit liefde verdrukt?
- 2^e Ik wordt verdrukt in mijn liefste dingen
- 3^e De beproevingen duren zo lang
- 4^e De verdrukkingen nemen dagelijks toe
- 5^e De verdrukkingen zijn zo groot
- 6^e Mijn verdrukkingen zijn groter dan bij anderen
- 7^e Ik heb uitwendige verdrukking en inwendige verzoeking
- 8^e De Heere heeft mij verlaten
- 9^e Ik word vals beschuldigd en gelasterd
- 10^e De verlossing wordt steeds uitgesteld
 - 7 redenen waarom de Heere de verlossing uitstelt

12 Hulpmiddelen en aanwijzingen